

இலங்கை

ஸ்ரீக் ரஷ்ண

மணியன்

மணியன்
பதிப்பகம்

இதழம்
பேசுகிறது... (X)

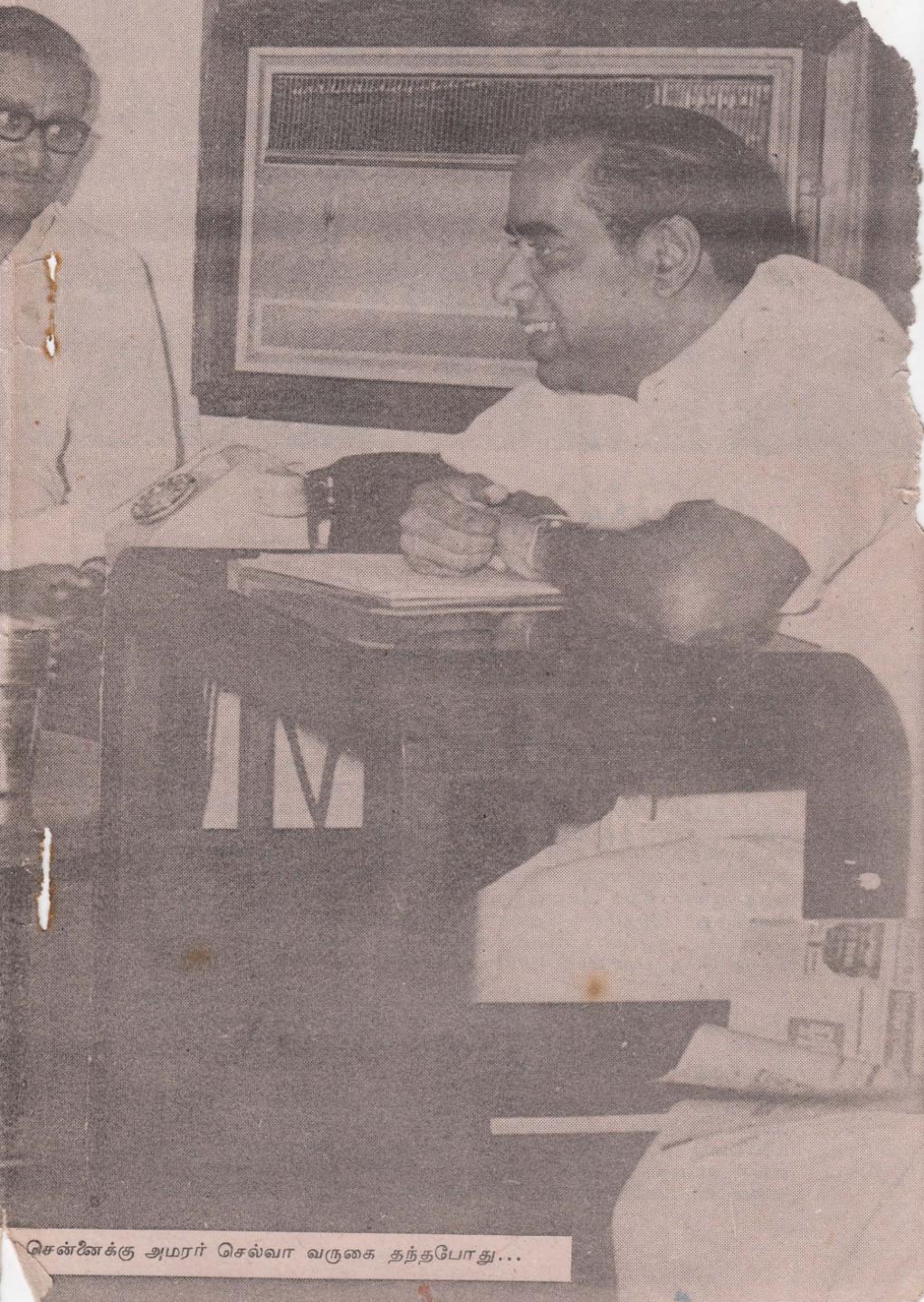

ma
—ma

சகல வகையான புத்தகங்களுக்கும்
ஆஸ் சிலோன் டிஸ்சிபிலூட்டர்ஸ்
119-111, செ. செ. எஸ் விதி
யாழ்ப்பாணம்.
போன்: 24234.

இலங்கைப்
பயணக் குறை
இதயம் பேசுகிறது ..(XII)
மணியன்

சென்னைக்கு அமரர் செல்வா வருகை தந்தபோது...

மணிந்தரை

திரு. மணியன் அவர்களது பயணக் கட்டுரைகள் பலவற்றைப் படித்து மகிழ்ந்தவர்களில் நானும் ஒருவன். நானும் பலரும் பயணம் செய்கிறோம். அனைவரது பயணமும், பயணத்தில் பெறும் அனுபவங்களும் அவர்களோடு, அல்லது அவர்கள் நண்பர்களுடன் பகிர்ந்து கொள்ளும் அளவோடு முடிந்து விடுகிறது. ஆனால், நண்பர் மணியன் அவர்களது பயணக் கட்டுரைகள் மூலம், 'தாம் பெற்ற இன்பம் பெறுக' இவ்வைகம் என்பது போல் அனைத்துத் தமிழ்க்குரும் நல்லலகும் பயன் அடையும் நிலையைக் காணுகிறோம். 'கல்கி' அவர்களுக்குப் பிறகு, இதோ ஒரு 'கல்கி' என்று கூறத் தக்கவராக மணியனின் எழுத்தாற்றல் அமைந்துள்ளது. பல நாடுகளைப் பற்றி எழுதி வந்த அவர் இலங்கையைப் பற்றி ஏன் எழுதவில்லை...? எப்போது எழுதுவார்? என்ற கேள்வி நம்மிடம் இருந்து வந்தது. அந்த ஆவல் நீங்க அவரது 'இலங்கைப் பயணக் கதை' 'இதயம் பேசுகிறது' இதழில் தொடர்ந்து வெளிவந்து, இலங்கையைப் பற்றியும், குறிப்பாக ஈழத் தமிழர் பற்றியும் உலகம் அறியச் செய்த பெரும்பணியைப் பாராட்டுகிறேன்.

தமிழ்நாட்டு ஏடுகளில் ஈழத்தைப் பற்றிய செய்திகளை வெளி யிடாமலும் வெளியிட அஞ்சியும் பிற ஏடுகள் இருந்த நிலையில், எங்கள் செய்தியை முதலில் வெளியிட வந்த பெருமை 'இதயம் பேசுகிறது' இதழுக்கு உண்டு!

திரு. மணியன் அவர்களுடன் பழகும் வாய்ப்புப் பெற்றேன். அவர் பழக இனிய பண்பாளர் பல்அற்வ பெற்ற திறங்கள். தனக்குச் சரியெனப் பட்டதைத் துணிந்து சொல்லும் தன்மையும், தவறு என்று சுட்டிக்காட்டினால் ஏற்றுக் கொள்ளும் பண்பும், கள்ளமற்ற உள்ளமும், கனிவு மிகுந்த புன்னகையும், எந்தக் கூட்டத்திலும்

உரையாடலிலும் 'கணி' ரென அவரது ஒலி முதன்மை பெறுவதும் அவரின் சிறப்புகளாகும்.

இலங்கைக்குப் பலமுறை பயணம் செய்து, பல்வேறுபட்ட மக்களையும் சந்தித்து, கலை, இலக்கிய, சமூக, அரசியல் அணைத்துத் துறைகளிலும் தான் கண்டவற்றை, கேட்டவற்றைத் தொகுத்து அழகுபட இலங்கைப் பயணக் கட்டுரை தீட்டினார்.

அது தற்போது நூலாக வெளிவருவது மகிழ்வைத் தருகிறது.

அவரது பல பயணக் கதை நூல்கள் வரிசையில் — பல இலங்களின் நூலகங்களில் மட்டுமல்ல, ஆறு கோடித் தமிழர்களின் இதயங்களில் இடம் பெறும் இனிய மலராகப் போகின்றது! இலங்கைப் பயணக் கதை.' அதோடு கட்டுரையில் கண்ட சில பிழைகள் நீக்கப் பட்டு, பல புது செய்திகளும் சேர்க்கப்பட்டு புதுப் பொலிவோடும், எழிலோடும் 'இலங்கைப் பயணக் கதை' நூல் வெளிவருவது அறிய மகிழ்ச்சி! எம்மை அறியவில்லையே என்ற ஏக்கம் போக்கிய தமிழ் எழுத்தாளர் வரிசையில் முன்னணியில் நிற்கும், ஈழத் தமிழர் உள்ளாம் கவர்ந்த மணியனை மனதாரர் பாராட்டுகிறேன். மறைந்த 'கல்கி'யும், டாக்டர் மு.வ.-வும் இலங்கை பற்றி எழுதினார்கள். மணியனின் கட்டுரை கல்கியின் எழுத்துச் சுவையும், மு.வ.-வின் தமிழுணர்வும் கலந்து தேவைக்கின்றது.

எதையும் புதுமையாகச் செய்ய வேண்டும், அழகாகச் செய்ய வேண்டும், அறிவு வளரச் செய்ய வேண்டும் என்ற மணியனின் முயற்சிகள் வெல்க!

தமிழ் இலக்கிய உலகம் புதிய மலரைப் பெற்றது. நான் நல்ல ஒரு மணியான நன்பரைப் பெற்றேன். வாழ்க, வளர்க, திரு. மணியன் அவர்களது தமிழ்ப் பணி!

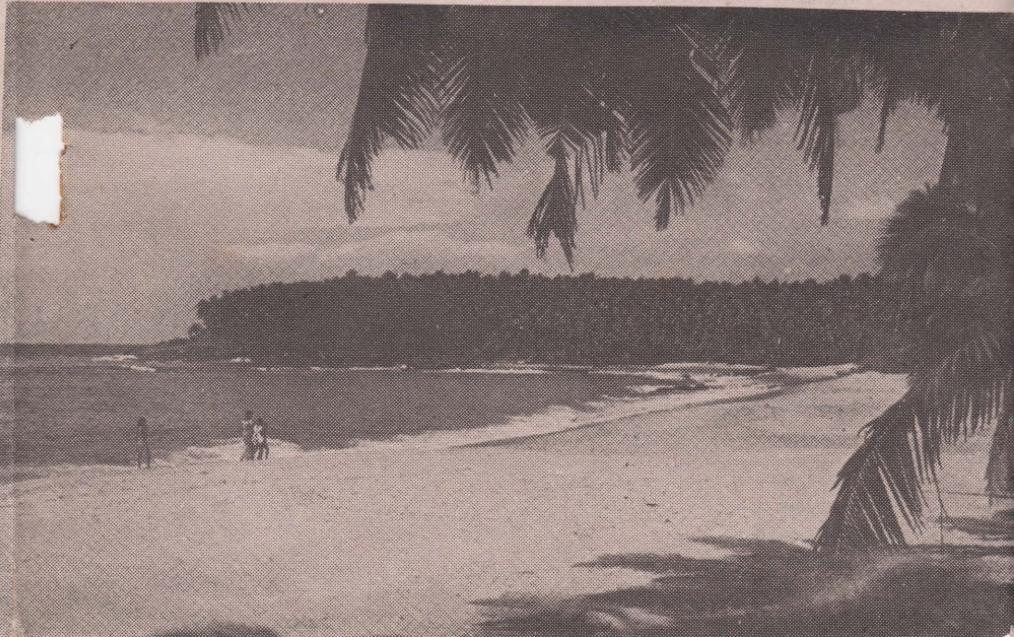
அன்பன்,

தெல்லிப்பழை

2-4-1979

சு. அபிரத்தவிங்கம்

அ. அபிரத்தவிங்கம்

முதலாம் பதிப்பு-ஏப்ரல் 1979

விலை ரூபாய் 35.00

'தி இதயம் பிரிண்டர்ஸ்' அச்சகத்தில்
அச்சிடப்பட்டது.

2-வது உள் அட்டைப்படம்:

இலங்கை தமிழர் தலைவர்
திரு. அமிர்தலிங்கத்துடன் ஆசிரியர்

3-வது உள் அட்டைப்படம்:

மாண்புமிகு இலங்கை ஜனதீபதி
திரு. ஜயவர்த்தனாவுடன் ஆசிரியர்

வெளியிடுவோரும் - விற்பனைக்கு
வழங்குவோரும் :

மணியன் பதிப்பகம்

7, ஹனுமந்தராவ் ரோடு,

பாலாஜி நகர்,

சென்னை-14,

தமிழ்நாடு.

கொழும்பு நகரில் ஒரு வீதி

தினந்தோறும் எனக்கு வருகிற தபாவில் நாலைந்தாவது அப்படி இருக்கும். கொஞ்சம் வேண்டுகோளும் சிறிது கோபமும் அதில் கலந்திருக்கும். பெண்கள் வெளிப்படுத்தும் கோபம் சற்று நிறையவே இருக்கும்.

“எங்கேயெல்லாமோ போய்ச் சுற்றிப் பார்த்து விட்டு வருகிறீர்களே? தமிழ்த் தாய்க்குக் கால் அருகே இருக்கும் இலங்கைத் தீவு உங்கள் கண்ணில் படவில்லையா? உங்களுக்கு ஏன் அந்தத் தொடர்பைப்பற்றி எழுத வேண்டுமென்று தோன்றவில்லை...?”

இலங்கையிலிருந்து இப்படி நண்பர்கள் என்னைக் கேட்கிற கேள்விகளுக்கெல்லாம் நான் சொல்லிக் கொண்டிருந்த ஒரே பதில், “உங்களுடைய சர்க்கார் என்னை அங்கே வரவிடவில்லை” என்பதுதான்.

ஒரு பத்திரிகை ஆசிரியனாகவும், நிருபராகவும், எழுத்தாளராகவும், அங்கே போய்வர வேண்டுமென்று பலமுறை அவர்களை அணுகியிருக்கிறேன். எத்தனை விதமாக எழுதினாலும் அவர்களிடமிருந்து எந்தவிதப் பதிலும் இருக்காது!

சிரிமாவோ பண்டாரநாயகா பிரதமராகப் பதவியிலிருந்தபோது, அவர்களுக்கே, 'பாரதப் பிரதமர் இந்திராகாந்தியை நான் பலமுறை பேட்டி கண்டுவிட்டேன். இன்றேல் பிரதமர் கோல்டாமேயரையும் சந்தித்து விட்டேன். உலகத்திலேயே பெண் பிரதமராக இருக்கும் மூன்றாவது நபர் தாங்கள்தாம். தங்களைச் சந்திக்க எனக்கு வாய்ப்பு அளியுங்கள்' என்று எழுதியிருந்தேன்.

ஊஹாம், பதிலே இல்லை.

இப்போது ஒரு புதுத்திருப்பம். இந்த மூன்று பேருமே இப்போது பதவியில் இல்லை. சிரிமாவோ பண்டாரநாயகா அவர்கள் பிரதமராக இருந்த போதே எனக்குப் பேட்டி அளித்திருக்கலாம். அந்த 'சான்ஸை' அவர் விட்டு விட்டார்! ஆனால் அவரைச் சந்திக்கும் 'சான்ஸை' நான் விடவில்லை. இலங்கைக்குப் போனபோது, அவரையும் மறக்காமல் சந்தித்துப் பேசவிட்டு... என், கொஞ்சம் சண்டையும் போட்டுவிட்டுத்தான் வந்தேன். பெரிய வேடிக்கை அது!

இந்தத் தடவை இலங்கைக்குப் போவது என்று நிச்சயமானதும், கதிர் காமத்துக்குப் போகும் புண்ணிய யாத்திரைப் பிரயாணியாகவே விண்ணப் பித்துக் கொண்டேன். உடனே ரிசர்வ் பாங்க் சாங்ஷன் வந்துவிட்டது. இதைப்பற்றி என்னுடைய நண்பர் ஒருவரிடம் சொல்லிக் கொண்டிருந்தேன்.

'என்ன செய்வது? 'ஜர்னலிஸ்ட்' என்றால் உள்ளே விடுவார்களோ இல்லையோ என்று பயமாக இருந்தது. புண்ணியதலத்துக்குச் செல்லும் யாத்ரீகள் என்றால் வம்பு இராது என்று உடனே அனுமதித்து விடுகிறார்கள்' என்றேன்.

'நீங்கள் இவ்வளவு சிரமப்பட்டிருக்க வேண்டாமே? பிரதமர் ஜயவர்த்தன அவர்களுக்கு உண்மையான நோக்கத்தைச் சொல்லிக் கடிதம் எழுதுங்கள். அவருக்குத் தெரிந்தவர்கள் யாராவது எழுதினாலும் நல்லது. உங்களை வரவேற்றுப் பதில் எழுதுவார்' என்றார் நண்பர்.

அப்படியே ஒரு நண்பர் கடிதம் எழுதினார். உண்மையாகவே ஆருவது நாள் பதில் வந்து சேர்ந்தது. 'மிஸ்டர் மணியன் வருவதைப் பற்றி அறிய மகிழ்ச்சி. உடனே புறப்பட்டு வரச்சொல்லுங்கள்' என்று அன்பு கணியப் பதில் எழுதியிருந்தார் பிரதமர். சென்னையில் உள்ள இலங்கை ஹைகமிஷன் அலுவலர்கள் மளமளவென்று காரியங்களை முடித்து, விசாவை வழங்கி என்னை அனுப்பி வைக்கத் தயாராகி விட்டார்கள்.

இந்த உண்மைக்கு நடுவில் ஒரு பொய் சொன்னதற்காகவும் வருத்தப் பட்டேன். இவ்வளவு எளிதாகவும், நயமாகவும் எனக்கு அனுமதி கிடைக்கும் என்பது தெரிந்திருந்தால், ஒரு பத்திரிகையாளனாகப் போகும் உண்மையான நோக்கத்தை முதலிலேயே சொல்லியிருக்கலாமே...? கதிர்காமத்துக்குப் பிரார்த்தனைக்குச் செல்லுவதாகப் பொய் சொல்லி இருக்கவேண்டிய அவசியம் இல்லை அல்லவா?

என்ன செய்வது? இன்றும் பலர் இலங்கைக்குப் போக இந்தக் குறுக்கு வழியைத்தான் நாடுகிறார்கள். இந்த மனப்பான்மை மாறுவதற்கு ரிசர்வ் பாங்கு அதிகாரிகள் உட்பட எல்லாருமே தமது கண்ணேட்டத்தையும், மனப்பாங்கையும் ஓரளவு மாற்றிக் கொள்ள வேண்டியது மிக அவசியம்.

சொல்லப்போனால் இலங்கைப் பயணம், ஒரு வெளிநாட்டுப் பயணம் என்று பிரமாதப்பட்டுத்திக் கொள்ள வேண்டிய விஷயமே அல்ல. இராமேக வரத்திலிருந்து அது முட்பத்தைந்து மைல்கள் தாரம்தான். சென்னையிலிருந்து பம்பாய்க்குப் போவதைவிடச் சீக்கிரமாக விமானத்தில் இலங்கைக்குப் போய் இறங்கி விடலாம்! நினைத்தால் ஆச்சரியமாக இருக்கிறது.

ஆனால் அதைவிட ஆச்சரியம், இவ்வளவு பக்கத்தில் இருப்பவர்கள்

நம்மைப்பற்றி அதிகமாகத் தெரிந்து கொள்ளாமல் இருப்பதுதான்! தாட்டுச் செய்திகளும் நடப்புக்களும் அங்கே ரொம்ப நிதானமாகத்தான் போய்ச் சேருகின்றன.

பல ஆண்டுகளுக்கு முன் காற்றுடி விமானத்தில் பறந்துபோய் இலங்கை விஜயம் செய்தவர் 'கல்கி' அவர்கள். இன்றைக்கும் இலங்கைத் தமிழர்கள் 'கல்கி' அவர்களை நினைவில் வைத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். பெறுமையுடன் அதைச் சொல்லிக் கொள்கிறார்கள். தமிழ்நாடு என்றுமே 'கல்கி'யின் பெயர்தான் பெரும்பாலோருக்கு நினைவுக்கு வருகிறது.

இலங்கைத் தமிழர் ஒருவர் என்னிடம் கைகுலுக்கிவிட்டு, "உங்களுக்கும் 'கல்கி'க்கும் ஒரு ஒற்றுமை பார்த்தீர்களா?" என்றார்.

"என்ன ஒற்றுமை? இருவருமே இலங்கைக்கு வந்து பயணக்கட்டுரை எழுதுகிறோம் என்பதா?" என்று கேட்டேன்.

"அது மட்டும் இல்லை. இருவருமே 'ஆனந்த விகடனி'ல் பணியாற்றி இருக்கிறீர்கள். இருவருமே அந்த ஸ்தாபனத்திலிருந்து பிரிந்து வந்து புதிதாகப் பத்திரிகையைத் தொடங்கியிருக்கிறீர்கள். அவர் வெற்றிகரமாக நடத்தி நல்ல பெயர் வாங்கியது போலவே..." என்று அவர் சொல்லிக் கொண்டிருக்கும்போதே நான்,

"எனக்கும் வெற்றி கிடைக்கக் கதிர்காமத்து முருகன் அருள் வேண்டும்" என்று முடித்தேன்.

தமிழ்த் தலைவர் உயர் திரு செல்வா அவர்கள் தமிழ்நாட்டுக்கு வந்திருந்தபோது என்னை 'ஆனந்த விகடன்' அலுவலகத்தில் சந்தித்தார்கள். வெகுநேரம் மகிழ்ச்சியோடு உரையாடிக் கொண்டிருந்தோம். போகும்போது என்னை இலங்கைக்கு வரச்சொல்லி அழைத்துவிட்டுப் போனார் அந்தப் பெருந்தகை.

இந்தத் தடவை யாழ்ப்பாணத்திற்குப் போனபோது எனக்கு அந்த ஞாபகம்தான் வந்தது. அவர் இல்லாத யாழ்ப்பாணம் வெறிச்சென்று இருந்தது. இலங்கைத் தமிழ்ப்பார்களிடம் இந்த ஏக்கம் என்னைக் காட்டிலும் பலமடங்கு அதிகமாக இருப்பதை உணர்ந்தேன்.

அங்கே உள்ள தமிழ் நண்பர்கள் அதிகமாக நினைவுக்கும் இன்னைருத் தமிழ் அறிஞர் ஆர்.பி. சேதுப்பிள்ளை அவர்கள். அவரைப்பற்றி அவர்கள் குறிப்பிட்டுப் பேசியபோது, எனக்கும் தமிழ்ப் பேராசிரியர் சீனுவாசராக வனுடன் சேதுப்பிள்ளை இலங்கை சென்ற நிகழ்ச்சி நினைவுக்கு வந்தது...

இந்த இரண்டு தமிழ் அறிஞர்களுக்கும் அங்கே அமோகமான வரவேற்பு இருந்தது. ஒரு கூட்டத்தில் பேசும்போது, முதலில் பேசிய சேதுப்பிள்ளை உணர்ச்சி வேகத்தோடு சொல்மழை பெய்து தள்ளிவிட்டார். அந்த வெள்ளத்தில் அவ்வளவு பேரும் திக்குமுக்காடிப் போனர்கள்! கவனித்துக் கொண்டிருந்த சீனுவாசராகவனுக்கு, 'நண்பர் இந்தப் போடு போட்டு விட்டாரே? அடுத்தாற்போல் இதற்கு இனையாக நாம் என்ன பேசுவது?' என்ற கவலை கொஞ்சம் வந்துவிட்டது. இரத்தினச் சுருக்கமாக ஓர் அறிமுகம் செய்து கொள்ள வேண்டும் என்று தீர்மானித்தார்.

"இந்தியாவுக்கும் இலங்கைக்கும் இடையே தமிழ்ப்பாலம் கட்டி விட்டார், சேது; ராகவன் வந்திருக்கிறேன்" என்று ஒரு போடு போட்டார் சீனிவாசராகவன்!

கேட்க வேண்டுமா கரவொலிக்கு!

ஈங்கள் மொழியின் ஒசைநயம், கவிதை போன்ற மலர்ச்சி, கேட்கக்

கெட்க அலுக்காத மெருகு இவற்றை நான் மிகவும் ரசித்தேன்.

சிங்களப் பெண்களின் இயற்கையான அழகு, கள்ளமில்லாத முகப் பொவிவு, சிற்பம் நடந்து வருவது போன்ற லாவண்யம் – இதுவும் என்னைக் கவர்ந்தது.

ஆனால், இந்தப் பொல்லாத யாழ்ப்பாணத் தமிழர்கள்தாம் என்னை ஏமாற்றி விட்டார்கள்!

உலகத்தில் பல்வேறு நாடுகளுக்குப் போய் வந்தபோதெல்லாம், நான் ஒரு விஷயத்தைத் திரும்பத் திரும்ப நினைத்துப் பெருமைப்பட்டுக் கொண்ட தன்னுடு. மற்ற நாடுகள் எவ்வளவுதான் முன்னேற்றியிருந்தாலும், எங்குமே தமிழ்நாட்டு மக்களைப் போன்ற புத்திசாலிகளை நான் பார்த்ததில்லை. தமிழனின் அறிவுக் கூர்மையைப் போல வேறு எங்குமே நான் கண்டதில்லை.

இப்படி ஒரு பெருமையைத் திரும்பத் திரும்பச் சொல்லி எழுதி நிமிர்ந்து நடந்து கொண்டிருந்த என்னை யாழ்ப்பாணத் தமிழர்கள் ஏமாற்றி விட்டார்கள்! தமிழ்நாட்டுத் தமிழர்களைவிடத் தீர்க்கமான அறிவு, ஆழ்ந்த தமிழ்ப்பற்று அங்கே சுடர்விடுவதை நான் பார்த்தேன். பேசினால் அவர்கள் நம்மை யெல்லாம் தூக்கிச் சாப்பிட்டு விடுவார்கள் போல இருந்தது!

‘சிரித்திரன்’ என்ற பத்திரிகையின் ஆசிரியர் சிவஞானசுந்தரம் அவர்களோடு பேசிக் கொண்டிருந்தபோது, “உங்கள் நாட்டைப் பற்றி ஏதாவது சொல்லுங்களேன்” என்று கேட்டேன்.

“நான்கு புறமும் கடல் குழ்ந்தது எங்கள் நாடு. ஆனால், இங்கேதான் நாங்கள் டின்னில் அடைத்து வரும் மீன்களை இறக்குமதி செய்கிறோம்” என்றார் அவர். எப்படி பதில்! அப்புறம் வெகுநேரம் அந்தப் பதிலை நினைத்து நினைத்து ரசித்து அனுபவித்துக் கொண்டிருந்தேன்.

அன்பும் பண்பும் உருவான இலங்கைப் பிரதமர் ஜயவர்த்தன அவர்களைச் சந்திக்கும் வாய்ப்பு கிடைத்தது. அவரைச் சந்தித்த முதல் இந்திய ‘ஜன்னலிஸ்ட்’ நான்தான்!

முன்னால் பிரதமர் சி ரி மா வே ரா பண்டாரநாயகா அவர்களையும் சந்தித்தேன். அதிலும் நான்தான் முதல்!

அந்தச் சந்திப்பில் என்னமாய்ச் சூடு பறந்தது எனகிறீர்கள்...!

தமிழ்த் தலைவர் அமிர்தவிங்கம் அவர்களையும் சந்தித்தேன்.

உடல் அலுத்தாலும் நெஞ்சு அலுக்காமல், கண்டும் கேட்டும் அனுபவித்த விஷயங்கள் எத்தனை? கவையான பேட்டிகளும், சூடான விவாதங்களும் எத்தனை...?

நான் இலங்கைப் பயணத்தை மேற்கொண்ட சமயம் தமிழ்நாட்டிற்கும் ஒன்று அடித்து ஓய்ந்திருந்தது.

“ஓரத்தநாடு எப்படி இருக்கிறது ஸார்? அதிகச் சேதமா?”

“நாகப்பட்டினத்தில் புயல் அடித்து நிறையச் சேதமாமே?”

“ராமநாதபுரம் எப்படி சார்? பரவாயில்லையா?”

இலங்கை மன்னில் நான் காவடி எடுத்து வைத்ததும் என்னைச் சந்தித்த தமிழ் அன்பர்கள் கேட்ட கேள்விகள் இவை. அவர்களைப் பார்த்ததும் என்னையும் மறந்து நான் கேட்ட கேள்விகளும் ஏற்கக்கறைய இப்படித்தான் இருந்தன:

“சமீபத்தில் நடந்த கலவரங்களில் யாழ்ப்பாணத்தில் அதிகச் சேதம் உண்டா? திரிகோணமலையில் என்ன நடந்தது? கொழும்பில் உள்ள தமிழர்கள் சிரமப்பட்டார்களா?”

—இப்படி ஒருவரையொருவர் சந்தித்துக் கொண்டபோது ந. பரிமாறிக் கொண்ட பேச்சு வார்த்தைகள், ஒருவருக்கொருவர் ஆறு தேடிக் கொள்வதுபோல, மகிழ்ச்சி இல்லாத விசாரிப்புகளாக இருந்தன. தமிழ் பரவிய இரண்டு பிரதேசங்களில், இப்படி இருவேறுவிதமாகத் துயரமும் கவலையும் பரவி நின்ற விதத்தை நினைத்துப் பார்க்கும்போது எனக்கு வேதனையாக இருந்தது.

இதையும் மீறி, ‘தமிழ்நாட்டிலிருந்து ஓர் எழுத்தாளர் வந்திருக்கிறார். பத்திரிகையின் மூலம் படித்தும் பார்த்தும் பழகிய நண்பார் ஒருவர் நேரில் வந்திருக்கிறார். அவரைச் சந்திக்கப் போகிறோம்’ — என்ற மகிழ்ச்சி அவர்களுக்கு.

‘நம் இனத்தைச் சேர்ந்த மக்களைப் பார்க்கப் போகிறோம். கடல் கடந்த ஒரு நாட்டில் தமிழன்பர்களைக் கண்டு பேசப் போகிறோம்.’ — இப்படி ஒரு மகிழ்ச்சி எனக்கு!

தென் இந்தியாவின் ஒரு பாகமாகவே இலங்கை இருந்தது என்பது வில்லேலும் மேயர் போன்ற சில சரித்திர நிபுணர்களின் முடிவு. அங்கே போய்ப் பார்க்கிற நமக்கும் இதை வலியுறுத்துவது போலச் சில பண்புகள் தெரிகின்றன.

முதலாம் பாராக்கிரமபாகு அமைத்த உல்லாச நந்தவனத்தில் தமிழ் நாட்டின் மரங்களான சம்பகம், அசோகம், புன்னை, கடம்பு, மா, பலா போன்றவை இருந்ததாம். மிருகங்களில்கூடச் சிங்கத்துக்கும் புலிக்கும் இலங்கை சொந்த வீடு இல்லை. இங்கிருந்து போனவைதான் அவை. யானை தான் அசல் இலங்கைவாசி!

இலங்கையில் வேடர்கள் என்ற இனத்தார் உண்டு. அவர்களுடைய கடவுள் ‘கண்டேசீயாகா’ என்ற வேட்டுவைப் பெருமான். இவரே தமிழர் வணங்கும் முருகன் என்பதும் - குறிஞ்சி மலைப் பிராந்தியத்தைச் சேர்ந்த வள்ளியை மண்ந்த வேடர் கடவுள் என்பதும் இன்னேரு ஒற்றுமை. வள்ளி என்ற பெயரும் அந்தப் பெண்களிடம் சகஜமாக இருக்கிறது. இலங்கை ஆதி வாசிகளான நாகர்களும் இந்தியாவிலிருந்து போனவர்கள்தாம். நாகப் பட்டினமே தமிழ்நாட்டைச் சேர்ந்ததுதானே? நாகங்களை வணங்கிவந்த அவர்களிடையே தமிழ்ப் புலவர்களும் இருந்திருக்கிறார்கள். அவர்களில் ஒருவர் மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கத்தில் இடம் பெற்றிருந்த புத்தன் தேவனுர் என்பவர்.

இலங்கையில் வாழ்ந்த சரித்திர புருஷர்களாக யட்சர்களை இராமாயண மகாபாரத இதிகாசங்களும், புத்தர் ஜாதகக் கதைகளும் குறிப்பிடுகின்றன. இராமாயணம் இவர்களை நாகரிகம் மிகுந்த மக்களாக வருணிக்கிறது. இலங்கையின் தலைநகரில் நாற்பது லட்சம் வீடுகள் இருந்ததாக இராமாயணப் பாடல்கள் விவரிக்கின்றன. அவர்களுக்கும் தென்னிந்தியாவில் வாழ்ந்த மக்களுக்கும் தொடர்பு இருந்ததாகவும் சொல்லுகிறது.

—இந்த ஒற்றுமைகளை நான் பேராசிரியர் கே. கே. பிள்ளை எழுதிய ‘தென் இந்தியாவும் இலங்கையும்’ என்ற புத்தகத்தில் படித்தேன். அங்கே போய்ப் பார்த்தபோது அதை நேரில் உணரும் அனுபவமும் கிடைத்தது.

இலங்கையைப் பற்றி இந்தியாவில் திடீரென்று ஓர் அக்கறை தோன்றி யிருக்கிறது. பத்திரிகைகள் பலவிதமாகவும்-இந்தியாவின் அரசியல் குழ் நிலையையும், இலங்கையின் அரசியல் பின்னணியையும் ஒப்பிட்டு எழுதியிருக்கின்றன.

பிரதமர்களைப் பொறுத்தவரை இந்திராகாந்தி, சிரிமாவோ பண்டாரா நாயகா; அவர்களுடைய புதல்வர்களைப் பொறுத்தவரை சஞ்சய் காந்தி, அனுரா; ஏறக்குறைய ஒரேமாதிரியான தேர்தல் குடு, முடிவுகள். — இவற்றை

ஶலாம் ஓப்பிட்டுப் பல பத்திரிகைகளும் வடத் தியாவில் சவையான அரசியல் கட்டுரைகளைக் குவித்திருப்பதை நான் படிக்க நேர்ந்தது!

இலங்கைக்குப் போன்போது எனக்கும் இந்த மாறிய பின்னணியை உணர முடிந்தது. அங்கே கட்டுப்பாடுகள் தளர்ந்திருக்கின்றன. கொழும்பு நகரின் ஒரு பகுதி எந்தத் தடையும் இல்லாமல் 'ஃப்ரி ட்ரேட் ஸோ' னக (Free Trade Zone) முழுச் சுதந்திரத்துடன் இயங்கும்படி பிரிக்கப்பட இருக்கின்றது. வெளி நாட்டினர் அங்கே வந்து முழுச் சுதந்திரத்துடன் முதலீடு செய்யவும், வியாபாரத்தைத் தொடங்கவும் வசதிகள் செய்து கொடுக்கப்பட விருக்கின்றன. எல்லாச் சுதந்திரமும் வழங்கப்பட்டுள்ள இந்தப் பகுதியில் 'ஸ்ட்ரைக்' செய்வதற்கு மட்டும் சுதந்திரம் இருக்கப் போவதில்லையாம்!

இந்தப் பகுதியில் நான் சந்தித்த இலங்கை அரசின் அதிகாரிகள், வணிகத் துறையில் முக்கியப் புள்ளிகள், பிரமுகர்கள் எல்லாரிடமும், நான் இதைக் குறிப்பிட்டபோது, சிரித்துக் கொண்டே அவர்கள் சென்னார்கள்: "புரியவில்லையா சார்? ஜயவர்த்தன ஒரு லீக்வான்யூ ஆவதற்குத் தான் விரும்புகிறோர். அவர் இலங்கையை வேகமாக ஒரு சிங்கப்பூர் ஆக்கி விடுவதில் முனைந்திருக்கிறார்!"

இலங்கை, சிங்கப்பூர் பாணியில் மாறிக் கொண்டிருக்கிறது - இந்தச் செய்தி வெளிநாடுகளில் யார் யார் காதில் விழுந்ததோ இல்லையோ எனக்குத் தெரியாது. ஆனால் கொழும்பிலேயே இதன் எதிரொலி கணீரென்று கேட்கிறது! பார்த்த மாத்திரத்தில் 'பளிச்' சென்றும் புரிகிறது.

எங்கே பார்த்தாலும் 'ஹோண்டா' கண்ணில் படுகிறது. அந்த மோட்டார் சைக்கிள்களின் பேரிரைச்சல் காதைத் துளைக்கிறது! ஆமாம், ஜப்பான்காரர்களின் காதில் இந்தச் செய்தி நிச்சயமாக விழுந்து விட்டது!

கொஞ்சம் விட்டால் போதுமே! அவர்களுக்குச் சொல்லியா கொடுக்க வேண்டும்? அடுத்த தடவை நான் இலங்கைக்குப் போகும் போது 'ஹோண்டா'வைத் தவிர வேறு மாடல் மோட்டார் சைக்கிள்களே என் கண்ணில் பட முடியாது. காதில் அந்த ஒரே சுத்தம்தான் கேட்கப் போகிறது. சிறிது இடம் தந்தால் போதும்-சுறுசுறுப்பாகக் கரையான் அரித்துப் புற்றுவைத்துக் கொண்டு போவதைப்போலப் பரவி விடுவார்கள் இந்த ஜப்பானியர்கள் - யமகாதகர்கள்!

2

திருமதி சிரிமாவோ பண்டாரநாயகாவுடன் ஆசிரியர்

கொழும்பு விமான நிலையத்தில் சங்க அதிகாரிகளிடம் நான் எதுவும் சிரமப்படவேயில்லை. என்னைச் சந்திக்க திரு. ரங்கநாதன், திரு. பேரின்ப நாயகம், திரு. பேபி போன்ற நண்பர்கள் பலரும் வந்திருந்தார்கள். பிரியத்தோடு என்னை வரவேற்று அன்பொழுகப் பேசினார்கள். பதிலுக்கு நான் பேசவில்லை. அவர்கள் பேசவதையே உற்றுக் கவனித்துக் கொண்டிருந்தேன். எனக்குள்ளே ஒரு மகிழ்ச்சி வெள்ளம் பாய்ந்து கொண்டிருந்தது. ‘தேன்வந்து பாயுது காதினிலே...’ என்று பாரதியார் பாடிய ரூபகமும் வந்தது.

யாழ்ப்பாணத் தமிழ், நாம் படிக்கிற தமிழ். நயமான இலக்கணத் தமிழ். அழகான ஒசை நயத்துடன் அவர்கள் அதைப் பேசும்போது சங்கீதம் கேட்கிற மாதிரி இருக்கிறது. சங்கீதத்தை உற்றுக் கவனித்து ரசிக்கா விட்டால் எப்படி அனுபவிக்க முடிவதில்லையோ, அதைப்போலக் கவனித்துக் கேட்கா விட்டால் அவர்கள் ‘கதைப்பதை’ப் புரிந்து கொள்வதும் சிரமமாக இருக்கிறது!

அதனால் இலங்கைப் பயணம் முழுவதுமே நான் கண்களால் உற்றுக் கூத்துத் தகவல்களைக் குறித்துக் கொண்டதைப்போலக், காடையும் ந்றாக்கத் தீட்டி வைத்துக் கொண்டு கேட்டுக் கொண்டிருந்தேன்!

விமான நிலையத்தில் நாலைந்து கார்கள் வந்திருந்தன. எதில் ஏறுவதென்று தீர்மானிப்பதூக்கடக் கொஞ்சம் சிரமமாக இருந்தது. கடைசியில் 'நம்முடைய 'இதயம் பேசுகிறது' ஏஜன்ட் துரராசாவை அதிருப்தியடையச் செய்யக் கூடாது... அவருடைய காரிலேயே ஏறிவிடுவதுதான் சரி' என்று தீர்மானித்துக் கொண்டேன்.

காரில் ஏறிப் புறப்பட்டதும் முதல் காரியமாக எல்லாக் கதவுகளிலும் கண்ணுடியை மளமளவென்று இறக்கினார் டிரைவர் ஹஸன்.

"எதற்காக இவ்வளவு வேகமாக கண்ணுடியை இறக்குகிறீர்கள் ஹஸன்?" என்று கேட்டேன்.

"காற்று வரட்டும் சார்!" என்றார் அவர்.

"ஏகப்பட்ட காற்று வேண்டுமா என்ன? குளிருகிறதே?" என்றேன்.

"சுதந்திரக் காற்று சார் இது! ரொம்ப நாளைக்குப் பிறகு கிடைத் திருக்கிறது. நன்றாக சுவாசித்து அதன் மனத்தை அனுபவியுங்கள் சார்..." என்றார் ஹஸன் ஒரு புன்னகையோடு!

'சுதந்திரக் காற்று உள்ளே வரட்டும்!' என்று ஹஸன் சொன்னது எனக்கு ரொம்ப ஆச்சரியமாக இருந்தது. அதை இலங்கையில் உள்ள ஒரு தமிழர் சொல்லியிருந்தாலும் பரவாயில்லை. 'ஏதோ இது அவருடைய மனக்குறை!' என்று விட்டிருப்பேன். ஆனால் சொன்னவர் ஒரு தென்னிலங்கை நன்னபர் அல்லவா? அதை என்னால் வேசில் மனத்தில் வாங்கிக் கொள்ள முடிய வில்லை.

'இலங்கையில் இப்படி ஓர் அடிமைத்தனம் இருந்திருக்கிறதா? இவ்வளவு பக்கத்தில் ஒரு நாடு இருந்திருக்கிறது. ஆனால், அதில் மக்கள்க்கு இப்படி ஒரு குழுறல் இருப்பது நமக்குத் தெரியவில்லையே?' என்று திரும்பத் திரும்ப எண்ணிப் பார்த்துக் கொண்டேன்.

ஜனநாயகம் பறிபோய் விட்ட நிலையில் மக்கள் அங்கே வாழ்ந்திருக்கிறார்கள் என்பது எனக்கு முற்றிலும் புதிதான விஷயம். ஒரு காலத்தில் இந்தியாவிலும் மக்கள் இப்படிக் குழுறி இருக்கிறார்கள். ஆர்ப்பாட்டம் செய்திருக்கிறார்கள். அவையெல்லாம் எனக்கு இப்போது ஞாபகத்துக்கு வந்தது!

இந்தியாவானாலும், இலங்கையானாலும், தென் ஆப்பிரிக்காவானாலும் மனித இனம் ஒன்றுதான். அடிப்படையான மனித உணர்ச்சிகள் ஒன்றுதான். சாப்பாட்டுக்கும் தூக்கத்துக்கும் அடுத்தபடியாக மனிதன் மிகவும் விரும்பிப் போற்றுவது பேச்க சுதந்திரத்தைத்தான். அவன் நினைத்தை மனம் திறந்து தடையில்லாமல் சொல்ல வேண்டும். அந்த உரிமை பறிபோய் விட்டால் அவனுல் தாங்க முடிவதில்லை. அந்தக் கட்டுப்பாட்டில் நன்மைகள் சில இருந்தாலும், அவன் தன்னளில் அதை ஆன்மாவுக்குக் கொடுத்த ஒரு தண்டனையாகவே கருதுகிறேன்.

ஹஸனின் பேச்சில் பிரதிபலித்த உண்மை இதுதான். கட்டுப்பாடாக இருந்து முன்னேற்றம் அடைந்திருந்த போதிலும், கம்யூனிஸ்ட் நாடுகளைப் பற்றி உலக அபிப்பிராயம் எடுத்துக் கொல்லும் குறைபாடும் இதுதான்... காற்றும், நீரும், சோறும் எவ்வளவு முக்கியமோ, அவ்வளவு கருத்துச் சுதந்திரமும் மனிதனுக்கு முக்கியம்.

இந்த நிகழ்ச்சியைச் சொல்லிவிட்ட பிறகு, இதில் சம்பந்தப்பட்டுள்ள திருமதி சிரிமாவோ பண்டாரநாயகாவைப் பற்றி நான் சொல்லியே ஆக

வேண்டியது ரொம்ப அவசியம். இங்கே சொல்வதற்குத் தகுந்த பின்னை என்பதனால் மட்டும் அல்ல; இலங்கைப் பயணத்திலேயே நான் மிகவும் முக்கிய மான நிகழ்ச்சிகளில் ஒன்றுக்க் கருதியது சிரிமாவோ பண்டாரநாயகாவின் சந்திப்பு என்பதனாலும்தான்.

இலங்கைக்கும் இந்தியாவுக்கும் மற்ற விஷயங்களில் எப்படிப்பட்ட ஒற்றுமை இருக்கிறதோ என்னவோ, இந்த விஷயத்தில் அபாரமான ஓர் ஒற்றுமை இருக்கிறது. இந்தியாவில் வீழ்ச்சி அடைந்ததைப்போல அங்கேயும் ஒரு சர்ச்சைக்குரிய ஆட்சி முடிந்து போயிருக்கிறது. இந்தியப் பத்திரிகைகளைப் போல அங்கேயும் பத்திரிகைகள் இதை விவாதித்து, முன்னாள் பிரதமரையும், அவருடைய மகனையும் கூண்டில் ஏற்றி அலசிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்களுடைய செயல்களைப் பின்புலம் கண்டு ஆராய்வதற்காகக் கமிஷனுக்கு மேல் கமிஷன்களாக உருவாகிக் கொண்டிருக்கின்றன.

இலங்கை அரசினால் நியமிக்கப்பட்ட, எதிர்க்கட்சித் தலைவரின் செயலாளரான பேரின்பநாயகம் என்பவரை இதற்காகச் சந்தித்தேன். இனிமையான பெயர். இன்பமாகப் பேசும் மனிதர். பெயருக்கேற்ற குணப்பொருத்தம் தான்! மெதுவாக விஷயத்துக்கு வந்தேன்...

“மிஸ்டர் பேரின்பநாயகம்! ஒரு வேண்டுகோள். திருமதி சிரிமாவோ பண்டாரநாயகாவை நான் பார்த்தாக வேண்டும்...?” என்று கொஞ்சம் தயக்கத்துடன் கேட்டேன்.

ஒருகணம் புருவத்தைச் சுருக்கிக் கொண்டார் பேரின்பநாயகம். பிறகு என்னை ஏதோ ஓர் தீர்மானத்துடன் ஏற்றிறங்கப் பார்த்தார். “உங்களிடம் முழுக்கைச் சட்டை இருக்கிறதா?” என்று கேட்டார். எனக்குப் புரியவில்லை.

“ஐயா! இது என்ன முழுக்கைச் சட்டை மர்மம்? எதையாவது மறைக்க வேண்டுமா? சிவப்பு நிறம் அவசியமா? சிவப்பு முழுக்கைச் சட்டையுடன் நான் நிற்கும் தோற்றுத்தை நினைத்தாலே பயமாக இருக்கிறதே?” என்றேன் கலங்கிப் போய்.

“இப்பொழுது உங்களிடம் முழுக்கைச் சட்டை இருந்தால் சிரிமாவோவை உடனே பார்க்க ரொம்ப சௌகரியமாக இருக்கும்!” என்றார் பேரின்பநாயகம். இலங்கைப் பயணப் பெட்டியில் ஒரு முழுக்கைச் சட்டையை எடுத்து வைத்துக் கொண்டு போகாத என் துரதிர்ஷ்டத்தை அந்த நிமிடம் எண்ணிப் பார்த்து ரொம்ப வருத்தப்பட்டுக் கொண்டேன்.

“நிச்சயமாக இப்போது. என்னிடம் முழுக்கைச் சட்டை இல்லை. அளவெடுத்துத் தைக்கும் வரையில் காத்திருக்கப் பொழுதும் இல்லை. இப்போது சொல்லுங்கள்” என்றேன்; அப்போதும் ஒன்றும் புரியாமல்.

“முழுக்கைச் சட்டை இருந்தால் பாராளுமன்றத்தில் ‘ஸ்டீக்கர்ஸ் காலரி’க்குப் போகலாம். இல்லையானால் ‘ஜெனரல் காலரி’க்குமட்டும்தான் போகமுடியும்” என்றார்.

“அப்பாடா! இவ்வளவுதானே? பரவாயில்லை. ஜெனரல் கர்லரிக்கே போனால் போதும். சிரிமாவோ பண்டாரநாயகாவை எப்படியாவது பார்க்க ஏற்பாடு செய்யுங்களேன்” என்று கெஞ்சாத குறையாகக் கேட்டேன்.

“ஓ! இப்பொழுதே பார்க்கலாமே?” என்றார் அவர். மிகவும் சிக்கலான ஒரு விஷயம், இவ்வளவு சுலபமாகத் தீர்த்து போனது எனக்கு வியப்பாக இருந்தது. “என்னுடன் வாருங்கள்” என்று அழைத்துப் போனார் பேரின்பநாயகம். ரொம்ப ஆவலோடு கூடவே போனேன். பாராளுமன்றத்துக்குள் போய் ‘ஜெனரல் விலிட்டர்ஸ் காலரி’யில் உட்கார வைத்து, “அதோ பார்த் தீர்களா? அவர்தான் திருமதி சிரிமாவோ பண்டாரநாயகா!” என்று சுட்டிக் காட்டினார், அந்தப் பொல்லாத மனிதர்!

“‘ஜயா! விளையாட்டு இருக்கட்டும். நான் ‘சிரியலா’க்க கேட்கிறேன். அரு ‘ஜர்னலிஸ்ட்’ என்ற முறையில் அவரைப் பேட்டி காண விரும்புகிறேன்’ என்றேன்.

“அப்பாடியோவ்...! அதெல்லாம் ரொம்ப சிரமம். அவர் ‘ஜர்னலிஸ்ட்’ களைச் சந்திப்பதே ரொம்ப அரிது’ என்றார் பேரின்பநாயகம்.

“எப்படியாவது நீங்கள்தான் உதவி செய்தாக வேண்டும். என்ன பண்ணுவீர்களோ தெரியாது. அவரைப் பார்க்காமல் நான் திரும்பிப் போக முடியாது” என்றேன்.

“இவ்வளவு பிடிவாதமாக இருக்கிறீர்களே?” என்று ஒரு நிமிடம் யோசனை செய்தார் பேரின்பநாயகம். சட்டென்று அவர் முகம் பிரகாசம் அடைந்தது. “சிரிமாவோவுக்கு இந்திராகாந்தியிடம் தனியாகப் பற்றுதல் உண்டு. நீங்கள் இந்திராகாந்தியிடன் நெருங்கிப் பழகி இருக்கிறீர்கள். அதை அவரிடம் குறிப்பிட்டுச் சொல்லிப் பார்க்கிறேன். அவர் ஒருவேளை சம்மதிக்கக் கூடும்” என்ற சொல்லிவிட்டுப் போனார்.

அந்த ‘விலிட்டர்ஸ் காலர்’யில் அமர்ந்தபடியே, நான் பாரானுமன்ற சட்ட நடவடிக்கைகளைக் கவனித்துக் கொண்டிருந்தேன். ஆனால் கட்சி உறுப்பினர்கள் அங்கே சிரிமாவோவின் நடவடிக்கைகளைப் பற்றிக் காட்டமாகப் பேசி விவாதித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். ‘ஹழல்,’ ‘இலங்கையின் வாட்டர்கேட்’ ‘சூழ்சி’ என்றெல்லாம் குற்றச்சாட்டுக்கள் மிகச் சூடாகப் பறந்து கொண்டிருந்தன.

பேச்சுக்களின் முடிவில் உறுப்பினர்கள் சிரிமாவோவைச் சூழ்ந்து கொண்டார்கள். ஏக்க கலாட்டாவாக இருந்தது. சிட்டத்தட்ட ‘கேரோ’ செய்கிற சூழ்நிலை உருவாகி விட்டது. என்ன நடக்கப் போகிறதோ என்று எனக்கு ஒரே கவலை! பரபரப்பான நிலையில் திகைத்து நின்ற அந்தப் பெண் மணிக்கு அருகே வந்து அவருடன் இருந்து, பாதுகாப்பாக அழைத்து வெளியே கொண்டுபோய் விட்டார் ஓர் உறுப்பினர். அவர் யார் தெரியுமோ? தமிழர் தலைவர் திரு. அமிர்தவிங்கம்தான்! தமிழர்களைப் பற்றிச் சிரிமாவோ நினைத் ததும், செய்ததும் அப்போது அவருக்கு ஞாபகம் வந்ததோ என்னவோ தெரியாது; ஆனால் எனக்குப் பளிச்சென்று ஞாபகத்துக்கு வந்தது. கொஞ்சம் பெருமையாகவே இருந்தது!

இவ்வளவு முன்னேற்பாடுகளுக்கும் முயற்சிகளுக்கும் பிறகும்கூட, சிரிமாவோவைச் சந்திப்பது என்பது லேசுப்பட்ட காரியமாகத் தோன்ற வில்லை. இரண்டு முன்று நாட்கள் காத்திருக்க வேண்டியிருந்தது.

அப்பறுமதான் எனக்கு ஒரு ‘அப்பாயின்ட்மெண்ட்’ கொடுத்திருப்ப தாகக் குறிப்பு வந்தது. ஐந்து நிமிடங்கள் அவர் என்னுடன் பேசுவார் என்றும் அளவு போட்டு அனுப்பியிருந்தார்கள். நானும் அவரைக் கேட்கச் சில கேள்விகளைத் தயார் செய்து கொண்டு போய்க் கேர்ந்தேன்.

வாசலில் ஒரு பெரிய கேட். என்னுடைய கார் போனதும் ஓர் ஆள் எட்டிப் பார்த்துவிட்டு, என்னை வெளியே நிறுத்திவிட்டு உள்ளே போனார். சிறிது நேரம் காரை உள்ளே விடவில்லை. அவரும் வெளியே வரவில்லை.

பதினைந்து நிமிடங்களுக்குப் பிறகு நூலில் போய் உட்கார இடம் கிடைத்தது. சுற்றிலும் இருந்த பல்வேறு கணகள் பலவிதமாக என்னைக் கவனித்தன. பெரிய நாய் ஒன்று உறுமிக் கொண்டிருந்தது.

அங்கே இருந்த கட்டுக்காவல், கெடுபிடியான சூழ்நிலை, முச்ச விடவும் யோசிப்பது போல ஒரு கணத்து அமைதி.... எல்லாமே எனக்கு அவர் இன்னும் ஒரு பிரதமராகவே இருப்பதுபோல ஒரு பிரமையையே எழுப்பின.

வெகு ஆவலுடன் காத்திருந்தேன்.

அரைமணி நேரம் கழிந்த பிறகு, மாடிப்படிகளில் யாரோ இறங் வருவது தெரிந்தது. ஆர்வத்துடன் நிமிர்ந்தேன். அவரை நான் பெரிய பெரிய மாநாடுகளில், நேருஜி போன்ற பெருந் தலைவர்களுடன் பார்த்திருக்கிறேன். 'கண்டி' பகுதியிலிருந்து வரும் அந்தப் பெண்மணியைக் கன ஜோரான் உடையில் நான் கண்டதுண்டு. அவருடைய நடையிலும், பார்வையிலும் மிதக்கும் பிரமாதமான கம்பீரத்தைக் கவனித்ததும் உண்டு. ஆனால் இப்போது என்முன் வந்து நின்றவர் மிகச் சாதாரண உடையில் இருந்தார். அவருடைய பார்வை, நடை இவற்றில் தெரிந்த தளர்ச்சியைக் காண எனக்குப் பரிதாபமாகக்கூட இருந்தது.

ஆனால் அவருடன் பேட்டியை முடித்துக் கொண்டு திரும்பியபோது இந்த ஊர்ச்சி முற்றிலும் மாறிப் போயிருந்தது. அவரிடம் இப்படி ஒரு பரிதாப உணர்வைக் காட்ட வேண்டிய அவசியம் கொஞ்சம்கூட இல்லை என்றே எனக்குத் தோன்றிற்று! மிகவும் சர்ச்சைக்குரிய கேள்வியுடன் நான் என் பேட்டியைத் துவக்கினேன்...

என் முன் அமர்ந்திருந்த அந்தப் பெண்மணியைப் பார்த்ததும் எனக்கு இளமை ததும்பும் ஒரு கண்டிய குடும்பப் பெண்ணின் நினைவு வந்தது. கணவருடன் முகமலர்ச்சியோடு நின்றபடி அவர் தோன்றிய முக்கிய நிகழ்ச்சிகள் ஞாபகத்துக்கு வந்தன. அப்படி அவரைப் பார்த்த அழகான புகைப் படங்கள் மனத்தில் ஊர்வலமாகத் தோன்றின.

ஆமாம்! கொழும்பில் உள்ள அமரர் பண்டாரநாயகா நினைவால் யத்தில்தான் நான் அந்தப் படங்களைப் பார்த்தேன். அங்கே அவர் உபயோகித்த பொருட்கள், படித்த புத்தகங்கள், எழுதிய கடிதங்கள் எல்லாவற்றையும் அழகாக வைத்திருக்கிறார்கள். தொட்டுத் தொட்டுப் பழகிய கைத்தடி, கடிகாரம், நாற்காலி போன்றவைகளைக் காட்சியில் வைத்திருக்கிறார்கள். வரிசை வரிசையாகப் புகைப்படங்களின் மூலம், அவர் பிரதமராக இருந்து புதிய சகாப்தத்தை உருவாக்கிய பொன்னே நாட்களை நினைவுட்டுகிறார்கள்.

புதுடில்லியில் நேருஜியின் நினைவாக 'தீன்மூர்த்தி பவன்' நிறுவப்பட்டிருப்பதைப் போலவே, அங்கேயும் பண்டாரநாயகாவின் ஞாபகார்த்தக் கட்டடம் அமைக்கப்பட்டிருக்கிறது. சீனக் கம்யூனிஸ்டுகளின் ஒத்துழைப்புடன் எழுந்த கட்டடம் இது. அதன் ஓவ்வொர் அமைப்பிலும் அவர்களுடைய கைவாசனை மனக்கிறது. எங்கே அதை நாம் கண்டுகொள்ளாமல் விட்டுவிடுவோமோ என்று, கட்டடத்தின் வாசலில்கூட, சீன மொழியில் குறிப்புகளை எழுதி வைத்துக் கணஅக்கறையாக நமக்கு ஞாபகப்படுத்துகிறார்கள்!

அங்கே அந்தப் புகைப்படங்களைப் பார்த்தபடி சுற்றி வந்தபோது எனக்கு மனவாசல் திறப்பது போல இருந்தது. 'பஞ்சலீக் கொள்கைகள்' நேருஜியின் தலைமையில் உலக நாடுகளின் உறவுக்குச் சாசனமாக அமைந்த நாட்கள் நினைவுக்கு வந்தன. அவரும் அவரது நெருங்கிய நண்பர்களான பண்டாரநாயகா, சுகர்னே, நாஸர் ஆகிய தலைவர்களும் தத்தம் நாட்டில் ஒரு நவயுக்த்தை நிர்மாணிக்கும் சிற்பிகளாக விளங்கியதையும் எண்ணிப் பார்த்துக் கொண்டேன்.

அங்கே இளம்பெண்ணையும், குடும்பத் தலைவியாய், ஒரு புகழ் பெற்ற தலைவரின் துணைவியாய், பல படங்களிலும் தெரிந்த அந்தப் பெண்மணியை நான் பல்வேறு தோற்றங்களில் கண்டேன். அந்த இளமையும், பொலிவும் இப்போது எங்கே? அரசாண்ட ராணியாக இடைக்காலத்தில் அவர் உலக அரங்கில் கொடிகட்டிப் பறந்த கம்பீரமான தோற்றத்தை நினைத்துக் கொண்டேன். அவர்தானு இவர்...?

கூர்மையான பார்வையுடன் எண்ணை ஒரு நொடியில் அளந்து மதிப்பிடு

துபோலப் பார்த்தார் திருமதி சிரிமாவோ பண்டாரநாயகா. அவருடைய பார்வை கத்தி லீச்சைப் போல ஒரு நொடி என் அருகில் அமர்ந்திருந்த ஸ்டெடே, திருமதி தவமணியின் மீது பட்டுத் திரும்பி மீண்டும் என் முகத்தில் நிலைத்தது.

சுந்தரம் தன் பணியில் முழுமுரமாக இருந்தார். ‘பளிச்...பளிச்’ சென்று மின்னல் வெட்டுவதைப் போல ஒளியுடன் படங்கள் பதிவாகிக் கொண்டிருந்தன. நாலைந்து எடுத்து முடிந்ததும் சட்டென்று திரும்பினார் திருமதி பண்டாரநாயகா. கையை நீட்டி உயர்த்தி, “போதும் நிறுத்துங்கள்! இனி மேல் புகைப்படங்கள் வேண்டியதில்லை” என்று உத்தரவிடும் குரலில் சொன்னார். கொஞ்சம் அசந்துபோய் சுந்தரம் எதிரே ஒரு நாற்காலியில் ஓரமாக, சாதுவாய் உட்கார்ந்து விட்டார்.

என்னைப்பற்றி அவர் விசாரிப்பார் என்று எண்ணினேன். ஆனால் இறுகிப்போன அந்த முகத்தில் துளி இளக்கம்கூடத் தெரியவில்லை. ஆகவே, நானே என்னை அறிமுகப்படுத்திக் கொண்டேன்.

“என் பெயர் மணியன். நான் ஒரு ஜர்னலிஸ்ட். இந்தியாவிலிருந்து வந்திருக்கிறேன். உலகின் பல நாடுகளையும் சுற்றிப் பார்த்திருக்கிறேன். புகழ் பெற்ற பல தலைவர்களையும் சந்தித்திருக்கிறேன். இப்போது தங்களையும் சந்திக்கும் வாய்ப்பு எனக்குக் கிடைத்திருக்கிறது...”

அலட்சியமாக என்னை நிமிர்ந்து பார்த்தார் திருமதி பண்டாரநாயகா. உதடுகூட அசையவில்லை.

‘‘சமீப காலம்வரை நான் ஒரு பிரபல பத்திரிகையின் பொறுப்பாசிரியராகப் பணியாற்றிக் கொண்டிருந்தேன். இப்போது விலகித் தனியாக நானே ஒரு புதிய வாரப்பத்திரிகை ஆரம்பித்திருக்கிறேன். அதற்கு, நான் மக்களுடன் நெருங்கிப் பழகி, மனம் விட்டுப் பேசி, பதினேரு ஆண்டுகளாக எழுதிவந்த பயணக் கட்டுரைகளின் தலைப்பையே பெயராக வைத்திருக்கிறேன். பெயரே புதுமையாக நெஞ்சைத் தொடுவது போல இருக்கும். அதன் பெயர் ‘இதயம் பேசுகிறது.’ ஆங்கிலத்தில் சொன்னால், ‘Heart Speaks’.

சட்டென்று, “அது என்ன மொழியில் வெளிவருகிறது?” என்று கேட்டார், ஓர் ஆவலோடு.

“அது ஒரு தமிழ்ப் பத்திரிகை” என்று புன்னகையுடன் பதில் சொன்னேன்.

“ஓ! தமிழா?” என்றார் அலட்சியமாக. எனக்கு அது ‘சுருக்’கென்று வைத்தது.

“நீங்கள் வரப்போவதாக மிஸ்டர் பேரின்பநாயகம் சொன்னார்; நீங்கள் என்ன காங்கிரஸ்காரரா? தி.மு.க. உறுப்பினரா?” என்று என்னை உற்றுப் பார்த்தார்.

‘‘இரண்டும் இல்லை அம்மணி! நான் ஒரு பத்திரிகைக்காரன். என் பணி வாழ்க்கை எல்லாமே அதுவே’’ என்றேன்.

“அது உங்கள் தொழில். நீர் எந்தக் கட்சிக்காரர்?”

‘‘எந்தக் கட்சியும் இல்லை. நான் பெருந்தலைவர் காமராஜின் பக்தன். இந்திரா காந்தியிடம் ஈடுபாடு கொண்டு பழகியவன். என்னை மிகவும் கவர்ந்த ஒரு தலைவர் எம்.ஜி.ஆர். கம்யூனிஸ்டுத் தலைவர் கல்யாணசுந்தரம் எனது நண்பர். நான் பெரிதும் மதித்த தலைவர் பெரியார் ஈ. வெ. ரா. என்னை எந்தக் கட்சியைச் சேர்ந்தவன் என்று சொல்லிக் கொள்ளச் சொல்கிறீர்கள்?’’ என்று கேட்டேன்.

இந்தப் பதில் அவருக்குப் பிடிக்கவில்லை. அது அவர் முகத்திலேயே

தெரிந்தது. “வெல்... இங்கே எதற்காக வந்தீர்கள்?” என்று கேட்டார்.

“பல நாடுகளையும் சுற்றிப் பார்த்தபோது பல தலைவர்களையும் நான் சந்திக்க நேர்ந்தது. அப்போது இலங்கையைச் சுற்றிப் பார்க்கவும், தங்களை சந்திக்கவும் எனக்கு ஆவல் உண்டாயிற்று. அதை வெளியிட்டு தங்களுக்குப் பல கடிதங்கள் எழுதினேன். ஒரு பதில்கூட வரவில்லை! எனக்கு அது பெரிய ஏமாற்றம்...” என்றேன்.

“ஹாம்.... எனக்கு ஆயிரக்கணக்கில் கடிதங்கள் வந்துகொண்டிருந்தன. அவை ஒவ்வொன்றையும் நான் படித்துப் பதில் எழுதிக் கொண்டிருக்க முடியுமா என்ன?” என்றார் அவர் அலட்சியமாக. “சரி... இந்த அம்மணி நமக்குச் சரியாகப் பதில் சொல்லப் போவதில்லை” என்று மனதுக்குள் முடிவு கட்டிக் கொண்டேன்.

“தங்களுடைய நேர நெருக்கடி எனக்குத் தெரிகிறது அம்மணி! ஆனால் அமெரிக்க ஐஞ்சிபதி கார்ட்டரைப் போன்ற ஒரு ‘பிளி’யான தலைவருக்குக் கடிதம் எழுதினால், அவருடைய அலுவலகத்திலிருந்து பதில் வந்துவிடுகிறது. தங்களுக்கு ஆயிரக்கணக்கில் கடிதங்கள் என்றால், அவருக்கு லட்சக்கணக்கில் கடிதம் வருகிறது. அவர் பதில் அளிக்கவில்லையா? அதைப்போல தங்கள் இலாகாவாவது, என்னுடைய பல கடிதங்களுக்கு, ஒரு முறையேனும் பதில் அளித்திருக்கலாமே?”

“ஹோ...” என்று ஓர் அலட்சியப் பெருமூச்சதான் அவர் பதில்.

“ஙங்கள் ஊரில் இன்னும் சிறு கடைகளில்கூட கென்னடியின் படம் தொங்குகிறது. அவர் எழுதிய கடித பதில்களை அவர்கள் பத்திரமாக ‘பிரேம்’ போட்டு வைத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். ஒரு அரசியல் தலைவரின் மதிப்பு சாதாரணக் குடிமகனுக்கும்கூடப் பதிலளிப்பதால் ரொம்ப உயர்ந்து விடு கிறது. நான் ஒரு ‘ஜானவிஸ்ட்’ அம்மணி! லட்சக்கணக்கான மக்களின் உள்ளக்கிடக்கையைப் பிரதிபலிப்பவன்...”

“சரி... உங்களுக்கு இப்போது என்ன வேண்டும்?”

“சில விஷயங்களைப் பேச வேண்டும்.”

“கேள்விகளைக் கேளுங்கள்.”

“இந்த ஊரில் - தங்களை இலங்கைப் பிரஜை என்று சொல்லிக் கொள்வதில் பெருமைப்படும் தமிழர் பலரைச் சந்தித்தேன். ‘தமிழ் ஈழம்’ பிரியவேண்டும் என்ற கருத்து கொண்டவர்களையும் சந்தித்தேன். ஆனால் அவர்களும்கூட இந்த மண்ணில் எல்லாருடனும் ஒற்றுமையாக வாழ வேண்டும் என்று ஆசைப்படுகிறவர்கள்தாம். அவர்களுக்கும் சிறந்து உணவுக்காக ஒரு பசி உணர்வு இருக்கும் அல்லவா? கலாசாரத்துக்காக ஏங்கும் தாகம் இருக்கும் அல்லவா? நான் சந்தித்த பலரிடம் அந்தத் தாபம் துடிதுடிப்பதை என்னால் உணர முடிந்தது. சிறந்த தமிழ் இசை காதில் விழவேண்டும் என்று அவர்கள் காத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். தமிழ்ப் பண்ணபைப் பிரதிபலிக்கும் பரத நாட்டியத்தைப் பார்க்க ஏங்கிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆனால் அவர்களுக்கு அவற்றை அனுபவிக்கக் கொடுத்து வைக்கவில்லை. சொல்லப்போனால் உலகெங்கும் கொடிகட்டிப் பறக்கும் எங்கள் இசைமேதை எம்.எஸ்.கூட - இங்கே வரமுடியவில்லையே? இப்படிப்பட்ட உலகப் புகழ் பெற்ற கலைஞர் களுக்கும்கூட இலங்கையின் வாசல்கள் என் மூடி வைக்கப்பட்டிருந்தன...? தெரிந்து கொள்ளலாமா அம்மணி?”

“ஓ... எல்லாம் எனக்குத் தெரியும். தமிழ்நாட்டில் கலைஞர் என்று சொல்லிக்கொள்ளும் அத்தனை பேரும் தி.மு.க.தான்! வி.ஐ.ஏ-க்காரர்களின் கைப்பொம்மைகள்தாம். கலை, கலாசாரம் என்று ஒரு போர்வையைப்

ரத்திக் கொண்டு இங்கே வந்து நுழைந்து, அரசியல் குழப்பங்களை என்டாக்குகிறவர்கள்தாம்... எனக்குத் தெரியும்' என்று வீம்புடன் நிமிர்ந்து பார்த்தார் திருமதி பண்டாரநாயகா.

எம். எஸ். சுப்புவுட்சமியை - அரசியல்வாதியென்றும், குட்டை குழப்புகிறவர் என்றும் வருணித்த அவர் அறியாமையைப் பார்த்து எனக்குச் சிரிப்பு வந்தது.

"என்ன சிரிக்கிறீர்கள்?" என்றார் கடுமையாக.

"தங்கள் அறியாமையைக் கண்டு சிரிக்கிறேன். ஜயாம் ஸர்ப்பரைஸ்டு அட் மாடம்ஸ் இக்ஸரென்ஸ்!" என்றேன்.

அந்தப் பதிலைக் கேட்டு அவருடைய முகம் 'ஜிவுஜிவு' என்று சிவந்தது. ஒருவர் பொங்கிக் குழறிற்று. "நீங்கள்கூட தி.மு.க.தான் என்று நினைக்கிறேன். உங்கள் பேச்சைப் பார்த்தால் எனக்கு அப்படித்தான் படுகிறது" என்றார்.

நான் உடனே பதில் சொல்லவில்லை. "ஏன் உங்களுக்கு தி.மு.க. மீது இவ்வளவு கோபம்?" என்று சற்றுப் பொறுத்துக் கேட்டேன்.

"ஓ..." என்று சீரிக்கொண்டு நிமிர்ந்தார் பண்டாரநாயகா. ஒரு கோபப் பார்வையோடு தலையைக் குலுக்கிக் கொண்டார். "தெரியாதா எனக்கு? சொல்லிக் கொடுக்க எண்ணுகிறீர்களா? ஒன்று நீங்கள் தி.மு.க. வினாராக இருக்க வேண்டும்; அல்லது பிரிந்து போகவேண்டும் என்று எண்ணுகிற இந்த ஊர்ப் பிரிவினைவாதிகளைச் சேர்ந்தவராக இருக்க வேண்டும். வெளியிலிருந்து வந்திருந்தாலும் உங்களை அவர்கள் 'ப்ரெயின்-வாஷ்' செய்திருக்க வேண்டும். உங்கள் பேச்சில் அந்த வாடைதான் வீக்கிறது. ஜயாம் ஷ்யூர்" என்று சோபாவின் கைகளை இறுகப் பிடித்துக் கொண்டார்.

"அம்மணி....! நான் தங்களுடைய நாட்டுக்கு அன்பு உள்ளத்தோடு வந்திருக்கும் விருந்தினன். தங்கள் நாட்டையும் மக்களையும் பற்றிப் பல விஷயங்களைத் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும் என்று மிகுந்த ஆவலோடு வந்திருப்பவன். இலங்கைத் தமிழர்கள் பற்றி மட்டும் எழுத வரவில்லை; இலங்கையின் பெருமைகள் பற்றியும் எழுத வந்திருக்கிறேன். என்னை அப்படியெல்லாம் சந்தேகக் கணக்கோடு பார்க்க வேண்டாம் என்று வேண்டிக் கொள்கிறேன்."

"ஹும்... சந்தேகமே இல்லை எனக்கு!" என்று தெறித்தாற்போலச் சொல்லிவிட்டு, அடுத்தாற்போல ஒரு பதிலும் சொன்னார். அதைக் கேட்டதும் என் மனம் சொல்லொண்ணாக வேதனையில் நொந்தது...

"பெரிய பெரிய பத்திரிகைகளுக்கே நான் பேட்டி கொடுக்க முடியாது என்று சொல்லி இருக்கிறேன். எனக்கு அதில் எல்லாம் நம்பிக்கை இல்லை... நீங்கள் என்ன பிரமாதம்...?" ஒரு சாதாரண தமிழ்நாட்டுப் பத்திரிகைக் காரர்தானே...!" என்றார் திருமதி பண்டாரநாயகா.

எனக்கு உடம்பெல்லாம் சுட்டது. என்னை ஏதாவது சொல்லி இருக்கலாம். ஆனால், பத்திரிகைக்காரர் என்று ஏனைம் செய்திருக்க வேண்டாம். அதுவும் தமிழ்நாட்டுப் பத்திரிகைக்காரர் என்று இகழ்ச்சியாகச் சொல்லி யிருக்கவே வேண்டாம். அதுதான் என்னை வெகுதூரம் வேதனைக்கு உள்ளாக்கியது.

"பெரிய பெரிய பத்திரிகைக்காரர்கள் என்று சொல்கிறீர்களே? அவர்கள் யார் யாரென்று நான் தெரிந்து கொள்ளலாமா...?" என்று பதட்டப் படாமல் கேட்டேன்.

"ஏன்...? ஜப்பானியர்கள்... ஜூர்மானியர்கள்... ரோமிலிருந்து வரும் 'ஜர்னலிஸ்டு'கள்!"

“‘ஸோ, ஜப்பான், ஜேர்மனி என்றால் பெரிய பத்திரிகைக்காரர் என்று ஒரு தீர்மானத்துக்கு வந்து விடுகிறீர்களாக்கும்? அந்த நாடுகளிலும் ரொம்பச் சாதாரணமான ‘ஜர்னல்’கள் இருக்கின்றன. இந்தியாவைப் போன்ற நாட்டிலும் உலகப்புகழ்பெற்ற ஜர்னல்’கள் எவ்வளவோ இருக்கின்றன. எப்படித்தான் நீங்கள் தீர்மானம் செய்கிறீர்களோ, தெரியவில்லை! பெரிய ‘ஜர்னலில்டு’க்கு உங்கள் இலக்கணம்தான் என்ன...? சொல்லுங்களேன், என்றேன் ஒரு வேகத்தோடு.

அவரும் விடவில்லை. “பெரிய ‘ஜர்னலில்டு’கள் என்றால் அவ்வளவுதான்- வைத்துங் ரியலி கிரேட்...” என்று கையைத் தூக்கி அகல விரித்தார்.

“அம்மணி! அனேகமாக எல்லா உலக நாடுகளையும் சுற்றிப் பார்த்தவர், அமெரிக்காவுக்கும்-ரவியாவுக்கும் அரசாங்க அமைப்பில் போய் வந்தவர், ஷேக் முஜிபுர் ரஹ்மானை பங்களாதேஷ் விடுதலையானதும் முதலில் சந்தித்தவர், முந்தைய பாரதப் பிரதமர் இந்திரா காந்தியுடன் ஒரு நாள் முழுவதும் இருந்து பேட்டி கண்டவர், வியட்நாம் யுத்தம் முடிந்தவுடன் அந்த மண்ணில் காலடி வைத்த முதல் ‘இந்திய ஜர்னலிஸ்ட்’ - ‘கன்கார்ட்’ விமானத்தில் முதலில் பறந்தவர் - இப்படிப்பட்ட ஒருவரைப் பற்றித் தாங்கள் என்ன நினைக்கிறீர்கள்...?” என்றேன்.

“என்...? மாரது...?” என்று கொஞ்சம் வியப்போடு கேட்டார்.

“அது நான்தான். என்னைப் பற்றிப் பெருமையாகச் சொல்லிக் கொள்வது எனக்குப் பிடிக்காத ஒன்று. சொல்லப் போனால் அது எனக்குக் கொஞ்சம் வெட்கமாக்கூட இருக்கும். இப்போது உங்களிடம் நான் என்னையே இப்படி அறிமுகம் செய்து கொள்ள வேண்டியிருக்கிறது...” என்று சிறிது அலுப்புடன் சொன்னேன்.

திருமதி பண்டாரநாயகா அசையாமல் உட்கார்ந்திருந்தார். அவருடைய முகம் கல்லில் செதுக்கியதுபோல இருந்தது. தன் உணர்ச்சிகள் எதையுமே அவர் வெளியே காட்டிக் கொட்டாக இருந்தானால் கேட்பதாக இல்லை. கேட்டாலும் உங்களிடமிருந்து பதில்கள் ஏதும் வராது. எனக்குத் தெரியும். ஆனாலும் உங்களிடம் சில விஷயங்களை எடுத்துக் கொல்லிவிட விரும்புகிறேன். நீங்கள் அதை ஒரு முறையீடாக எடுத்துக் கொண்டாலும் பரவாயில்லை” என்றேன்.

‘என்ன சொல்லப் போகிறீர்கள்...?’ என்பது போலப் பார்த்தார் திருமதி பண்டாரநாயகா.

“இந்த நாட்டில் யாரோ என்னை ‘ப்ரெயின்-வாஷ்’ பண்ணிவிட்டதாகச் சொன்னீர்களே...? அப்படி யாரும் செய்துவிடவில்லை. நான் அவ்வளவு சீக்கிரம் யார் வசத்துக்கும் ஆளாகிறவனும் அல்ல. தமிழ்நாட்டில் அண்ணு முதலமைச்சராக இருந்தபோது, அமெரிக்காவுக்குப் போய்விட்டு, சிங்கப்பூர் வழியாகத் தமிழ்நாட்டுக்குத் திரும்பி வந்தார். அப்போது சிங்கப்பூரில் உள்ள தமிழர்கள் அவரைச் சந்தித்தார்கள். அவர் களிடம் அண்ணு என்ன சொன்னார் தெரியுமா...? ‘நீங்கள் தமிழராக இருக்கலாம்; ஆனால், சிங்கப்பூர்க்காரர்கள் என்பதுதான் முதல். அப்புறம் தான் மற்றது. கலாசார ரீதியாகத் தமிழர் ஆனாலும், குடிமகன் என்ற முறையில் சிங்கப்பூர்க்காரர்தான். அதைத்தான் நீங்கள் முதன்மையாகக் கருதவேண்டும். அந்த நாட்டு மன்னின் பயிராக வாழ வேண்டும்’ என்று சொன்னார். அதுதான் தமிழர்களின் பண்பாடு. இலங்கையில் உள்ளவர் களிடமும் அடிப்படையாக ஒடும் உணர்ச்சி அதுதான்!!’

“ஸோ...” என்று நிமிர்ந்தார் அவர்.

“நானும் அதையேதான் இலங்கையின் தமிழன்பர்களிடமும் சொன்னேன். ஒரு வெளிநாட்டுக்காரன் என்ற முறையில் நீங்கள் சொல்லியது போல யாரும் என்னை ‘ப்ரெயின்-வாஷ்’ பண்ணவில்லை, அம்மணி! எங்களைப் புரிந்து கொள்ள முயலுங்கள். எங்கள் கலாசாரத்தைத் தெரிந்து கொள்ள முயலுங்கள். பள்ளில்...’ என்று மன்றாடும் குரவில் சொன்னேன்.

திருமதி பண்டாரநாயகா நாற்காலியின் கைப்பிடியை இறுகப் பிடித்துக் கொண்டார்.

“அம்மணி! நீங்கள் எழுந்திருப்பதற்கு முன் நான் எழுந்துவிடுகிறேன்” என்று சொல்லிவிட்டு, எழுந்து கரங்குவித்தேன். சிரமப்பட்டு ஒரு புன்னையையும் வரவழைத்துக் கொள்ள முயன்றேன்.

திருமதி பண்டாரநாயகா ஒரு கணம் என்னை உற்றுப் பார்த்தார். அந்த நேர்ப்பார்வையில், ‘இப்படித் தெறித்தாற்போலப் பேசிவிட்டாரோ...? நான் மட்டும் இப்போது பிரதமமந்திரியாக இருந்தால் உம்மை என்ன செய்திருப்பேன் தெரியுமா...?’ என்று சுடச்சுடக் கேட்கும் கேள்வியின் வெம்மை சுட்டது.

நான் எழுந்து வெளியே வந்துவிட்டேன். காவில் திரும்பி வரும்போது என் மனமும் உடலும் பதறிக் கொண்டிருந்தது. ஒன்றுமே பேசத் தோன்றாமல் எல்லாரும் உட்கார்ந்திருந்தோம்.

“எப்படியும் உங்களுக்குத்தான் வெற்றி” என்றார் சுந்தரம் பிள்ளை திடலென்று.

“எப்படிச் சொல்கிறீர்...?” என்று கேட்டேன்.

“எந்தப் பத்திரிகைக்காரரையும் நெருங்க விட்டதில்லை இந்த அம்மணி! விடாப்பிடியாக அவரை எப்படியாவது பார்த்துப் பேட்டி கண்டுவிடுவது என்று நீங்கள் கங்கணம் கட்டிக்கொண்டு விட்டார்கள். கடைசியில் ஒரு வழி யாகப் பார்த்துப் பேட்டி கண்டு முடித்து விட்டார்கள். இது வெற்றி இல்லாமல் வேறே என்ன...?” என்றார் சுந்தரம்.

“எனக்கும் அப்படித்தான் தோன்றுகிறது” என்றேன் நான் ஒரு சொற்பத் திருப்பியோடு.

3

இசுருமுனியாவிலுள்ள காதலர் சிற்பங்கள்.

ஹி ஸன் என்னிடம், ‘சுதந்திரக் காற்றைக் கொஞ்சம் தாராளமாக இழுத்து விடுங்கள்’ என்று சொன்னது, என்னை அந்த நாட்டின் கெடுபிடியான நிலையைப் பற்றிச் சிந்திக்க வைத்தது. அதைப் பற்றிச் சொல்லப்போய் திருமதி பண்டாரநாயகாவின் பேட்டி முந்திக் கொண்டு விட்டது! என் நுடைய பயணக் கட்டுரையை இப்போது வழக்கம்போல் முறைப்படி தொடருகிறேன்...

‘ஸங்கா ஒபிராய்’ ஓட்டவில் அமர்ந்திருந்தோம். எங்கெங்கே போவது? என்னென்ன விஷயங்களைச் சேகரிப்பது? இலங்கையை எப்படிப் பார்ப்பது? என்பது பற்றியெல்லாம் திட்டம் போட்டுக் கொண்டிருந்தோம்.

தமிழ் அன்பர்கள் பலரும் சுற்றி உட்கார்ந்து பேசத் தொடங்கினார்கள்.

“முதலில் ஒருவிஷயம் தெரிந்து கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன். தெரிந்து கொள்ள ஆவலாக இருக்கிறது. ஆனால் கேட்கவும் சிறிது தயக்கமாக இருக்கிறது” என்று கொஞ்சம் சங்கடத்துடன் சொன்னேன்.

“தாராளமாகக் கேளுங்கள் சார்...! நீங்கள் என்ன கேட்க விரும்பு கிறிர்கள் என்று என்னால் புரிந்து கொள்ள முடிகிறது” என்றார் திரு. ரங்கநாதன்.

இலங்கை முழுவதையும் எனக்குச் சுற்றிக் காட்டியவர் ரங்கநாதன்தான்.

“1977-ம் ஆண்டு ஆகஸ்ட் இறுதியில் இலங்கையில் நடந்த கலவரங்களினால் பல தமிழர்கள் பாதிக்கப்பட்டார்கள் என்று கேள்விப்பட்டேன். துமிழ்நாட்டில் இதைப்பற்றிப் பலவேறு செய்திகள் வந்து கொண்டிருந்தன. இத்தகைய ஒரு வகுப்புக் கலவரத்தை நாங்கள் பார்த்ததே இல்லை. இங்கே வரும்போது இந்தக் கலகத்துக்கு என்ன அடிப்படை என்பதைக் கேட்டுத் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும் என்ற ஆசையுடனேயே வந்தேன்” என்றேன்.

“உங்கள் ஊகம் என்ன...?” என்று கேட்டார் ரங்கநாதன்.

“இலங்கை வாழ் தமிழர்களுக்கும் - சிங்களவர்களுக்கும் ஏதாவது ஒரு ‘இண்டலக்சல்ல’ போட்டி இருக்கலாமோ...? அவர்களுடைய ஆத்திரத்தை அப்படி ஏதாவது ஒரு சிக்கல் தூண்டி விட்டிருக்குமோ?” என்று கொஞ்சம் மெதுவாகவே கேட்டேன்.

“இதில் சம்பந்தப்பட்டிருப்பது ஒரு சில அடிப்படைப் பிரச்சினைகள். சாதாரணமாக வாழ்க்கைக்குத் தேவையான சில ஜீவாதார உரிமைகள். அதுபோகக்கூடும். ஆனால், இந்தத் தடவை நடந்த நிகழ்ச்சிகளுக்குக் காரணம் நீங்கள் நினைப்பதோ, நான் இப்போது குறிப்பிடுவதோ அல்ல. வகுப்புவாதிகளான சில விஷயிகளின் கீழ்த்தரமான தாக்குதல்கள்தான்” என்று கூறி நிறுத்தினார் ரங்கநாதன்.

“திடீரென்று இப்படி வெடிப்பானேன்...?” என்றேன் நான்.

“தேர்தல் முடிவுகளைத் தொடர்ந்து இது ஏற்பட்டிருக்கிறது. தேர்தலில் சிரிமாவோ பண்டாரநாயகாவின் கட்சி தோற்றுப் போனதற்குத் தமிழர்கள் தான் காரணம் என்று அந்தக் கட்சியைச் சேர்ந்தவர்கள் நினைக்கிறார்கள். சிரிமாவோவின் ஆட்கள் போலீஸிலும் இராணுவத்திலும் நிறைய இருக்கிறார்கள். அவர்கள் கொடுத்த தெரியத்தில் குண்டர்கள் செய்த வேலைதான் இது!” என்றார் திரு. ரங்கநாதன்.

“சிங்களவர்களுக்குத் தமிழர்கள் மீது பகை இருந்ததோ...?” என்று கேட்டேன்.

“எல்லாருமே அப்படியில்லை. இன்னும் இலங்கையில் தமிழர்கள் பலருக்குச் சிங்களவர்கள் நெருங்கிய நண்பர்களாக இருப்பதைக் காணலாம். கொழும்பிலுள்ள பலரும் தங்கள் வீட்டில் தமிழ் மக்களையே குடிவைக்க விரும்புகிறார்கள். அவர்களுக்கிடையே பகை உணர்ச்சி இல்லை என்பது மட்டும் அல்லாமல்...”-அவர் கூறி முடிப்பதற்குள்,

“பின்னே வேறு என்ன...?” என்றேன் ஆவலோடு.

“ஆழ்ந்த மனிதாபிமானமும் இருக்கிறது. இந்தக் கலவரத்தில் எவ்வளவோ தமிழர்கள் சிங்களவர்கள் வீட்டில் மறைத்து வைக்கப்பட்டுக் காப்பாற்றப் பட்டிருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு உணவு தந்து போற்றியிருக்கிறார்கள். வீட்டில் அகப்பட்டுக் கொண்டு வெளியே வரமுடியாமல் பயந்து கொண்டிருந்த தமிழர்கள் பலருக்கு, சிங்கள நண்பர்கள் சாப்பாட்டுக்கு தேவையான சாமான்களைக் கடையிலிருந்து வாங்கிக் கொண்டு வந்து கொடுத்திருக்கிறார்கள்” என்றார் ரங்கநாதன் உணர்ச்சி மிகுந்த குரலில்.

நான் ஆவல் மிகுந்தவனுய், “அப்படியா? நான் சிங்களவர் குடும்பம் ஒன்றைப் பார்க்க வேண்டுமோ...?” என்றேன் ரங்கநாதனிடம்.

“புறப்படுகள்” என்றார் ரங்கநாதன்.

நண்பர் ரங்கநாதனுடன் பாமன் கடையில் வசிக்கும் ஒரு சிங்களட்சப்பெண்மனியின் வீட்டிற்குச் சென்றிருந்தேன்.

உண்மையில் அந்த ரிச்பிள் அறை, கவர் அலங்காரம், படங்கள், சுற்றுத் தள்ளினருடோல் பூஜை அறை - எல்லாமே எனக்கு சென்னையில் ஒரு நடுத்தரக் குடும்பத்தின் வீட்டையே ஞாபகப் படுத்தின.

“மிலஸ் சௌந்தநாயக் ‘சிலோன் யூனிவர்ஸிடியில் கணித பாடம் போதிக்கும் லெக்சரராக வேலை பார்க்கிறோர். அவர் கணவர் டிஸ்டில்லி கார்ப்பரேஷனில் ஆபீசராக இருக்கிறார். ஒரு ‘ஐடியல்’ நடுத்தரக் குடும்பத் தைச் சேர்ந்தவர்கள் இவர்கள்” என்றார் ரங்கநாதன். நாங்கள் பேசிக் கொண்டிருக்கும்போதே மிலஸ் சௌந்தநாயக் அங்கு வந்துவிட்டார்.

“வணக்கம்! நான் தமிழ்நாட்டிலிருந்து வந்திருக்கிறேன். ஒரு பத்திரிகை ஆசிரியராகப் பணி புரிந்து கொண்டிருக்கிறேன். உங்கள் பூஜை அறையைப் பார்த்ததும் எனக்குத் தமிழ்நாடுதான் ஞாபகத்துக்கு வந்தது” என்றேன்.

“உண்மைதான். அவர் பெளத்த மதத்தைச் சேர்ந்தவர். பூஜை பிரார்த்தனை எல்லாம் உண்டு.”

“அப்படியானால் நீங்கள் வேறு மதத்தவரா..?” என்று கேட்டேன்.

“ஆமாம். நான் கிறிஸ்துவ மதத்தைச் சேர்ந்தவள். ஆனால், வீட்டில் இரண்டு மதங்களும் உண்டு. அவர் கோயிலுக்குப் போவதில் எனக்கு ஆட் சேப்பை இல்லை; நான் சர்ச்சக்குப் போவதை அவர் தடுப்பதில்லை. குழந்தைகள் இரண்டு இடங்களுக்கும் போகிறார்கள் - இரட்டைப் பண்டிகைகளாகக் கொண்டாடுகிறார்கள்” என்று கூறிச் சிரித்தார்.

“வேடிக்கையாக இருக்கிறதே...! குழந்தைகள் எந்த மதத்தைச் சேர்ந்தவர்களாக இருப்பார்கள்?” என்று கேட்டேன்.

“அதைக் குழந்தைகளுக்கே விட்டுவிட்டோம். அவர்கள் எப்படி இருக்க விரும்புகிறார்களோ அப்படியே இருக்கட்டும். வளர்ந்தால் புரிந்து கொள்வார்கள்” என்றார்.

“இப்படிப்பட்ட கலப்பு மணங்கள் இலங்கையில் நிறைய உண்டா..?” என்று கேட்டேன்.

“ரொம்ப அழூர்வம். படித்தவர்களிடையே ஓரளவு இருக்கிறது. அவ்வளவுதான்.”

“சிங்களவர்களிடம் ஜாதிப்பற்று அதிகமாக இருக்கிறதோ...?”

“உண்டு. குறிப்பாக சமூகத்தில் மேல்மட்ட நிலையில் இருப்பவர்கள் இதில் மிகவும் கருத்தாக இருக்கிறார்கள். லேசில் விட்டுக் கொடுக்க மாட்டார்கள். கீழ்மட்ட நிலையில் இருப்பவர்கள் இதைப்பற்றிக் கவலைப்படுவதில்லை” என்று விளக்கினார்.

“சிங்களவர்களில் எந்த மதத்தினர் அதிகமாக இருப்பார்களென்று சொல்லுகிறீர்கள்...?” என்று கேட்டேன்.

“சிங்களவர்களில் கிறிஸ்துவர்கள் உண்டு; சிங்களவர்களில் பெளத்தர்கள் அதிகம்; ஆனால் சிங்களவர்களில் இந்துக்கள் இல்லை!” என்றார் புன்னகையோடு.

“ஏன் அப்படி...?”

“இந்து தெய்வங்களை பெளத்தர்கள் பலரும் வணங்குகிறார்கள். இந்துமதப் பழக்க வழக்கங்கள் ‘அடிஷனலாக’ இருக்கின்றன. இந்த வீட்டில்கூட நாங்கள் பூஜை பிரார்த்தனை எல்லாம் செய்கிறோம். சமையல் முடிந்த பிறகு கவாமிக்கு நெவேத்தியமாகக் கொஞ்சம் கொடுப்பதும் உண்டு” என்றார்.

“அப்படியா!” என்று சற்று அதிசயப்பட்ட நான், “தங்கள் வீட்டில் சமையல் செய்ய ஆள் வைத்திருக்கிறீர்களா..?” என்று கேட்டேன்.

“வைத்திருக்கிறேன். ஏனென்றால், நானும் வேலைக்குப் போகிறேன்.”

“எதற்காக வேலைக்குப் போகிறீர்கள்...?”

“படித்ததற்கு ஒரு உபயோகமான காரியம் செய்ய வேண்டாமா..? தவிர, இரண்டுபேரும் சம்பாதித்தால்தான் குடித்தனம் செய்யப்போது கிறது” என்றார் மிலஸ் சென்றதாயாக. ‘சரிதான், இங்கேயும் ஒரு தமிழ் நாட்டு நடுத்தரக் குடும்பத்தின் நிலைமைதானு?’ என்று எண்ணிக் கொண் டேன்.

“உங்களுக்கு எப்படிப் பொழுது போகிறது...?”

“என்? வேலை இருக்கிறது. மற்ற நேரங்களில் குழந்தைகளுடன் பொழுது போய்விடுகிறது. எப்போதாவது சிங்கள் சினிமா, டிராமாவுக்குப் போவேன். மாலினி பொன்சேகாவின் நடிப்பு எனக்குப் பிடிக்கும். ஜோ அபயவிக்ரமா ரொம்ப நல்ல நடிகர்.”

“இந்தியப் படங்களையும் பார்ப்பீர்களோ..?” என்று ஆவலோடு கேட்டேன்.

“சமீபத்தில் ‘அபிமான்’ பார்த்தேன். ஜெயபாதுரி ரொம்ப இயற்கையாக நடித்திருக்கிறார். பாட்டுக்கள் ரொம்ப இனிமையாக இருந்தன்’ என்று ஒரு ‘டியூஸ்’ நினைவுபடுத்திக் கொண்டார்.

“தமிழ்ப்படங்கள் பார்ப்பதுண்டோ..?” என்றேன்.

“ஊஹுமாம்... எனக்குத் தமிழ் தெரியாது. போய் என்ன செய்வது..?” என்றார்.

“சுற்றிலும் இவ்வளவு தமிழர்கள் இருக்கிறார்களோ? நீங்கள் தமிழ் கற்றுக் கொள்ளக்கூடாதோ..?”

“ஆசைதான். நேரம் இல்லையே..? தமிழ்பேச முடியாதே தவிர நிறையத் தமிழ் நண்பர்கள் உண்டு... மிலஸ் திருச்செல்வம் எங்கள் குடும்ப நண்பர்.”

“இங்கே நிறைய தமிழர்கள் இருக்கிறார்களோ..?” என்று கேட்டேன்.

“நிறையப் பேர் இருக்கிறார்கள். இந்த இடத்துக்கு வெள்ளவத்தை என்று பெயர். இது ஒரு குட்டி யாழ்ப்பாணம்!” என்று சிரித்தார் அவர்.

“தமிழர்கள் உங்களுடன் ஒற்றுமையாக இருக்கிறார்களோ..?” என்று கேட்டேன்.

“என் அப்படிக் கேட்கிறீர்கள்? சமீபத்தில் நடந்த கலவரத்தின் போதுகூட நான் அவர்களுக்கு உதவியாக இருந்தேனே... வெளியே போய் அவர்களுக்கு வேண்டிய மளிகை சாமான்களெல்லாம்கூட வாங்கிக் கொடுத்தேன். என்னுடைய வீட்டில் குடி இருப்பவர்கள்கூடத் தமிழர்கள்தாம்!”

“வீட்டில் ஒன்றுக் கீருக்கலாம்; நாட்டில் இருக்கவேண்டுமே..?” என்று கேட்டு வைத்தேன்.

“என்? தமிழ் ஈழம் வேண்டும் என்று கேட்பதைக் குறிப்பிடுகிறீர்களா? எனக்கு என்னவோ அந்தக் கோரிக்கை சரியாகப் படவில்லை. ஏற்கெனவே இது சின்னநாடு. இன்னும் பிரிவினை செய்தால் மேலும் சிதறிப் போய்விடும். ஒன்றுக் கீருந்து ஒற்றுமையாக வாழ முடியாதா என்ன..?” என்று கேட்டார்.

“பிரிவினை வராது என்று சொல்கிறீர்களா?” என்று கேட்டேன்.

“வரவேண்டாம் என்றுதான் ஆசைப்படுகிறேன். வந்தால் பெரிய கலகம் குழப்பத்துடன்தான் வரும். அது அவசியந்தானு? மேலும், நிறையத் தமிழர்கள் யாழ்ப்பாணத்துக்கு வெளியே வசிக்கிறார்கள். அவர்கள் அனை

வரும் யாழ்ப்பாணத்தில் குடியேறி அந்தச் சூழ்நிலைக்கு ஒத்துப் போக முடியாது'' என்றார் மிலஸ் செளந்தநாயக.

“இந்தியாவிலிருந்து மூலஸ்லீம் சோதரர்கள் பிரிந்து போய் பாகிஸ்தான் அமைக்கவில்லையா..? அங்கே அவர்கள் அமைதியாக வாழவில்லையா..? அதற்கு என்ன சொல்லுகிறீர்கள்..?”

“பங்களாதேவில் என்ன ஆயிற்று..? அதற்குள் மறந்து விட்டார்களா..?” என்று என்னை மடக்கினார் மிலஸ் செளந்தநாயக. அவருடைய அறிவுக்கார்மை என்னை வியக்க வைத்தது.

“மிலஸ் பண்டாரநாயகா பதவியிலிருந்து விலக நேர்ந்தது பற்றி என்ன நினைக்கிறீர்கள்..?” என்று கேட்டேன். ஒரு பெண் பிரதமர் பதவியை விட்டு விலகியதைப் பற்றி ஒரு சிங்களப் பெண்மணி என்ன நினைக்கிறார் என்று தெரிந்து கொள்ள ஆவலாக இருந்தது.

“அவருடைய பாவிலி எல்லாம் சரி என்று நான் சொல்லமாட்டேன். ஆனால், அவருடைய தோல்விக்கு அது மட்டும் காரணமல்ல...”

“பின்னே...?” என்று கேட்டேன் ஒரு துடிப்புடன்.

“தன்னுடைய மகன் அனுராவுக்கு அவர் அளவுக்கு அதிகமாகவே இடம் கொடுத்துவிட்டார். தனக்கு அடுத்த வாரிசாக அனுரா பிரதமராக வரவேண்டும் என்று நினைத்து-அதற்காகவே திட்டம் போடவும் ஆரம்பித்து விட்டார்..”

என்னையறியாமல் எனக்கு நம் நாட்டின் நிலை ஞாபகத்துக்கு வந்தது. ஓர் இந்தியப் பெண்மணியின் அங்கலாய்ப்பையே அந்தச் சூரியில் கேட்பது போல இருந்தது.

அதன்பிறகு, பொதுவாகச் சிறிது நேரம் பேசிக் கொண்டிருந்துவிட்டு, அவரிடம் விடைபெற்றுக் கொண்டேன்.

அங்கிருந்து நேராக நண்பர் பேபையைப் பார்க்கக் கிளம்பினேம். அருமையான சிலோன் தேநீர் அங்கே எங்களுக்காகக் காத்துக் கொண்டிருந்தது. அதை ஆவலோடு எதிர்பார்த்தபடி நாங்கள் போனேம். ஆனால் எனக்கு எதிர் பாராமல் நேர்ந்த சந்திப்பு ஷண்முகநாதனைப் பார்த்ததுதான்.

“ஷண்முகநாதன் ஒரு இன்ஷ்யூரன்ஸ் ஆர்க்னெஸ்ராகப் பணி புரிகிறார்” என்று அறிமுகம் செய்துவைத்தார் பேபி.

“எங்கே வசிக்கிறீர்கள்..?” என்று கேட்டேன்.

“யாழ்ப்பாணத்தில் இருக்கிறேன். உடம்பு அங்கே இருந்தாலும் உள்ளம் தமிழ்நாட்டில்தான். நம் தமிழ் மக்களுடன்தான்..?” என்றார்.

அந்தப் பேச்சைக் கேட்கக் கூடியது தென்றல் வீசியது போல இருந்தது. “எப்படித் தொடர்பு கொள்கிறீர்கள்..?” என்று கேட்டேன்.

“திருச்சி, சென்னை வாடெலுவி நிலையங்கள்தான் நான் கேட்பது. தமிழில் செய்திகள், தமிழில் நாடகங்கள், தமிழில் இசை, தமிழில் சினிமாப்பாட்டு” என்று அடுக்கினார் ஷண்முகநாதன்.

“பேஷ்.. பேஷ்... தமிழ்நாட்டில் உள்ளவர்கள் பெரும்பாலும் ரேடியோ சிலோன்தான் வைத்தினார்கள். விளம்பரங்களுக்கு நடு நடுவே வரும் அந்த சினிமாப்பாட்டுக்கள் தான் அங்கே எடுபடுகிறது. என்னுடைய பத்திரிகைக்கு விளம்பரம் செய்யும்போதுகூட என்னுடன் பணிபுரியும் கிருஷ்ணஜி சொன்னார்: ‘ஸார், ரேடியோ சிலோனில் விளம்பரம் செய்யலாம். தமிழ்நாடு முழுவதும் லட்சக்கணக்கில் கேட்பார்கள்’ என்று. அங்கே ரேடியோ சிலோன் மோகம்; உங்களுக்கு திருச்சி ரேடியோ மோகம். நல்ல வேடிக்கை!” என்று சிரித்தேன்.

“நீங்கள் சென்னையில் இருக்கிறீர்கள். திருச்சியிலிருந்து சற்று தூரம்

நாங்கள் பக்கத்தில் இருக்கிறோம். எங்களுக்குத் திருச்சியே தெளிவாகக் கேட்கும்' என்றார் அவர்.

"தமிழ்நாடு, தமிழ்நாடு என்று இவ்வளவு ஆர்வத்துடன் சொல்கிறீர்களே? எப்போது தமிழ்நாட்டுக்கு வரப்போகிறீர்கள்...?" என்று கேட்டேன்.

"வரவேணும்... இந்தியாவுக்குப் போய் ரொம்ப நாளாயிற்று. அதுவும் சீக்கிரத்திலேயே தமிழ்நாட்டுக்கு வரவேணும். அவசரமும்கூட!" என்றார் ஷண்முகநாதன்.

"அவசியம் என்பதை ஒத்துக் கொள்கிறேன். ஆனால், என்ன அவசரம் சார்...?" என்று ஆர்வம் ததும்பக் கேட்டேன்.

"சென்னைக்கு வந்து காஞ்சிபுரம் போகவேண்டும். அங்கே காஞ்சிப் பெரியவர்களைத் தரிசிக்க வேண்டும். பழுத்த ஞானப்பழும், மகான். இப்போதெல்லாம் பேசுவதைக்கூட நிறுத்தி விட்டாராம்! கண்குளிரத் தரிசனம் செய்துவிட வேண்டும். அந்த ஆசையினால்தான் அவசரப்படுகிறேன்!" என்றார் ஷண்முகநாதன்.

என் மெய் சிலிர்த்தது.

4

நீர்கொழும்பு வீதியில் ஒரு காட்சி.

“இலவங்கைப் பயணத்தில் நீங்கள் முதலில் பார்க்கவேண்டிய இடம் யாழ்ப்பாணம் என்று எனக்குத் தோன்றுகிறது. அங்கே போவதற்குப் பினேங்கார் இரண்டில் எது தேவலை...?” என்று கேட்டார் ரங்கநாதன்.

“சந்தேகமில்லாமல் கார்தான்!”

வெளிநாட்டுப் பயணங்களில் நான் பெரும்பாலும் கார் மூலம் தான் பிரயாணம் செய்வது வழக்கம். அப்போதுதான் கிராமப்பகுதிகளைப் பார்க்க முடியும். அழர்வமான காட்சிகளைக் கண்டு ரசிக்கலாம். மக்களை அவர்கள் இயல்பாக வாழும் சூழ்நிலையில் சந்தித்து உரையாடலாம். அப்புறம்...”

“போதும்சார்! நீங்கள் பிரயாணம் செய்து பார்த்தபின் சொல்லுங்கள்” என்று சிரித்து மழுப்பினார் ரங்கநாதன்.

ரங்கநாதன் சொன்னது உண்மை. நன்றாக அனுபவித்த பிறகே அது முழு உண்மை என்று தெரிந்தது. “விவசாயம் செய்வதற்கு நல்ல இடம் யாழ்ப்பாணம் ரோட்டு...” என்று சிரித்திரன் ஆசிரியர் போட்டிருந்த

அட்டைப்படத் துணுக்கு ரொம்பச் சரியானதுதான்! ஒரு படி மேலேயே சொல்லலாம்; அது யாழ்ப்பாண ரோட்டுக்கு மட்டும் பொருத்தமானது அல்ல. இலங்கையின் சாலைகள் எல்லாமே, பெரிய நகரம் தவிர ஒரே மாதிரி யானவைதான்; ஒரு 'மாதிரி'யான சாலைகள்தாம்!

"-பயணக்கட்டுரை தொடங்கி ஆறுவாரங்கள் ஆகின்றன! என்ன இன்னும் சாப்பாட்டைப் பற்றி நீங்கள் ஆரம்பிக்கவே இல்லையே? என்று பார்த்தோம். ஒரு வேளை இலங்கையில் சாப்பாடு சௌகரியமாக அமைந்து விட்டதோ என்று ஒரு சந்தேகமும் ஏற்பட்டது எமக்கு!" என்று வாசகர்கள் சொல்வது என் காதில் விழுகிறது.

சாப்பாட்டைப்பற்றி எழுத்தாளர் சிலர் குறைவாக எழுதினாலும் அது முக்கியமானது என்றே நான் கருதுகிறேன்.

இலங்கை பக்கத்து நாடுதானே என்று நம் ஊர் சாப்பாட்டை எதிர் பார்த்துக் கொண்டு அங்கே போக வேண்டாம். கொழும்பு நகர் முழுவிதிலும் சைவ உணவு கிடைப்பது ஒரு சில ஒட்டல்களில்தான். அங்கேயும் நமக்குக் கிடைக்கிற சாப்பாட்டையும், சிற்றுண்டியையும் பார்த்தால் நமக்கு சென்னை 'உடலன்டலாம், உடுப்பி ஹோமும்' தான் ஞாபகத்துக்கு வருகின்றன! காரணம்? இந்த ருசியை அங்கே அனுபவிக்க முடியாது என்பதுதான்!

சாலை ஒரம் இருந்த ஒரு கடையில் வண்டி நின்றது. அது ஒரு சிறு கடை. டேபிள் முன் வந்து அமர்ந்து, சிற்றுண்டியைப் பார்த்து, "என்ன இது?" என்று கேட்டேன்.

"ஸ்டிரிங்ஸ்!" என்றார் ரங்கநாதன்.

"என்ன இது, ஸ்டிரிங்க்ஸ்...?" என்று ரங்கநாதனை விசாரித்தேன்.

"இடியாப்பம்!" என்று முகமலர்ந்து போலூர் சுந்தரம்.

"இதுதான் யாழ்ப்பாணப் பகுதியில் வழக்கமான காலைச் சிற்றுண்டிகளில் ஒன்று" என்றார் ரங்கநாதன்.

"பூப்போல இட்லி - மிளகாய்ப்பொடி, குடான் வடை சாம்பார் இப்படி எதுவும் கிடைக்காதோ...?" என்று கேட்டேன்.

"இட்லி என்பது வீடுகளில் வழக்கமான சிற்றுண்டி அல்ல; விசேஷ மான சிற்றுண்டியாகவே செய்வார்கள். 'நாலைக்குக்காலையில் இட்லி போட்டிருக்கிறேன். எங்கோயாவது வெளியே போய்விடாதிர்கள்' என்று முதல் நாள் இரவே சொல்வதுகூட இங்கு உண்டு!" என்றார் ரங்கநாதன்.

அதைக் கேட்ட எனக்கு அதிசயமாக இருந்தது. யாழ்ப்பாணப்பகுதியில் காலைச் சிற்றுண்டியைப்போல், சாப்பாடும் சுற்று மாறுபட்டதுதான் ருசியில்! தேங்காய் எண்ணென்ற இல்லாத பண்டமே கிடையாது.

முதல்நாள் இரவு, கிரீன் லாண்டஸ் ஒட்டலில் நாங்கள் சாப்பிட உட்கார்த்தபோது, சுந்தரம் இல்லையைப் பார்த்துத் திருத்துவென்று விழிக்க ஆரம்பித்தார். அதற்குக் காரணம் இலையில் இருந்த சாதம் அவரைப் பார்த்து கொட்டை கொட்டையாக விழித்துக் கொண்டிருந்ததுதான்! கோயம்புத்தூர் பகுதியில் கிராமங்களில் கிடைக்கும் புழுங்கல்லரிசிச் சாதத்தைவிட இன்னும் ஒரு மாற்று கூடுதலான காலிநிறம். அதற்குமேல் அதை மூட்க அடிக்கும் காய்கறிக் கூட்டு!

ஆமாம். சாதம், கறி, கூட்டு, பச்சடி, சாம்பார் எல்லாவற்றையும் ஒன்றுக்க் கலந்தே சாப்பிட்டார்கள் அவர்கள்!

அதே கிரீன்லாண்டஸ் ஒட்டலில் உட்கார்ந்து தோசைக்கு ஆர்டர் கொடுத்துவிட்டு ஆவலோடு காத்திருந்த ஞாபகமும் எனக்கு வந்தது. தோசை வந்து சேர்ந்ததும் ஏமாற்றமாக இருந்தது. சாம்பார் வந்ததும் இன்னும் பெரிய ஏமாற்றமாக இருந்தது.

"நீங்கள் தவிப்பது எனக்குப் புரிகிறது சார்!" என்றார் பக்கத்தில் இருந்தவர்.

"எப்படித் தெரிந்து கொண்டார்கள்...?" என்று கேட்டேன்.

"நான் தஞ்சாவூர் ஜில்லாவைச் சேர்ந்தவன். அந்த முறைகளான தோசை யும், அந்த சவையான வெங்காய சாம்பாரும் இங்கே கிடைக்காது" என்றார் அவர்.

"என் சவாமி..?" என்று கேட்டேன் ஓர் ஏக்கத்தோடு.

"அதற்கு முக்கியமாகத் தேவைப்படும் பருப்பு வகைகள் இங்கே கிடைப்பதில்லை. அதனால் இருப்பதை வைத்துக் கொண்டு 'அட்ஜஸ்ட்' பண்ணிக் கொண்டு போக வேண்டி இருக்கிறது!" என்று சொல்லிவிட்டு "நீங்கள் பிரதம மந்திரியைப் பார்க்கப் போவதாகப் பத்திரிகைகளில் படித்தேன்" என்று நிறுத்தினார்.

"ஆமாம். ஏன்...?" என்றேன்.

"இந்தப் பருப்பு விஷயம் தான்! பிரதமரிடம் சொல்லி எப்படியாவது இந்தப் பருப்பு வகைகள் கிடைக்காத சிரமத்தை அவர் உணரும்படி செய்யுங்கள். இந்தியாவிலிருந்து இதை 'இம்போர்ட்' பண்ண ஏற்பாடு செய்யச் சொல்லுங்கள். ரொம்பப் புண்ணியம் உண்டு" என்றார் அவர்.

பிரதமரிடம் இப்படி ஒரு வினாக்களையே நான் சமர்ப்பிக்க வேண்டியிருந்ததை எண்ணி எனக்குள்ளே சிரித்துக் கொண்டேன்.

இலங்கையில் உள்ள தமிழர்கள் பேசும் மொழியைக் கண்ணே மூடிக் கொண்டு கேட்டால், சங்கீதம் கேட்பதைப் போல அனுபவிக்கலாம். கேரளத்தில் நாம் கேட்கும் மலையாள மொழி உரையாடலைப் போல அதில் ஓர் இனிமை கொஞ்சகிறது.

"உரையாடல் மட்டும் இல்லை; உடையிலும் அப்படித்தான்" என்றார் ரங்கநாதன், நான் அதைக் குறிப்பிட்டதும்.

"எப்படி...?" என்று கேட்டேன்.

"கேரளத்தைப் போல இங்கேயும் பெண்கள் தனியாக மார்புக்கச்ச அணியும் வழக்கம் இருந்தது. சமீப காலம் வரை பணிப்பெண்கள் பலர் மார்பு உடை அணியாமலே இருந்ததும் உண்டு. காதில் தோடு போட்டுக் கொள்ளும் பழக்கத்திலும் அதே ஒற்றுமை உண்டு" என்றார் ரங்கநாதன்.

"உடை அப்படி என்றால் உணவு...?" என்று கேட்டேன்.

"சாப்பாடு விஷயத்திலும் தான். இங்கேயும் தேங்காய் அதிகமாகச் சேர்த்துச் சமைக்கும் வழக்கம் உண்டு. சமையல் அவேகமாகத் தேங்காய் என்னெயில்தான். அரிசி கஞ்சியைத் தனியாக எடுத்து 'கஞ்சி வெள்ளம்' என்று கேரளாவில் சாப்பிடுவார்களே..." என்று ரங்கநாதன் சொல்லிக் கொண்டிருக்கும் போதே,

"அதைப்போல இங்கேயும் சாப்பிடுவது உண்டு..." என்று முடித்தார் சுந்தரம்!

யாழிப்பாணத்தில் இருக்கும்போது கேரளத்தில் இருப்பதைப் போன்ற அனுபவம் எனக்கும் ஏற்பட்டது. அந்த ஊர் ரேடியோ நாடகத்தை கண்ணே மூடிக்கொண்டு கேட்கும் போது, 'இது திருவனந்தபுரம் வாலெலி நிலையமாக இருக்குமோ...?' என்று எண்ணவும் தொன்றுகிறது.

எங்கள் கார், யாழிப்பாணத்தை நோக்கி ஒடிக் கொண்டிருந்தது. "முதலில் எங்கே நிறுத்தலாம்." என்று கேட்டேன் ரங்கநாதனை.

"முன்னேல்வரன் கோயிலுக்குப் போகலாம். அது ஒரு முக்கியமான கூத்திரம். கோயில் மட்டும் அல்ல. குருக்களும் ரொம்பப் பிரபலமானவர்" என்றார் ரங்கநாதன்.

"என்ன, நிறையைப் படித்தவரோ...?" என்று கேட்டேன்.

“படித்தவர் மட்டும் அல்ல; ஜோசியம் பார்த்துப் பலனும் சொல்லக் கூடியவர். திருமதி பண்டாரநாயகாவுக்கு ஜோசியம் பார்த்து, ‘தேர்தல் வையுங்கள்... நீங்கள் நிச்சயமாக ஜெயித்துவிடவீர்கள்’ என்று சொன்னவரும் அவரேதான்!” என்று சிரித்தார் ரங்கநாதன்.

“ஜோசியம் கேட்டுத் தேர்தலுக்கு நிற்கும் பிரதமர்தானு இங்கேயும்! இப்படி ஓர் ஒற்றுமையா..? நல்ல வேடிக்கை!” என்று எனக்குள்ளே என்னிவியந்து கொண்டேன்! நான்.

“இலங்கையில் நிறைய சிவன் கோயில்கள் இருக்கின்றன” என்றார் ரங்கநாதன்.

“சிவன் கோயில்கள் இவ்வளவு அதிகமாக உருவானதற்கு என்ன காரணம்..?” என்று கேட்டேன்.

“ராஜராஜசோழன் இலங்கைமீது படையெடுத்து வெற்றி கொண்டதாகச் சரித்திரும் சொல்கிறது. அனுராதபுரம் என்ற தலைநகரை அழித்து, பொலந்துவையில் புதிய தலைநகரையும் ராஜராஜசோழன் உருவாக்கி இருக்கிறார். அந்தப் புதிய தலைநகருக்கு ஐனநாதமங்கலம் என்று தனது ‘ஐனநாதன்’ என்ற பட்டப் பெயரைப் பொருத்தி பெயர் குட்டியதாகவும் சொல்லுகிறார்கள்.”

“தமிழ்நாட்டு ராஜராஜனே, இலங்கை ஐனநாதனுகை மாற்றியிருக்கிறது. ஐனநாயகத்துக்கு வெற்றிதான்!” என்று சொல்லிச் சிரித்தேன் நான்.

‘ஐனநாதமங்கலத்தில் சிவன் கோயில் ஒன்றும் கட்டினார் ராஜராஜன். இலங்கை மக்கள், தஞ்சாவூர் பிரகுதிஸ்வரர் கோயிலுக்கு நெல்லும், பொற்காசம், தீபங்கள் ஏற்ற இலுப்பை மரப்பாலும் அனுப்பி வைத்தார்களாம்! ராஜராஜன் பெயரிலும், ராணி வானவன்மாதேவி பெயரிலும் சிவன் கோயில்கள் இங்கே கட்டப்பட்டிருக்கின்றன’ என்றார் ரங்கநாதன்.

“தேவலையே! தென்னாட்டைய சிவன் என்றுதான் தமிழ் வழக்கு கேள்விப் பட்டிருக்கிறேன். தென்னிலங்கை உடைய சிவன் என்பதும் இப்போது புரிகிறது” என்றேன்.

“இலங்கையில் மற்றவை எப்படியானாலும், நாத்திகம் மட்டும் வெகு குறைவு. சமயப் பற்று ரொம்பத் தீவிரமாக இருக்கும்” என்றார் அவர்.

முதலில் மாதம்பையில் உள்ள சிவன் கோயிலின் முன் நின்றேன். தஞ்சாவூர் மாவட்டத்துக் கோயில் ஒன்றின் வாசலுக்கு வந்து சேர்ந்தது போன்ற உணர்ச்சி உண்டாயிற்று மரநிழலில். தேங்காய் வைத்து வியாபாரம் செய்து கொண்டிருந்தார்கள்.

“தேங்காய் விற்றுக் கொண்டிருக்கும் பெண்களைப் பார்த்தால் உங்களுக்குக் கேரளம் ஞாபகத்துக்கு வரும்” என்றார் ரங்கநாதன்.

“தேங்காய் விற்பனையும் அதைத்தான் ஞாபகப்படுத்துகிறது” என்றேன் நான். ரங்கநாதன் தேங்காய்களை வாங்கினார்.

“உன் பெயர் என்னவோ..?” என்று அந்தப் பெண்ணிடம் கேட்டேன்.

“என் பெயர் கருணாவதி. கடையில் எனக்குத் துணையாக என் பெண் புஸ்பலதா இருந்து உதவி செய்கிறீர்” என்றார் அந்தப் பெண்.

“ஓரு நாளைக்கு எவ்வளவு ரூபாய்க்கு விற்பனை ஆகும்..?” என்று கேட்டேன்.

“பத்து ரூபாய், பண்ணிரண்டு ரூபாய் வரையில் கிடைக்கும். ஆனால், மழை பெய்தால் வியாபாரம் மந்தம்தான்” என்றார் அந்தப் பெண்.

“உன் மகள் ஏன் பள்ளிக்கூடத்துக்குப் போவதில்லை..? ஏன் அவளைப்

படிக்க வைக்கவில்லை..? இலங்கையில் கல்வி இலவசமாயிற்றே...?" என்றே.

"ஐயா! படிப்புத்தான் இலவசம். புத்தகங்கள் சம்மா கிடைப்ப தில்லையே..? பள்ளிக்கூடத்தில் இலவசமாகச் சோறு போடுவதில்லையே..? காசில்வாத எங்களைப் போன்றவர்கள் எப்படிப் படிக்க வைக்க முடியும்?" என்று கேட்டாள் கருணவுதி.

எனக்குத் தலைவர் காமராஜ் இலவசக் கல்வித் திட்டத்தைக் கொண்டு வந்தபோது, மதிய உணவு இலவசமாக அளிக்கப்படவேண்டும் என்று வற்புறுத்திக் கொண்னது ஞாபகத்துக்கு வந்தது. பாமர மக்களின் தலிப்பை ஆழ்ந்து கவனித்துப் புரிந்து கொண்டது, அந்தப் பெருந்தலீவரின் பண்பை நினைத்துப் பார்த்து வியந்து கொண்டேன்.

கொழும்பிலிருந்து ஜம்பது மைல்கள் தொலைவில், சிலாபம் என்ற இடத்தில் முனீஸ்வரன் கோயில் இருக்கிறது. கோயிலின் அமைப்பு, இயற்கை யான சூழ்நிலை, பக்தர்கள் கூட்டடம் எல்லாம் நமக்குத் தன்சை மாவட்டத்துக்கு வந்துவிட்டது போலவே ஒர் உணர்வைத் தூண்டுகிறது.

"தமிழ்நாட்டில் சிவனுக்கு நிலம், சீர், தி, காற்று, ஆகாயம் என்று வரிசையாக பஞ்ச பூதங்களுக்குரிய சிவஸ்தலங்கள் இருப்பதைப் போல இங்கேயும் உண்டு. மன்னாரில் திருக்கேதீசுவரம், திருக்கோணமலையில் கோணேசுவரம், யாழ்ப்பாணத்தில் நகுலேசுவரம் - அடுத்தாற்போல வைத்தீசுவரம் - இங்கே முனீஸ்வரம்" என்று முடித்தார் ரங்கநாதன்.

"இவைகளும் தமிழ்நாட்டு சிவாலயங்களைப்போலப் பாடல்பெற்ற தலங்களாக இருக்குமோ?" என்று விசாரித்தேன்.

"ஆமாம்! கோணேசுவரத்தில் சம்பந்தரும், திருக்கேதீசுவரத்தில் சந்தரரும் பாடியிருக்கிறார்கள்" என்றார் அவர்.

ஆகம விதிகளின்படி அழகாக அமைந்திருந்தது அந்தத் திருக்கோயில். கால் கழுவிக்கொள்ளத் தீர்த்தமும், வேகமாகச் சதிர்ததேங்காய் போடத் தொட்டியும் அமைக்கப்பட்டிருந்த விதம் தமிழ்நாட்டையே நினைவுபடுத்தியது.

"இது முனீஸ்வரன் கோயில் என்று சொல்லாவிட்டால், சீர்காழிக்குப் பக்கத்தில் இருக்கும் வைத்தீசுவரன் கோயில் என்றுதான் நினைக்கத் தோன்றும்" என்றார் சந்தரம்.

"நீங்கள் மணியன்தானே?" என்றார், எங்கள் அருகில் வந்த ஒரு குருக்கள்.

"தேவலையே...? எப்படிப் புரிந்து கொண்டார்கள்?" என்று வியப்போடு கேட்டேன்.

"படங்களில் பார்த்ததுதான்!" என்று சொல்லிவிட்டுத் தமிழ்நாட்டைப் பற்றி விசாரிக்க ஆரம்பித்தார். அவருடன் ஆலயத்தில் பூஜை செய்யும் குருக்கள்மார் பலரும் என்னைச் சூழ்ந்து கொண்டனர்.

"கைலாசநாத குருக்கள் எங்கே?" என்று ஆவலோடு கேட்டேன்.

"அவர் இங்கே இல்லை. யாழ்ப்பாணத்தில் இருக்கிறார்" என்றார்கள்.

"சுவாமியை இங்கே பார்ப்போம்; குருக்களை அங்கே பார்ப்போம்!" என்றார் ரங்கநாதன்.

முனீஸ்வரன் கோயிலுக்கு புத்த மதத்தினரும் வந்து போகிறார்கள். சமய எல்லைகளைக் கடந்த ஆலயமாக அது விளங்குகிறது. அங்கே பிரார்த்தனைக்கு வந்து முடி கொடுத்துக் கொண்டிருந்த ஒரு தமிழ்க் குடும்பம் என்கண்ணில் பட்டது. வரிசையாக எல்லாரும் மொட்டை அடித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். குடும்பத்தினர் இடையே பெரியவராக இருந்தவரிடம், "நீங்கள் எந்த ஊர்?" என்று விசாரித்தேன்.

“‘தமிழ்நாட்டில் திருநெல்வேலி மாவட்டத்தைச் சேர்ந்தவர்கள். சாத்தன்குளம் என்னுடைய ஊர்’ என்றார் அவர். என்னுடன் வராத தாமரைமணைளையும், மாயாவையும் நினைத்து வருத்தப்பட்டுக் கொண்டோன்! அவர்கள் இருவரும் அசல் திருநெல்வேலிக்காரர்கள். தப்பித்தவறி திருநெல் வேலி மாவட்டத்தினர் யாரையாவது சந்தித்துவிட்டால் உடல் புல்லரித்துப் போய்விடுவார்கள்!

“எப்போது இலங்கைக்கு வந்தீர்கள்?” என்று கேட்டேன்.

“வந்த கதையை விடுங்கள்! இப்போது திரும்பிக் கொண்டிருக்கிறோம்” என்றார் அவர் ஒரு சலிப்போடு.

“என் திரும்பிப் போகிறீர்கள்?” என்று விசாரித்தேன்.

“இங்கே இருந்து அடிப்பட்டுச் சாக விரும்பவில்லை!” என்று சொல்லி விட்டுச் சூள் கொட்டினார் அவர். அந்தப் பேச்சைக் கேட்க எனக்கு வேதனையாக இருந்தது.

“‘முனைக்வரன் கோயிலில் விசேஷமான விழாக்கள் என்னென்ன?’ என்று அர்ச்சகரைக் கேட்டேன்.

“‘சிவராத்திரி இரவை நான்கு யாமங்களாக (காலங்களாக)ப் பிரித்து ஒவ்வொரு யாமத்திலும் பூஜை நடத்துகிறார்கள். நூற்று எட்டு சங்குகளைக் கொண்ட சங்குபூஜையும் அர்ச்சனைகளும் உண்டு. கடைசிக்கால பூஜையின் இறுதிக்கட்டத்தில், காலீச் சூரியன் கதிர்கள் மூலவர்மீது பட்டு ஓளி வீக்வது விசேஷமான நிகழ்ச்சி’ என்றார்.

தொடர்ந்து, “‘கார்த்திகை மாதத்துப் பெளர்ணமியன்று திருக்கார்த்திகைப் பெருவிழா நடக்கும். அப்போது சொக்கப்பளியில் தீப கலசங்கள் அமைப்பதற்கு – பனை ஓலை வெட்டுவதற்கென்றே பனைமரங்களை வளர்த்திருக்கிறார்கள். இந்த இடத்தைப் பனங்குடா என்று அழைக்கிறார்கள். எங்களைப் பொறுத்தவரையில் முக்கியமான பண்டிகை தீபாவளிதான்’ என்றார் அவர் ஒரு புன்னகையோடு.

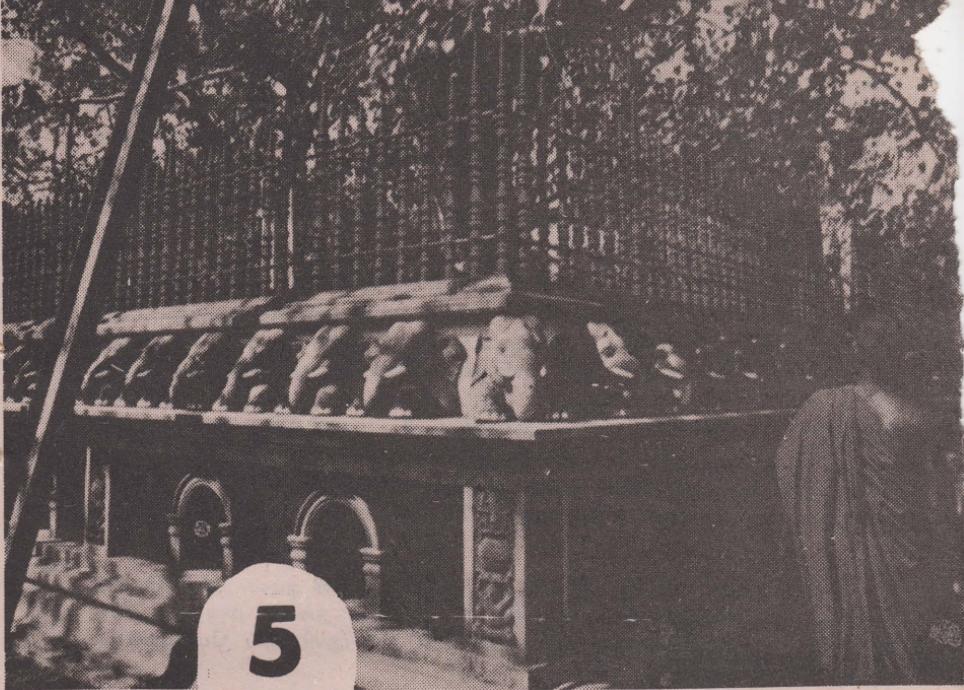
“‘உங்களைப் பொறுத்தவரை என்ன...? இந்துக்களுக்கே முக்கியமான பண்டிகை தீபாவளிதான்!’ என்றேன்.

“அதற்காகச் சொல்லவில்லை. அன்று வைகறைப் பொழுதுக்குமுன் நாம் என்னைய் நீராடிப் புத்தாடை அணிவதைப்போல, விக்கிரகங்களுக்கும் நல்லெண்ணைய்க் காப்பிட்டு, அபிஷேகங்கள் செய்து புது ஆடைகளால் அலங்காரம் செய்வார்கள். அத்துடன் தேவஸ்தான சிப்பந்திகள் அணைவருக்கும் புது வஸ்திரதானம் உண்டு. அது இந்தக் கோயிலில் பழங்காலந்தொட்டு இருந்து வரும் பழக்கம்’ என்றார் அர்ச்சகர்.

“‘தமிழ்நாட்டைப்போல், வேண்டுதலை நேர்ந்து கொண்டு வருபவர்கள் உண்டோ?’ என்று கேட்டேன்.

“‘நிறைய உண்டு. தங்கம், வெள்ளி, போன்றவகளைக் கொண்டு வந்து காணிக்கைகள் செலுத்துவதுண்டு. சருமியாதிக்கு இந்தக் கோயில் தூண்டாமணி விளக்கின் எண்ணையைப் பிரசாதமாகக் கொண்டு செல் வார்கள். மனப்பயம் அகல இங்கே கோயில் குருக்களைக்கொண்டு மஞ்சள் கயிறு கட்டச் சொல்வதுண்டு. பிள்ளைப்பேற்றை வேண்டித் தென்னம்பிள்ளைகளைக் கொண்டுவந்து கொடுப்பதுகூட உண்டு. இப்படி வேண்டிக் கொண்டு வருபவர்களிடையே சாதி, சமய பேதமே கிடையாது’ என்றார் அவர்.

விவரங்களையெல்லாம் தெரிந்து கொண்டபிறகு, ஆயத்தைச் சுற்றி வந்தவுடன், மனதுக்கு நிம்மதியாக இருந்தது. அங்கிருந்து புறப்பட மன மில்லாமல்தான் புறப்பட்டோம்.

5

புனித அரசமரமும் அதைச் சுற்றித் தங்க வேலியும்.

வங்கள் கார் யாழ்ப்பாணத்தை நோக்கிப் புறப்பட்டது. வழியில் புகழ் பெற்ற அனுராதபுரத்தைப் பார்க்கத் திட்டமிட்டிருந்தோம். “இலங்கையில் நிறைய தமிழர்களைச் சந்தித்து, அவர்கள் பிரச்சினைகளைத் தெரிந்துகொள்ள விரும்புகிறேன்” என்றேன் ரங்கநாதனிடம்.

“தமிழர்களைச் சந்திக்க விரும்பினால் யாழ்ப்பாணத் தமிழர்களை மட்டும் பார்த்துப் பிரயோசனம் இல்லை. பல்வேறு பகுதிகளில் உள்ள அணைவரையும் சந்திக்க வேண்டும். ஒவ்வொருவருக்கும் ஒவ்வொருவிதமான பிரச்சினை; ஒவ்வொரு பகுதியிலும் அந்தந்தப் பகுதிக்கேற்ற பிரச்சினை” என்றார் ரங்கநாதன்.

“அப்படி எத்தனை விதமான தமிழர்கள் இருக்கிறார்கள்?” என்று கேட்டேன்.

“யாழ்ப்பாணத்தில் உள்ள தமிழர்கள், மலைநாட்டில் வாழும் இந்திய வம்சாவளியினர், கொழும்பில் உள்ள தமிழர், மட்டக்களப்புத் தமிழர்கள் இப்படிப் பலவகையினர் இருக்கிறார்கள்.”

“எல்லாரும் தமிழர்கள்தாமே?” என்று கேட்டேன்.

“ஆமாம். பல்வேறு பகுதிகளில் பிரிந்திருந்தாலும் தமிழ் இனம் என்ற உணர்ச்சி அவர்களை ஒன்று சேர்க்கிறது. தமிழ் உணர்வு, தமிழ்க் கலாசாரம், தமிழ் இசை, ஈடுபாடு, ரசனை, மொழிப்பற்று எல்லாமே இவர்கள் எல்லா ருக்கும் ஒரே மாதிரியானதுதான். ஆனால் இப்படிப் பல பகுதிகளில் உள்ள தமிழர்களில் அதிகமாகத் தமிழர்கள் சேர்ந்து இருப்பது யாழ்ப்பாணத்திலும், மட்டக்களப்பு - திருகோணமலை போன்ற பகுதிகளிலும் தான். அதனால்தான் ‘தமிழ் ஈழம்’ என்ற தனிதாட்டுக்கு இப் பகுதிகளை ஓட்டி எல்லைக்கோடு வகுத்திருக்கிறார்கள்” என்றார் ரங்கநாதன்.

‘இதோ பாருங்கள்’ என்று தமிழர் விடுதலைக்காகப் போராடும் ஒருங் ஜெப்பு ‘தமிழ் யூனிடெட் விபரேஷன் ஃப்ராந்ட்’ (Tamil United Liberation Front) வெளியிட்டிருந்த தேர்தல் வினாக்களிலும் என்னிடம் கூட்டினார் ரங்கநாதன். அதில் ‘தமிழ் ஈழம்’ என்றால் என்னென்ன பகுதிகள் அமைந்தது என்று படம் போட்டு விளக்கமும் தரப்பட்டிருந்தது. ‘தமிழ் ஈழத்’ தில் குடி இருப்பவர்களுக்குரிய விதிமுறைகளைக்கூடக் கொடுத்திருந்தார்கள்.

யாழ்ப்பாணத்துக்குப் போன்றிரு பலபேரை நான் சந்திக்க நேர்ந்தது. அவர்களிடையே வேகமிக்க தமிழ் இளைஞர்கள் பலரை நான் பார்த்தேன். அவர்களுடைய ஆர்வமும் ஈடுபாடும் எனக்குப் பிரமிப்பை உண்டர்க்கிறேன்.

அனுராதபுரம் என்ற பழம்பெரும் நகரைப்பற்றி நான் புத்தகங்களில் நிறையப் படித்திருந்தேன். பெளத்தர்கள் அதைத் தங்கள் திருத்தலமாகக் கொண்டு, யாத்திரையாக வந்து தரிசனம் செய்துவிட்டுப் போகிறார்கள் என்று கேள்விப்பட்டிருந்தேன்.

‘முக்கியமாக அங்கே பார்க்க வேண்டியது என்ன?’ என்று ரங்கநாதனிடம் கேட்டேன்.

‘பர்மிய பெளத்தர்கள் அமைத்த ருவன்விசாயா டகோபா, மிகப் பழமையான தூபராம டகோபா, துட்டகைமுனு அரசன் நிறுவிய டகோபா, அபயகிரி டகோபா...’ என்று அடுக்கிக் கொண்டே போனார் ரங்கநாதன்.

‘கொஞ்சம் இருங்கள். நீங்கள் சொல்வதென்ன? இது என்ன ஏகப்பட்ட டகோபா?’ என்று கேட்டேன்.

‘டகோபா என்பது விலூரை என்று சொல்வதைப்போலத்தான். புனித மான் இடம் என்பதற்கு அடையாளமாக அதன் முடி ஒரு அலங்காரத்தோடு அமைந்திருக்கும். அனுராதபுரத்தில் நீங்கள் பார்க்க நிறைய டகோபாக்கள் இருக்கின்றன. அவை ஒவ்வொன்றிலும் உருவங்கள் அமைந்த விலூரை, போதனை நடக்கும் இடம், பிரார்த்தனை செய்யும் பன்ஸல மண்டபம் எல்லாம் இருக்கும். பக்கத்திலேயே போதி விருட்சமும் இருக்கும்’ என்றார்.

‘நாம் பார்க்கப்போவது டகோபாக்கள் மட்டும்தானு?’ என்று கொஞ்சம் ஏமாற்றத்துடன் கேட்டேன்.

‘இங்கே மிகப் பழமையான புத்த பகவானின் பிரார்த்தனை உருவம் இருக்கிறது. சொல்லப்போனால் இந்த நகரை மிகப் பழமையானது. சுமார் 600 ஆண்டுகள் இலங்கையின் தலைநகரமாக இது விளங்குகிறது’ என்றார் ரங்கநாதன்.

‘அனுராதபுரம் என்ற பெயர் எப்படி வந்தது? சொல்லுங்களேன்...’ என்று கேட்டேன். ‘கொஞ்சம் இருங்கள். இந்தக் கேள்விகளுக்கெல்லாம் பதில் சொல்ல ஒரு ‘கைடை’ப் பிடித்துக்கொண்டு வந்துவிடுகிறேன்’ என்று போய், ஒரு ‘கைடு’ம் கையுமாகத் திரும்பி வந்தார் ரங்கநாதன்.

“அனுராதபுரம் என்ற பெயர் ‘அனுவ’ என்ற சிங்களப் பெயரிலிருந்து வந்ததென்று சொல்வதுண்டு. ‘அனுவ’ என்றால் தொன்னாறு என்று அர்த்தம்” என்றார்கைடு:

“இங்கே தொன்னாறு அரசர்கள் வழிவழியாக ஆட்சி செய்தார்களாக்கும்...?” என்றேன்.

“தப்பு! 119 அரசர்கள் இருந்திருக்கிறார்கள்” என்றார்கைடு.

“அப்படியானால் அந்தப் பெயர்க் காரணமும் தப்புதான்” என்றேன்.

“ஆமாம்! சிங்களவர் இனத்தையே நிறுவிய விஜயனின் சீடரான அனுராதாவினால் இந்த ஊர் ஸ்தாபிக்கப்பட்டதாகச் சொல்லுகிறார்கள். சில சந்ததிகளுக்குப் பிறகு இங்கே அனுராதா என்ற பெயரில் குடியிருந்தபெருமக்கள் ஒருவருக்கு, நிறைய கிராமங்களை இந்தப் பகுதியில் அரசன் மாணியமாகக் கொடுத்தாரும். அதனால் அனுராதபுரம் என்ற பெயர் ஏற்பட்டதாகவும் கூறுகிறார்கள். பண்டுகாபய என்ற அரசர்தான் இங்கே இலங்கையின் தலை நகரை அமைத்தது” என்றார்கைடு:

“அந்த அரசர்தான் இதை இப்படி ஒரு பெளத்த ஸ்தலமாக ஆக்கினாரா?” என்று கேட்டேன்.

“இல்லை. அவருடைய பேரன் தேவநம்பியதில்லை என்பவர் ஆட்சி செய்தபோதுதான். அசோகரின் புத்திரன் மஹிந்த என்ற இளவரசன் பெளத்த சந்தியாசிகளுடன் இங்கே வந்து பெளத்த மதத்தைப் பரப்பினான். அவர்கள் தங்கிய இடமே மஹிந்தலை என்றும் பெயர் பெற்றது. ஆனால், பெளத்தமதம் செழித்துப் படர்ந்தபோது கொஞ்ச காலத்துக்குள் அதை அடக்கும் அரசாட்சியும் ஏற்பட்டுவிட்டது...” என்று சரித்திர நிகழ்ச்சிகளை விளக்கினார்.

“எப்போது இதில் மாற்றம் ஏற்பட்டது?” என்று கேட்டேன்.

“எலாரா (எல்லாளன்) என்ற சோழநாட்டு மன்னன் இங்கே படையெடுத்து வந்து, வெற்றி அடைந்து இந்த நகரைச் சிரமைத்தபோதுதான். அந்தச் சோழ மன்னன் நீதிக்குப் பெயர் பெற்றவர், மக்களின் குறையை அறிய அரண்மனை வாயிலில் ஒரு ஆராய்ச்சி மணியையே கட்டி வைத்திருந்தவர்...”

—அவர் முடிப்பதற்கு முன் நான் குறுக்கிட்டேன்: “ஒரு தடவை ஒரு பகவின் கன்றை அவருடைய மகன்—இளவரசன் தேரை ஓட்டிக் கொன்று விட்டபோது, அந்தப் பசு வந்து ஆராய்ச்சிமணியைப் பற்றி இழுத்தது. அதற்கு நியாயம் கிடைக்கத் தன் மகனையே படுக்கவைத்து அவன் மீது தேரை ஓட்டினார் மன்னன். அப்படித்தானே?..”

“ஆமாம்... அப்படியேதான்...”

“அந்தச் சோழமன்னனின் பெயர் எலாரா இல்லை. மனுநீதிச்சோழன்!”

“இந்த நாட்டில் அவருடைய பெயர் எலாராதான். தவிர இந்த ஊரிலும் அவர் தேரை ஓட்டினார். இங்கேயும் ஒரு விபத்து நடந்தது!”

“அது என்ன கணது?”

“கணத அல்ல; சரித்திரம். அவருடைய தேர் பெளத்தமதம் ஒன்றின் வாசல்புறத்தை இடித்துவிட்டது. அதை அறிந்ததும் சோழமன்ன 15,000 கஹாபங்கள் செலவு செய்து, இடிந்துபோன பதினைந்து தூண்களைச் சிரபடுத்திப் புதிய மடமே கட்டிக் கொடுத்தார். அவர் பெளத்த மதத்தைச் சேர்ந்தவர் அல்லர். ஆனாலும் பிறமதத்தினர் மனம் புணபடக்கூடாது என்று கருதிய அவருடைய மனவிசாலத்தை இது காட்டுகிறது.”

“அப்புறம்?”

“துட்டகைமுனு என்ற சிங்கள இளவரசன் தலைமறைவாக வாழ்ந்து வந்தான். பத்தாயிரம் பேர் கொண்ட படையைத் திரட்டிக் கொண்டு வந்தான். அனுராதபுரத்தின் கோட்டை வாயிலில் கடும்போர் நடந்தது. மாரு பில் வேல் பாய்ச்சப்பட்டுச் சோராரசன் இறந்து போனான். துட்டகைமுனு சோழமன்னின் வீரத்தை மிகவும் பாராட்டினான். அவனுக்கு சமக்கடன்கள் நடந்த இடத்தில் ஒரு பெரிய நினைவு மண்பத்தை எழுப்பினான். அந்த இடத்தில் இன்றும் இலங்கையின் பிரபுக்கள், தலைவர்கள் ஆகியோர் வரும் போது பேசுவதில்லை; வாத்தியங்கள் வாசிப்பதில்லை; மௌனத்தைக் கடைப் பிடிக்கிறார்கள்.”

“அப்புறம் துட்டகைமுனு என்ன செய்தான்?”

“பெரிய நீராட்டு விழா கொண்டாடினான். தான் வெற்றிபெற உதவிய வேலைன் மையமாக வைத்து, ஒரு டகோபாவை எழுப்பினான்” என்றார் ‘கைடு’!

“இப்போது எங்கே போகிறோம்?” என்று கைடைப் பார்த்துக் கேட்டேன்.

“இந்தியாவில், பீஹாரில் உள்ள கயாவில், புத்தர் ஞானேதயம் பெற்ற போதிவிருட்சத்தின் கிளை-உலகத்திலேயே மிகப் பழைமையான போதி விருட்சமாக பெளத்தர்கள் கொண்டாடுவது - அது இருக்குமிடத்துக்குப் போகிறோம்” என்றார் ‘கைடு’.

“மரத்துக்கு என்ன வயது?” என்று கேட்டேன்.

“2200 வருஷங்கள்!” என்றார் ‘கைடு’.

“எப்படி இங்கே வந்து சேர்ந்தது இந்தக் கிளை?” என்று கேட்டேன். முதிர்ந்த அந்த மரக்கிளை கிழே விழுந்து விடாமல் இருக்க இரும்புச் சட்டங்களினால் முட்டுக் கொடுத்திருந்தார்கள்.

“அசோகரின் மகள் சங்கமித்திரை கொண்டு வந்தது இது. கௌதம புத்தருக்கு ஞானேதயம் கிடைத்த போதிவிருட்சத்தின் கிளை இது. அப்புறம் ஒவ்வொரு அரசரும் இதை மிகுந்த அக்கறையோடு பராமரித்துக் கொண்டு வந்தார்கள். கடைசியாக கண்டியை ஆட்சி செய்த ஸ்ரீவிக்ரமராஜங்களை ஆங்கிலேயர்கள் பிடித்து வெளிநாட்டுக்குக் கடத்திவிட்ட பிறகு....”

“இந்த விருட்சக் கிளையையும் கொண்டுபோகப் பார்த்தார்களாக்கும்?” என்றேன்.

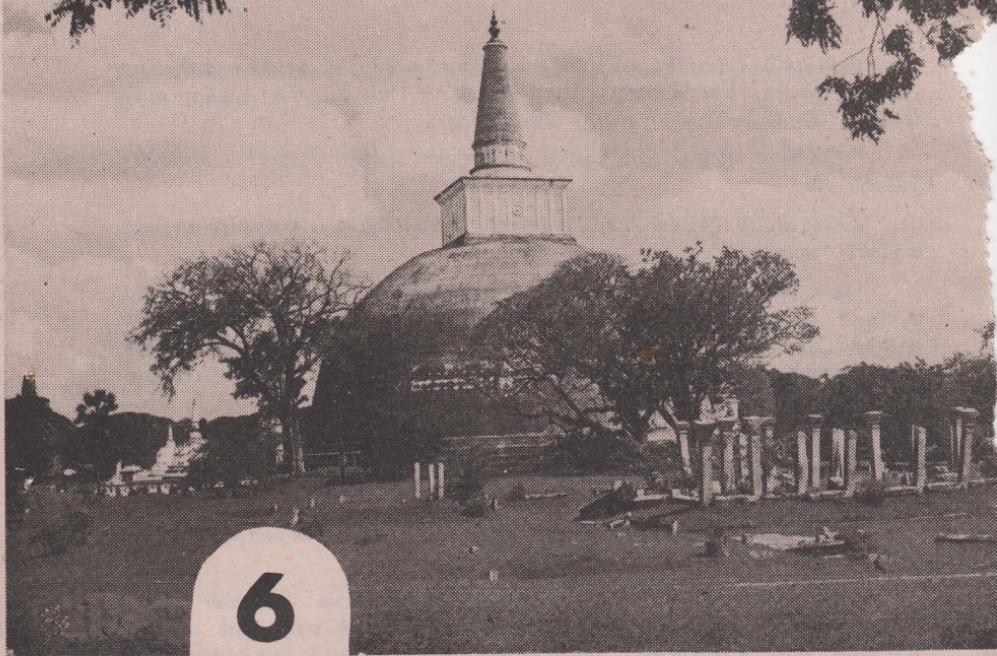
“இல்லை.. இல்லை. அவர்களுக்கும் இதன் புனிதத் தன்மையில் ஒரு அபாரமான பற்று இருந்தது. இந்த இடத்தையே புதுப்பித்து, சுற்றிலும் கவர் எழுப்பி உலகெங்கிலும் உள்ள புத்தமத்தினர் இங்கே வந்து பார்த்துவிட்டுப் போகும்படி செய்தார்கள். பன்னிரண்டு ஆண்டுகளுக்கு முன்னால் இதற்குத் தங்கமுலாம் பூசை கம்பிகளால் வெலியும் போட்டார்கள்” என்றார் ‘கைடு’.

“அப்புறம்?” என்றேன் நான்.

“இது ஒரு ‘மாடல்-ஸிடி’ என்று சரித்திரம் சொல்லுகிறது. அந்த நாளிலேயே இங்கே ஹாஸ்டல்கள், ஹாஸ்பிடல்கள் இரண்டும் இருந்திருக்கின்றன! பிரமாதமான தண்ணீர் வழங்கும் ‘சில்டம்’கூட இருந்திருக்கிறது” என்றார் ‘கைடு’.

“அது என்ன சில்டம்?”

“முன்று வரிசைகளாகக் குள்ங்கள் அமைத்து வைத்திருக்கிறார்கள். மேல் வரிசை எல்லாரும் குடிப்பதற்கு, சமையலுக்கு உபயோகிப்பதற்கு; அடுத்த வரிசை எல்லாரும் குளிப்பதற்கு, கால் கழுவிக் கொள்வதற்கு; மூன்றாவது வரிசை மற்ற காரியங்களுக்காக - ஆடுமாடுகள் குளிக்க, பாத்திரங்களைச் சுத்தப்படுத்த. இதில் ஒன்றுக்காக ஏற்பட்டதை மற்ற காரியங்களுக்காக யாரும் பயன்படுத்தியதில்லை!” என்றார் ‘கைடு’.

6

ஞவன் வலிசாயா விகாரை.

அனுராதபுர விஜயத்தை முடித்துக்கொண்டு, யாழ்ப்பாணத்தை நோக்கிப் புறப்பட்டோம். மேடுபள்ளமான சாலையில் கார் கஷ்டப்பட்டு ஒடிக் கொண்டிருந்தது. கொஞ்ச நேரம் சம்மா இருந்தரங்கநாதன், “அனுராத புரம் சரித்திரப் புகழ்பெற்ற இடம். அந்தநாளில் இந்தப் பாதைகளில் எல்லாம் குதிரைகளும் தேர்களும் நிறைய ஓடியிருக்கின்றன” என்றார் பெருமைப் புன்னகையுடன்.

“நீங்கள் சொல்வதை அப்படியே ஒப்புக் கொள்கிறேன். இந்தச் சாலைகள் இன்றும் அப்படியேதான் இருக்கின்றன. குதிரையும் தேரும் ஒடுகிறமாதிரி குண்டும் குழியுமாகத்தான் இருக்கின்றன!” என்றேன் நான்.

வழியில் பசுமையான கழுவிகள் கண்ணில் பட்டன. ஏருமை மாட்டைப் பூட்டி உழுது கொண்டிருந்தார்கள். நான் பார்ப்பதைக் கவனித்த ரங்கநாதன், “தமிழ்நாட்டு ஞாபகம் வருகிறதா?” என்று கேட்டார்.

நான், “ஆமாம், ஆனால் ஒரு சிறு வித்தியாசம். தமிழ்நாட்டில் ஏருமை மாட்டைப் பூட்டி ஏர்பிடித்து உழுவதில்லை” என்றேன்.

போய்க்கொண்டிருக்கும்போதே, ஓர் ஊரில் வேட்டி அணிந்த தமிழர்கள் பலரும் நிறைய உலாவுவதைப் பார்த்தேன். “யாழ்ப்பாணத்துக்கு வந்து சேர்ந்து விட்டோமோ?” என்று கேட்டேன்.

“இல்லை. இந்த இடத்துக்கு வவனியா என்று பெயர்!” என்றார் ரங்கநாதன்.

காரைவிட்டு இறங்கினேம். சுந்தரம், “பசிக்கிறது... ஏதாவது சாப்பிட வாமா?” என்றார்.

“வாருங்கள் கடைக்குப்போய்ப் பார்க்கலாம்” என்று அழைத்துப் போனார் ரங்கநாதன். கடையில் நுழைந்து சாப்பிட உட்கார்ந்தோம். தமிழ்நாட்டு எல்லையை அடைந்து விட்டோம் என்பது நிச்சயமாயிற்று. எங்களுக்காக அங்கே காத்திருந்த சிற்றுண்டியில் தமிழ் மணம் வீசிற்று. இடியாப்பம்-புட்டு-ஸொஜ்ஜி!

பிரயாணம் தொடர்ந்தது. ஒருவழியாக யாழ்ப்பாணம் போய்க் கேர்ந்து ‘ஜாஃப்னு சபாஷ் ரூரிஸ்ட் ஓட்ட’வில் நுழைந்தோம்.

“யாழ்ப்பாணத்தில் நீங்கள் முதலில் செய்ய விரும்பும் காரியம் என்ன?” என்று கேட்டார் ரங்கநாதன்.

பதில் சொல்ல வாயேடுத்தபோது என்னையறியாமல் நெஞ்சில் துயரம் கவிந்தது. சென்னைக்கு வந்த தலைவர் செல்வாவைச் சந்திக்கும் வாய்ப்பு எனக்குக் கிடைத்தபோது, ‘யாழ்ப்பாணத்துக்கு வந்தால் முதற் காரியமாக உங்களைத்தான் சந்திப்பேன்’ என்று நான் சொன்னதும், அவர் பெருந்தன்மையுடன் முகமலர்ந்ததும் என் நினைவுக்கு வந்தன. இப்போது எனக்கு அந்தப் பேறு கிடைவில்லையே? அவர் இல்லையே...

“என்ன சார் ஒன்றுமே பேசவில்லை...?” என்று என்னைத் தாண்டினார் ரங்கநாதன். ஒரு பெருமூச்சுவிட்டு, ‘தலைவர் செல்வாவைச் சந்திக்கவேண்டும் என்பதுதான் யாழ்ப்பாணத்தில் என் முதல் ஆசையாக ரொம்ப நாட்களுக்கு இருந்தது. இப்போது அந்தச் சந்தர்ப்பம் கைகடிவரும் சமயத்தில் அவர் நம்மை விட்டுப் போய்விட்டார்’ என்றேன் நான்.

“அவருடைய சமாதிக்குப் போய் அஞ்சலி செலுத்த விரும்புகிறீர்களா?” என்று கேட்டார் ரங்கநாதன்.

“இப்போது அதைத்தான் செய்யமுடியும். போகலாம் வாருங்கள்” என்று அழைத்தேன்.

அந்த இடத்தை அடைந்ததும் என் உள்ளத்தில் ஏமாற்றம் பொங்கிற்று. ஒரு பொட்டல் காட்டில், மிகவும் சாதாரணமான அமைப்பாக இருந்தது அது.

“என்ன இப்படிச் செய்து விட்டார்கள்?” என்றேன்.

“நாங்கள் ஒன்றுமே செய்யவில்லையே?” என்று கையைப் பிசைந்தார் ரங்கநாதன்.

“ஒன்றும் செய்யவில்லை என்றுதான் நானும் சொல்கிறேன். இத்தனை தமிழ் வேகம் உள்ள இடத்தில் செல்வாவின் நினைவாலயம் இன்னும் எவ்வளவோ சிறப்பாக அமைந்திருக்க வேண்டாமா? அவரைப்போன்ற தமிழ்ப் பெரியாரின் நினைவாகச் சளையும் சோலையும் குழப் பசுமையாக, இனிமையாக, குளிர்ச்சியாக ஒரு நினைவாலயம் அமைத்திருக்க வேண்டாமா? இப்படியா செய்வது?” என்று பொருமினேன்.

“விரைவில் இந்த இடத்தை அப்படிச் செய்ய திட்டம் இருக்கிறது” என்றார் ரங்கநாதன்.

“சென்னைக்கு வந்து பாருங்கள். அங்கே கடற்கரையில் அண்ணு சமாதி அமைக்கப்பட்டிருக்கும் அழகைப் பாருங்கள். நீர் ஊற்று, புல்வெளி, விளக்கு அலங்காரம், யானைத்தந்த முகப்பு - ஒவ்வொன்றும் அவருடைய தமிழைப் போல நமக்கு இனிய உணர்வை எழுப்புகின்றன. அணையாத ஜோதி அவர் நினைவாகத் தொடர்ந்து கொண்டிருக்கிறது. சென்னைக்கு வருபவர்கள் அத்தனை பேரும் தவறுமல் அண்ணு சமாதியைப் பார்த்து விட்டுத்தான் போகிறார்கள். இதுபோன்ற விஷயங்களில், காரியங்களைப் ‘பளிச்’சென்று சிறப்பாகச் செய் வதில், எங்கள் தமிழ்த் தலைவர்கள் எவ்வளவு சாமர்த்தியம் படைத்தவர்கள் என்று நீங்கள் நேரில் பார்த்தால்தான் தெரிந்து கொள்வீர்கள்” என்றேன் நான்.

“சார்... அது என்னவோ உண்மைதான். ஆனால், அங்கே அண்ணுவை மனத்தில் வைத்துப் பெருமையுடன் போற்றுவதைப்போல, இங்கேயும் செல்வாவை மிகுந்த மரியாதையுடன் நினைவுக்களுக்கிடில் ஒரு குறையும் இல்லை” என்றார் டிரைவர் ஆல்பர்ட். அவர் அதிகமாகப் பேசாத மனிதர். திட்டங்களை அவர் அப்படிப் பேசியது எனக்கு ஆச்சரியமாக இருந்தது.

“ரொம்ப உணர்ச்சி வசப்பட்டுப் போனீர்களே?” என்றேன்.

“ஆமாம். செல்வாவின் பெயரைச் சொன்னால் இங்கே எல்லாருக்குமே அதைப்போன்ற ஓர் உணர்வுதான் ஏற்படும். இவங்கையின் மக்களிடையே ஆயிரம் பேதங்கள் இருக்கலாம். ஆனால், செல்வா ஒரு பெருமை மிகுந்த தமிழர் என்ற அபிப்பிராயத்தைப் பொறுத்தவரையில், இரண்டாவது பேச்சே இல்லை” என்றார் ஆல்பர்ட். இவர் ஒரு சிங்களவர் என்பது இங்கு குறிப்பிடத் தக்கது.

“அரசாங்கம் அவருக்கு எப்படிப்பட்ட மதிப்புக் கொடுத்திருந்தது?” என்று கேட்டேன்.

“மிகுந்த மரியாதையுடன், அவர் இறந்துபோன அன்று அமைச்சரவை முழுவதும் இங்கே வந்திருந்தது. மிலஸ் பண்டாரநாயகா உட்பட அனைவரும் இறுதிச் சடங்குகளில் கலந்துகொண்டார்கள். இன்னும் அந்த நிகழ்ச்சி என் நினைவில் இருக்கிறது” என்று கூறிப் பெருமுக்க விட்டார் ஆல்பர்ட்.

“அடுத்தது எங்கே...?” என்றார் ரங்கநாதன்.

“கலவரங்களால் பாதிக்கப்பட்ட இடங்களைப் பார்க்கவேண்டும்.” என்றேன்.

“இப்போது நீங்கள் போகவிருக்கும் இடம், அங்கே கேட்கப் போகும் விவரங்கள், பார்க்கப்போகும் காட்சிகள் எல்லாமே உங்கள் நெஞ்சில் சொல்ல வொண்ணுதோக சோகத்தைத் தூண்டப்போகின்றன. யாழ் நகரில் நடந்த இந்தச் சம்பவம், இவங்கை முழுவதும் தமிழ் மக்களின் நூற்றுக்கணக்கான உயிர்க் சேதம், பொருட்சேதம், சித்திரவதை... - இவற்றுக்கு அடையாளமாக அமைந்த ஒன்று” என்று நிறுத்தினார் ரங்கநாதன்.

‘கீடைத்தெருவில் கார் நின்றது. ‘நீலவண்ணன்’ எழுதிய ‘24 மணி நேரம்’ என்ற அந்தப் புத்தகத்தை என் கையில் கொடுத்தார் ரங்கநாதன். 1977ஆம் ஆண்டு ஆகஸ்ட் மாதம், பதினைந்தாம் தேதி யாழ் ப்பாணத்தில் நடந்த இனக் கலவர நிகழ்ச்சிகளை, 190 பக்கங்களில்-எட்டுப் பக்கம் படங்களுடன், ஒரு கதைபோல விரிவாக எழுதியிருந்தார் எழுத்தாளர். புத்தகத்தைப் பிரித்தேன்—

‘நூற்றுண்டுப் பழைய வாய்ந்த மார்க்கெட் கட்டடத்துக்கு வைத்த நெருப்பு...’

‘ முன்று உயிர்களைப் பலவாங்கிப் பலரைப் படுகாயப்படுத்திய போலீசாரின் துப்பாக்கிச் சூடுகள்...’

‘ ஊரடங்குச் சட்டம் அமுலில் இருந்த நேரத்தில் பஸ் நிலையத்துக்குப் பக்கத்தில் இருந்த 30 கடைகள் தியினால் அழிக்கப்பட்ட சேதம்...’

‘ திருவள்ளுவர், ஒளவையார், சோமசந்தரப் புலவர் – ஆகிய தமிழின் புகழ்பாடும் பெரியோர்களின் சிலைகள் உடைத்துத் தள்ளப்பட்ட கொடுமை....’

நிகழ்ச்சிகள் நடந்த இடத்துக்கே வந்துவிட்டோம். கார் நின்றது. ஒரு கணம் முச்சக்கூட நின்றது. சொல்லவோண்ணுத மனவேதனையுடன் நானும் சிலையாக நின்றேன்.

‘இங்கேதான்...’ என்றார் ரங்கநாதன்.

‘எதுவும் சொல்லாதீர்கள்’ என்று கையால் ஜாடை காட்டி அவரை நிறுத்தினேன். என்னால் பேசமுடியவில்லை...

அந்த உணர்ச்சி மனத்தில் எழுப்பிய அலைகள் கலையச் சிறிது நேரம் ஆயிற்ற.

அங்கே சூவர் ஓரமாக நின்று கொண்டிருந்தார் ஒரு நடுத்தர வயது ஆசாமி. நிதானமாக பீடி பிதித்துக் கொண்டு சூடாக அரசியல் பேசிக் கொண்டிருந்தார் அவர். நானும், ரங்கநாதனும் அருகில் போய் நின்றதும் அவர் மிரண்டு போனார்.

‘உங்களிடம் ஒன்று கேட்கவேண்டும்’ என்றேன் நான்.

என் காகிதத்தையும் பென்சிலையும் கண்டு அவருடைய கலவரம் அதிகமாயிற்று.

‘ஒன்றுமில்லை சார்.... ஏதோ விளையாட்டாகப் பேசிக்கொண்டிருந்தேன். ஆளை விடுங்கள்’ என்று தப்பிக்கப் பார்த்தார் அவர். நான் விடவில்லை. பின்னாலேயே போனேன்.

‘உங்கள் பெயர் என்ன?’ என்று கேட்டார் ரங்கநாதன்.

‘நான்தான் ஒன்றும் பேசவில்லை என்றேனே...’ என்று திரும்பிப் பார்த்தார் அவர்.

‘இவர் தமிழ்நாட்டிலிருந்து வந்திருக்கும் பத்திரிகை ஆசிரியர். உங்களைப் பேட்டி காணத்தான் விரும்புகிறோர்.... பயப்படாதீர்கள்’ என்றார் ரங்கநாதன்.

‘அப்படியா...? இதை முதலிலேயே சொல்லக்கூடாதா?’ என்று சொல்லிப் பெருமூச்ச விட்டார் அவர். ‘என் பெயர் கந்தசாமி. லாரி ஓட்டி ஜீவனம் செய்து கொண்டிருக்கிறேன்’ என்றார்.

‘பின்னே சம்மா இருக்கிறீர்களே...?’ என்றேன்.

‘கொழும்பில் கணக்கு (பட்ஜெட்) போட்டுக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அதனால் லாரிப் போக்குவரத்து மந்தம். நான் என்ன செய்ய...?’ என்று கேட்டார்.

‘பின்னே உங்களுக்கு எப்படிப் பொழுதுபோகும்?’

‘சினிமா பார்ப்பேன்!’

‘அப்படியா? யாருடைய படங்கள் ரொம்பப் பிடிக்கும் உங்களுக்கு?’ என்று ஆவலோடு கேட்டேன்.

‘நான் ஒரு எம். ஐ. ஆர். ரசிகன் சார்!’ என்று சொல்லிவிட்டுக் கிளம்பி பிட்டார் கந்தசாமி.

எதிரே ஒரு மூலையில் வெற்றிலை பாக்குக் கடையில் உட்கார்ந்திருந்த ஒரு மனிதர் என்னையே உற்றுப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். அந்தக் கடையில் நிறைய தமிழ்ப் பத்திரிகைகளும் தொங்கிக் கொண்டிருந்தன. அவற்றைப் பார்க்கும் ஆர்வத்துடன் அருகில் போனேன்.

“நீங்கள் மனியன்தானே...?” என்று கேட்டார் அந்த மனிதர்.

இப்படி என்னை அடையாளம் கண்டுபிடித்துக் கேட்கும் பத்திரிகைக் கடைக்காரர்கள் தமிழ்நாட்டில் நிறைய உண்டு. ஆனால், இலங்கையிலும் அப்படி ஒருவர் இருந்தது எனக்கு ஆச்சரியமாகத் தோன்றிற்று.

“ஆமாம். உங்கள் பெயர்?” என்று கேட்டேன்.

“பாலசந்தர். கப்பல் வரவேண்டும் என்று காத்துக் கொண்டிருந்தீர்களோ?” என்று கேட்டார் அவர்.

“நீங்கள் சொல்வது புரியவில்லையே? நான் பறந்துதானே வந்திருக்கிறேன்?” என்றேன்.

“எங்கே சார் பறந்து வந்தீர்கள்...? ஊர் உலகம் எல்லாம் சுற்றிவிட்டு, உங்கள் கூடப்பிறந்தவர்கள் இங்கே அடிப்பட்டு, நகங்கி, கண்ணீர்விட்டு ஓய்ந்த பிறகுதானே வந்திருக்கிறீர்கள்...?”

“அப்படி அலட்சியம் எதுவும் இல்லை. சந்தர்ப்பம் சரியாக அமையவில்லை. அரசாங்க உத்தரவு கிடைப்பது சிரமமாக இருந்தது. மனிதத்துக் கொள்ளுங்கள். ஆமாம்! அது என்ன கப்பல் விவகாரம்?” என்று கேட்டேன்.

“தமிழ்நாட்டிலிருந்து இலங்கைக்கு வருவதற்கு கப்பல்தான் மிகவும் மலிவான வழி. தொண்ணாற்று எட்டு ரூபாய்தான்! நடுவில் காலனிலை சீராக இல்லாததானால் இந்தக் கப்பல் சர்வீஸ் தடைப்பட்டுப் போயிருந்தது. அதனால் தமிழர்கள் பலரும் சிரமப்பட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள். எனக்கும் தமிழ்நாட்டுக்குப் போக ஆசைதான். கப்பல் வரவேண்டும் என்று காத்துக் கொண்டிருக்கிறேன்” என்றார் பாலசந்தர்.

“இதுதான் உங்கள் கடையோ?” என்று கேட்டேன்.

“அதோ... அதுதான் என் கடை!” என்று சுட்டிக்காட்டினார் அவர். சொல்லும்போதே அவர் குரல் ஒரு தினுசாக மாறிற்று. அவர் விரலால் சூட்டிக்காட்டிய இடத்தைப் பார்த்தேன். அங்கே எதுவும் இல்லை. தீப்பற்றி எரிந்து சாம்பலாகக் கிடந்த ஒரு தடயம்தான் கண்ணிற்பட்டது.

“எனக்குப் புரியவில்லை. நீங்கள் ‘புதிர்’ பாலசந்தராக இருக்கிறீர்களே?” என்றேன்.

“புரிந்து கொள்ள முடியாது சார்!” என்று ஒரு சோகச் சிரிப்புச் சிரித்தார் அவர். “அங்கேதான் என் கடை இருந்தது. பனைப்பொருட்களால் செய்த கைவினைப் பொருட்களை வைத்து விற்றுக் கொண்டிருந்தேன். இப்போது மிச்சம் இந்த சாம்பல் குவியல்தான்... எனக்கு நஷ்டம் 29,000 ரூபாய்.”

“அப்படியா...?” என்றேன் பதட்டத்துடன்.

“பக்கத்தில் ஜவளிக்கடை. அதற்கு அடுத்தாற்போல மளிகைக் கடை. இந்தப் பக்கம் கண்ணடிசீப்புக்கடை. அதற்குப் பக்கத்தில் புத்தகக் கடை...” என்று அந்த வரிசையில் இருந்த அத்தனை கடைகளையும் மறுபடி மானசிகமாக உருவாக்கிக் காட்டினார் பாலசந்தர்.

“எல்லாம் உங்கள் பேச்சிலேயே இருக்கின்றனவே? அவையெல்லாம் எங்கே?” என்று கேட்டேன்.

எரிந்து போய்விட்டன அவ்வளவுதான்... மொத்தம் 131 கடைகள்... 'லங்காதகன்' என்று புராணத்தில் படித்திருப்பீர்களே' என்று 'குள்' கொட்டிக் கொண்டார் அவர்.

"ஹாம்..." என்று ஓர் ஆழ்ந்த பெருமூச்ச விட்டு, "இதற்கு யாரைக் குற்றம் சொல்கிறீர்கள்?" என்று கேட்டேன்.

"ஆண்டவைனத்தான் குற்றம் சொல்லமுடியும்!" என்று அவரும் ஒரு பெருமூச்ச விட்டார்.

"அரசாங்கம் என்ன செய்கிறது?"

"என்ன செய்யமுடியும்? ஏதோ செய்து கொண்டிருக்கிறார்கள். நன்மை செய்யவேண்டும் என்றுதான் பார்க்கிறார்கள். என்றாலும் தமிழர்பாடு சங்கடந்தான்" என்றார் அவர்.

"என்ன சொல்லுகிறீர்கள்? ஈழம் பிரிந்து வரவேண்டும் என்று நினைக்கிறீர்களா?" எனக் கேட்டேன்.

"இதோ பாருங்கள், நீங்கள் பத்திரிகாசிரியர். எனக்கு வம்பு வேண்டாம்! என்னை அரசியலில் இமுக்காதீர்கள்" என்றார் பாலசந்தர். "வாருங்கள் கொஞ்சம் சுற்றிப் பார்க்கலாம். சிலைகள் சிலவற்றைக் காட்டுகிறேன்" என்று மேலே நடந்தார்.

"முதல்வர் எம். ஐ. ஆர். சௌக்கியமா?" என்று கேட்டார். தலையை அசைத்தேன். "கலைஞர் சௌக்கியமா?" என்று கேட்டார் அடுத்தபடியாக. மறுபடியும் தலையை அசைத்தேன்.

"அவர்கள் பிரிந்ததுதான் எங்களுக்கு மனதுக்கு ரொம்ப வேதனையாக இருக்கிறது சார்... என்னதான் அவர்களுக்குள் மனவேற்றுமை இருந்தாலும் எங்களுக்கு அவர்கள் இருவரும் இரண்டு கணக்கள் மாதிரி! எங்கள் பிரச்சினை களைச் சொல்லிக் கொள்வதென்றால் அவர்களிடம்தான் போவோம். எங்கள் தலைவர்கள் எல்லாரும்கூடத்கூட்டத்துக்குக் கூட்டம் இதைத்தான் சொல்லுகிறார்கள்" என்றார் பாலசந்தர்.

"என்ன சொல்லுகிறார்கள்?" என்று கேட்டேன் நான்.

"தமிழ்நாட்டில் இப்போது அண்ணன் தம்பிச் சண்டை போட்டுக் கொள்ளுகிறார்கள் என்று...!"

நான் சிரித்தேன். பாலசந்தர் என்னைப் பார்த்து, "இந்தச் சண்டை எப்போது முடியும் சார்?" என்று கேட்டார். நான் பதில் சொல்லவில்லை.

"என்ன சார், பதிலே இல்லை...?"

"நான் பத்திரிகை ஆசிரியர். கொஞ்ச நேரம் முன்பு நீங்கள் சொன்ன மாதிரியே நானும் சொல்கிறேன்... என்னை அரசியலில் இமுக்காதீர்கள்" என்றேன். இப்போது அவர் சிரித்தார்.

மேலே நடந்தோம். "யாழ்ப்பாணம் பூராவும் சுற்றிப் பாருங்கள் சார்! சிறு இடம்தான். தமிழ் உணர்ச்சி, அதன் வேகம் எல்லாம் உங்களுக்குத் தெரியும்" என்றார் பாலசந்தர்.

"என்னையும் இங்கே ஒரு வேகம்தான் இழுத்து வந்தது. இந்தப் பகுதியை 'Magnetic North' என்று குறிப்பிட்டார்கள். அந்தப் பெயரே எங்கெஞ்சியை பிகவும் பிடித்திருக்கிறது. உண்மையாகவே இந்த இடம் என்னைக் காந்தம் போல இழுத்தது!" என்றேன்.

7

ஒரு கிராமியக் காட்சி

இலங்கையின் சில பகுதிகளில் நீங்கள் பெளத்த - சிங்கள நாகரி கத்தைப் பார்க்கலாம். இங்கே இந்து-திராவிட கலாசாரத்தைத்தான் பார்க்க முடியும்' என்றார் பாலசந்தர். நினைவுச்சின்னம் ஒன்று என் பார்வையில் பட்டது. '10-1-1974 உலகத் தமிழராய்ச்சி மகாநாட்டில் உயிர்ப்பலி யெடுக்கப்பட்ட ஒன்பதின்மரின் நினைவு நடுகல்' என்று அதில் எழுதப்பட்டிருந்தது.

"என்ன இது...?" என்று வருத்தம் தோய்ந்த குரவில் கேட்டேன்.

"உலகத் தமிழராய்ச்சி மகாநாடு நடந்தபோதும் இதேபோல ஒரு வகுப்புக் கலவரம் நடந்தது. ஒன்பது இளம் சிங்கங்கள் பலியானார்கள். சிவானந்தம், சரவணபவன், பொன்னுத்துரை..." என்று வரிசையாக ஒன்பது பெயர்களை அடுக்கினார் அவர்.

"பார்க்கப் பார்க்க வேதனையே அதிகமாகிறது சார்..." என்றேன்.

காரில் நல்லுரை அடைந்தோம். இதுதான் எங்கள் ஊர் கடைசி மன்னன் சங்கிலியனின் சிலை! யாழ்ப்பானத்தை பான்டியர்களுடன் தொடர்பு

கொண்ட மன்னர்கள் ஆண்டார்கள் என்று படித்திருப்பிரக்களே? புகழேந்திகூட இங்கே வந்து பாடியிருக்கிறார். சிங்கை ஆரிய சேகரமன்னனிடம் ஆயிரம் பொற்காகச்களும், ஒரு யானையும் பரிசாக வாங்கிக் கொண்டு போயிருக்கிறார்'' என்றார்' அவர்.

“சரிதான்... அந்த யானையைக் கட்டித் தீனி போடத்தான் ஆயிரம் பொற்காகச்கள் போதுமானதாக இருந்திருக்கும்!'' என்றேன் நான்.

“அப்பறம் - அறிவாளிகள் இருக்கும் பல்கலைக்கழகத்தைப் பாருங்கள். மீனவ நண்பர்கள் சிலரையும் பாருங்கள்'' என்றார் பாலசந்தர்.

“என்னுடைய ‘டேஸ்ட்’ தெரிந்த மாதிரி பேக்கிள்கிறேன்களே? யார் யாரை நான் பார்க்க விரும்புவேன் என்று புரிந்திருக்கிறதே உங்களுக்கு...?’’

“உங்கள் பயணக் கதைகளை நான் ஒன்றுவிடாமல் படித்திருக்கிறேன் சார்! நீங்கள் என்ன எழுத விரும்புவிர்கள் என்று எனக்குத் தெரியும்’’ என்றார் அவர். பேசியபடியே நடந்தோம். தொடர்ந்து கொஞ்சதாரம் வந்து வழி யனுப்பி விட்டுப் போனார்.

“‘என்ன மிஸ்டர் மணியன்? மீனவர் வாழும் பகுதியைப் பார்க்க விரும்புகிறீர்களா?’’ என்று கேட்டார் ரங்கநா தன்.

“கட்டாயமாகப் பார்க்க வேண்டும். ஒரு குடிசையின் உள்ளே போய் உட்கார்ந்து பேசவும் வேண்டும்’’ என்றேன்.

“பார்க்கலாம் வாருங்கள்’’ என்று ‘குருநகர்’ என்ற அந்தப் பகுதிக்கு அழைத்துக் கொண்டு போனார். தெருவில் நுழையும்போதே ஒரு ‘ஹாலிடே மூட்’ தெரிந்தது. ஓய்வெடுத்து சாவதானமாக உட்கார்ந்து கொண்டிருந்தார்கள். சிலர் சீட்டாடிக் கொண்டிருந்தார்கள், துணியைப் பரப்பிப் போட்டுக் கொண்டு.

தங்கமணி என்ற வயது முதிர்ந்த ஓர் அம்மையார் உட்கார்ந்து ஆப்பம் கூட்டுக் கொண்டிருந்தார். அதன் மனம் மூக்கை நிறைத்தது. சுற்றிலும் குழந்தைகள், பெண்கள், வயிற்றில் குழந்தையுடனும் பெண்கள்-இப்படி நிறையபேர் உட்கார்ந்து கொண்டிருந்தார்கள். பேச்சும் சிரிப்புமாக இருந்தது.

“‘என்னம்மா வெளியே ஆண்கள் சீட்டாடிக் கொண்டிருக்கிறார்கள்... நீங்கள் எல்லாம் உள்ளே உட்கார்ந்து பேசிச் சிரித்துக் கொண்டிருக்கிறீர்கள். ஏன் இப்படி?’’ என்று கேட்டேன்.

“கடலீல நம்பித்தான் வாழுகிறீர்களா?’’ என்று கேட்டேன்.

“ஆமாம்... இது கடலீப் பார்த்த ழமிய... எங்களைப் போன்ற தமிழர்கள், உழைப்பாளிகள் வாழ அரசாங்கம் எவ்வளவோ செய்யலாம். நிறைய சலுகைகள் கொடுக்கலாம். ஆனால் அரசியல் எங்கள் வாழ்வைக் கெடுக்குது’’ என்றார் தங்கமணி.

“‘என்ன அரசியல்?’’ என்று கேட்டேன் நான்.

பக்கத்தில் இருந்த பெண் ஏதோ சொல்ல வந்தாள். “‘இந்தா சின்னப் பிள்ளை, அரசியல் பேச வேணும்!’’ என்று இரண்டு பேராகத் தடுத்தார்கள். சின்னப்பிள்ளை மறுபடி பேசவில்லை; இரண்டு நிமிடங்கள் யாருமே பேசவில்லை.

பக்கத்தில் டேப்-ரிகார்டரில் ஒவித்த பாட்டு என் காதில் விழுந்தது. ‘‘இந்தப் பச்சைக்கிளி கொரு...’’ என்று நயமான மென்மையான குரல்.

“பாட்டு கேட்கப் பிடிக்குமா உங்களுக்கு?’’ என்று கேட்டேன்.

‘‘ஜேசுதால் பாடறூர். அவர் பாடினு கேட்டுக் கொண்டே இருக்கலாம். கடவில் வேலை இல்லாட்டிக்கூடப் பாதகமில்லீங்க! ’’ என்றார் தங்கமணி.

காரில் கிளம்பினாலே. அந்தக் கோயிலுக்கு முன் கார் நின்றது.

‘‘இதுதான் நல்லூர் முருகன் கோயில்’’ என்றார் ரங்கநாதன்.

இறங்கி உள்ளே போகத் தொடங்கினாலே. ‘‘கொஞ்சம் நில்லுங்கள்’’ என்றார் வாசலில் இருந்த பெரியவர்.

‘‘சீட்டு ஏதாவது வாங்கவேண்டி இருக்குமோ?’’ என்று கேட்டேன்.

‘‘சீட்டு வாங்க வேண்டாம். சட்டையைக் கொடுக்க வேண்டியிருக்கும்’’ என்றார் அந்தப் பெரியவர். நான் அச்து போய் அவரை நிமிர்ந்து பார்த்தேன். அவரிடம் எனக்கு ஒரு கேரளத்து ஆலய வாசலில் நிற்கும் நம்புதிரியின் சாயல் தெரிந்தது.

‘‘கேரளத்துக் கோயில்களில்தான் இந்தப் பழக்கம் உண்டு. இங்கேயுமா?’’ என்று கேட்டேன்.

சட்டை பனியன் எல்லாவற்றையும் கழற்ற வேண்டுமோ? என்று தயங்கினேன்.

‘‘அப்பனே! இந்த சட்டையைக் கழற்ற முடியாதவன் ‘மமதை’ என்ற சட்டையை எப்படிக் கழற்றப் போகிறோய்?’’ என்று என்னைப் பார்த்துப் புன்னகை செய்தார் பெரியவர். நான் மளமளவென்று சட்டையையும் பனியளையும் கழற்றத் தொடங்கினேன்..

நான் போன சமயம் உள்ளே ஷண்முக அர்ச்சனை நடந்து கொண்டிருந்தது. ‘‘இந்த மாதிரி நேருவது ரொம்ப அழூர்வம்! நீங்கள் கொடுத்து வைத்தவர்!’’ என்றார் ரங்கநாதன்.

‘‘இங்கே திருவிழா எப்போது?’’ என்று கேட்டேன்.

‘‘ஜூலை-ஆகஸ்ட் மாதங்களில், ஆடிக் கிருத்திகையை ஒட்டி பிரமாத மான விழா நடக்கும். தேர்த் திருவிழா அமர்க்களமாக நடக்கும்’’ என்றார் பிரசாதம் கொடுத்த அர்ச்சகர்.

‘‘கோயிலிலும் ஊரிலும் உங்களை எப்படி நடத்துகிறார்கள்?’’ என்று கேட்டேன்.

‘‘மிகவும் மரியாதையாக நடத்துகிறார்கள். இந்த ஊர் மக்கள் பக்திப் பற்று மிகுந்தவர்கள். கோயிலில் பணிபுரிவார்கள் எல்லாருக்கும் ஊரில் நல்ல மதிப்பு உண்டு’’ என்றார் அவர். கேட்கத் திருப்தியாக இருந்தது.

யாழ்ப்பாணம் சுற்றிப் பார்க்கச் சிறிய இடந்தான். ஆனால் சந்தித்துப் பேச வேண்டியவர்கள் நிறையபேர் இருக்கிறார்கள். நிறைந்த பெரிய மனச பலரிடமும் இருக்கிறது. அங்கே பெரிய சிந்தனைகளையும் நாம் உணர முடிகிறது.

‘‘இன்னும் 20 ஆண்டுகளில் மகத்தான் பல்கலைக்கழகம் ஒன்றை முழுவளர்ச்சியுடன் நீங்கள் இங்கே பார்க்கலாம்’’ என்றார் ரங்கநாதன்.

‘‘இப்போது பல்கலைக்கழகம் இயங்கும் இடத்தைப் போய்ப் பார்க்கலாமே?’’ என்றேன். ரங்கநாதன் அங்கே அழைத்துக் கொண்டு போனார். டாக்டர் இந்திரபாலா, டாக்டர் ஷண்முகநாதன் போன்ற பேராசிரியர்களை அறிமுகம் செய்து வைத்தார்.

‘‘பல்கலைக்கழகத்தில் இன்னும் பலவிதத்திலும் வளர்ச்சி தேவை. ஆற்றல் மிக்கவர்கள் இங்கே தேடிக் கொண்டு வரவேண்டும். அதுதான் எங்கள் ஆசை’’ என்றார் டாக்டர் இந்திரபாலா.

“மக்களுடைய வாழ்க்கைத் தரம் உயர் ‘பிராக்டிக’லாக என்ன செய்கிறீர்கள்?’ என்று கேட்டேன்.

“உணவுப் பொருள் உற்பத்தியைப் பற்றி நிறைய ஆராய்ச்சி செய்கிறோம். மீன்வளத்தைப் பெருக்க தனியாக ஒரு பகுதி அமைத்து விரிவாக ஆராய்ச்சி செய்கிறோம். பொதுவாகப் பல்கலைக்கழகம் என்றால் கலைகளை வளர்ப்பது மட்டும்தான் முக்கியமாக இருக்கும். இங்கே செலி - வயிறு இரண்டுக்குமே முக்கியமான முதன்மையான இடம் உண்டு’ என்று சிரித்தார் இந்திரபாலா.

“கேட்க ரொம்ப மகிழ்ச்சியாக இருக்கிறது. தமிழ்நாட்டில் பேராசிரி யர்கள் பல்வர நான் சந்தித்திருக்கிறேன். அவர்கள் தீவிரமாகப் பாடங்களில் தான் ஆர்வம் செலுத்துவார்கள். இங்கே ‘பிராக்டிக’லாக ஏதாவது செய்ய வேண்டும் என்று ஆசைப்படுகிறீர்கள். பாராட்ட வேண்டியதுதான்’ என்றேன்.

இதற்குள் நாங்கள் வந்த விஷயம் தெரிந்துபோய், மாணவர்களும் மாணவிகளும் நிறையக் கூடியிட்டார்கள். பல்கலைக்கழகத்தைச் சுற்றிப் பார்த்தபின் அன்புடன் விடைபெற்றுக் கொண்டோம்.

“நீங்கள் கட்டாயமாகப் பார்க்க வேண்டியது ராமநாதன் மியூனிக் அகாடமி’ என்று சொன்னார் ரங்கநாதன்.

“ஏன் அந்தப் பெயர் ஏற்பட்டது?’ என்று கேட்டேன்.

“பொன்னம்பலம் ராமநாதன் என்ற புகழ்பெற்ற தமிழரின் பெயரால் நிறுவப்பட்ட இசைக் கல்லூரி இது. அவருடைய மருமகன் நடேச பிள்ளை 1960-ம் ஆண்டு இலங்கையில் அமைச்சராகப் பணியாற்றியபோது, அவர்களே இதில் மிகுந்த ஊக்கம் கொண்டு நிறுவினார்கள்’ என்றார் ரங்கநாதன்.

“இசைக் கல்லூரி என்கிறீர்கள்... கர்நாடக இசை என்கிறீர்கள்! தமிழ் நாட்டு விதவான்கள் இதில் சம்பந்தப்படவில்லையா?’’ என்று கேட்டேன்.

“சம்பந்தமாவது? சந்தானம் என்று சொல்லுங்கள்’’ என்றார் அங்கே என்னைச் சந்தித்த ஒரு பேராசிரியர்.

“ஏன் அப்படிச் சொல்கிறீர்கள்?’’ என்றேன்.

“சந்தானம்தான் இந்தக் கல்லூரியில் முதல் நான்கு ஆண்டுகள் பிரின்ஸி பாலாக இருந்தவர். நடேச பிள்ளைக்குப் பூர்வீகம் தஞ்சாவூர். அங்கே காவிரிக் கரையில் மணம் வீசிய கர்நாடக இசையில் அவருக்கு அபாரமான பற்றுதல் உண்டு. இந்தக் கல்லூரியை மகாராஜபூரம் விசுவநாத ஜூயர் தொடங்கி வைப்பதுதான் பொருத்தமாக இருக்கும் என்று அவரை இங்கே குடும்பத்துடன் வரவழைத்தார்...’’ என்றார் அவர்.

“ராமநாதன் கல்லூரியைத் தொடங்க விசுவநாதன் - ரொம்பப் பொருத்தம்தான்! காசி விசுவநாதனுக்கும் - சேது ராமநாதனுக்கும் இருப்பது போல...’’ என்று சொல்லிச் சிரித்தேன்.

‘அண்ணுமலைப் பல்கலைக்கழகத்தில் இருந்து 4.எம். நாராயணசாமிப் பிள்ளை வந்து தலைமை வகித்தார்கள். மகாராஜபூரம் விசுவநாத ஜூயர் தொடங்கி வைத்தார்கள். அப்போது இலங்கையில் இரண்டு இடங்களில் அவருடைய கச்சேரி நடந்தது. தர்பார் ராகம் பிரமாதமாக இருந்தது. இன்றைக்கும் நினைவிருக்கிறது...’’ என்றார் பெருமையோடு அவர்.

“கேட்க வேண்டுமா...? மகாராஜ தர்பார்தான்!’’ என்றேன் நான்.

“மகாராஜபூரம் விசுவநாத ஜூயர் போகும்போது தமது புதல்வர் மகா ராஜபூரம் சந்தானத்தை இங்கே கல்லூரியை நிர்வகித்து நடத்த விட்டுவிட்டுப்

போனார்கள். ரொம்ப விசாலமான உள்ளம் அவர்களுக்கு. தனக்கு உதவியாக இருந்து கச்சேரியில் பாடி வந்த மகனை, ‘எனக்கு மட்டும் ஆல்ல; ஊருக்கும் உதவ வேண்டும்’ என்று இங்கே இருந்து பணியாற்ற விட்டு விட்டுப் போய் விட்டார். விஜயதசமியன்று சந்தானம் கச்சேரி செய்ய, இசைக் கல்லூரி தொடங்கியது’ என்றார் அந்தப் பேராசிரியர்.

‘இந்தக் கல்லூரி வளர் பலர் உதவியிருக்க வேண்டுமோ?’ என்றேன்.

‘நடேச பிள்ளைக்கு இந்தக் கல்லூரி ஒரு செல்லப் பிள்ளையைப் போல! ஊர் மக்களும் குழந்தைகளை ஆர்வத்துடன் சேர்த்தார்கள். வாய்ப்பாட்டு, வீணை, வயலின், மிருதங்கம் எல்லாவற்றிலும் பயிற்சி உண்டு. சந்தானம் எல்லாவற்றையும் மிகச் சிறப்பாக நிர்வகித்து நடத்தினார். தியாகராஜ ஆராதனை பெரிய விழாவைப்போல நடப்பது உண்டு. முதல் பட்டமளிப்பு விழாவில் அப்போது திருப்பதியில் பேராசிரியராக இருந்த சாம்பமூர்த்தியும், சென்னையில் கர்நாடக இசைக் கல்லூரி முதல்வராக இருந்த சந்தியாவந்தனம் சீனுவாசராவும் வந்து கலந்துகொண்டு, மாணவ - மாணவிகளுக்கு ‘சங்கீத ரத்னம்’ என்ற பட்டத்தை அளித்தார்கள். சந்தானம் முதல் நான்கு ஆண்டு களுக்கு இங்கேயே இருந்து நிறைய ஆராய்ச்சிகள் செய்தார்.’’

‘இந்த ஊர் மக்களின் ஆர்வம் எப்படி...?’

‘அமோகமான ஆதரவு உண்டு. மாணவ மாணவிகள் காலை ஆறுமணிக்கே வந்துவிடுவார்கள். திருமதி சுந்தரி நடேசன், ‘ஏராப்’ ஜகங்குதன், இந்து கல்லூரி புரோபசர் சாரி, உணவு கண்ட்ரோலர் பத்மநாதன் போன்ற பிரமுகர்கள் மிகுந்த ஆர்வங்காட்டி இந்தக் கல்லூரியை வளர்த்தார்கள். மறக்க முடியாத ஒரு ‘பிரியட்’ அது’, என்றார் அவர்.

சென்னைக்குத் திரும்பிய பிறகு இதைப்பற்றி நான் மகாராஜபூரம் சந்தானத்திடம் குறிப்பிட்டபோது அவர் உணர்ச்சி வசப்பட்டுப் போன்ற...

‘என் இசையை வளர்த்து மேம்படுத்தியவர்கள் இரண்டு பேர். ஒருவர் என் தகப்பனார்; இன்னென்றால் நடேச பிள்ளை’ என்றார் அவர்.

‘என்ன அப்படிக் குறிப்பாகச் சொல்லுகிறீர்கள்?’ என்று கேட்டேன்.

‘ஆமாம்... என் தகப்பனாரின் கடைசி நேரத்தில் நான் அவரோடு இருந்தேன். என் கடமைகளைச் செய்தேன். நடேச பிள்ளையின் இறுதிக் காலத் திலும் நான் கொழும்பிற்குப் போய்ச் சேர்ந்தேன். உடனிருந்து சடலத்தைக் காரில் வைத்து அவருடைய ஊருக்கு நானே ஒட்டிக் கொண்டு வந்து சேர்ந்தேன்’ என்றார் சந்தானம்.

அதைக் கேட்டபோது எனக்கு மெய்சிலிர்த்தது!

தமிழ்ப் புலவர் தனிநாயக அடிகளைப் பார்க்க நாலும் ரங்கநாதனும் புறப்பட்டுப் போனபோது கடற்கரை ஓரம் கொஞ்சம் நின்று காற்று வாங்கினாலும். நீலக்கடலைப் பார்த்த வண்ணம் நின்று கொண்டு, ‘‘ஆங்கிலத்தில் சொல்வதுண்டு, — ‘மிக அருகில் இருக்கிறோம்; ஆனால் எட்டமுடியாத தொலைவில் இருக்கிறோம்’’ (*So near and yet so far*) என்று! அது எங்குக்கு மிகவும் பொருந்தும். தமிழ்நாட்டுக்கு நாங்கள் மிகவும் நெருங்கிய பக்கத்து வீட்டுக்காரர்கள்; ஆனால் எட்ட முடியாதபடி ஒரு பெரிய இடைவெளி தொடர்ந்து கொண்டே இருக்கிறது’’ என்றார் ரங்கநாதன்.

அவருடைய ஆசை, ஏக்கம் எதையும் அவர் மறைக்கவில்லை. யாழிப் பாணத்தில் எங்கே போனாலும், தமிழர்கள் யாரைச் சந்தித்தாலும் இந்த உணர்ச்சியை அடித்தளத்தில் உணர முடிகிறது. மெல்லிய இசையைப் போல அது அடிநாதமாகக் கேட்டுக் கொண்டே இருக்கிறது.

யாழிப்பாணம் சிறிய இடம்தான். இரண்டு நாட்களுக்கு மேல் சுற்றிப்

பார்த்தால் அலுப்புத் தட்டிலிடும். ஆனால் யாழ்ப்பாணத் தமிழர்களுடன் இரண்டு மாதங்களாலும் பேசிக்கொண்டே இருக்கலாம். அலுப்புத் தட்டவே தட்டாது.

அவர்கள் பேச்சில் இனிமை ததும்புகிறது. உணர்ச்சி பொங்குகிறது. தமிழ் சமூகம் பிரிந்தே ஆகவேண்டும் என்ற வேகமும் பிடிவாதமும் தெரிகிறது. பொதுவாக இப்படிப்பட்ட உணர்ச்சிப்புவர்மான ஆதங்கம் ஆண்களிடமே அதிகமாகத் தென்படும். ஆனால் யாழ்ப்பாணத்தில் பெண்களிடமே இந்தத் துடிப்பு நிறைந்து நிற்கிறது. இந்தப் பிரச்சினையை விரிவாக இதயத்தின் அடித் தளத்திலிருந்து பேசுகிறார்கள்.

“‘இதயம் பேசுகிறது’ என்கிறீர்கள்... நீங்கள் இதைப்பற்றிப் பேச வேண்டாமா? எழுத வேண்டாமா?’’ என்று சில நண்பர்கள் கேட்டார்கள். இது உள்ளம் தொடும் பிரச்சினை. ஆனால், வெளியே கொட்டிப் பேசுவதில் நுட்பமான சிக்கல்கள் இருக்கின்றன. பக்கத்து வீட்டுக்காரர்களாலும் இலங்கை ஓர் அயல்நாடுதான்; இந்தச் சிக்கலும் ஓர் உள்நாட்டுப் பிரச்சினை தான். இதை ஆராய்வதிலும் பேசுவதிலும் மிகக் கவனமாக, ஜாக்கிரதையாக இருக்க வேண்டியதாகிறது.

யாழ்ப்பாணத்தில் உள்ள தமிழன்பர்களிடம் பேசும்போது வெவ்வேறு விதமான உணர்ச்சிகளை நான் தெரிந்து கொண்டேன். தனி ஈழம் வேண்டும் என்று சொல்லவில்லைம்கூட வெவ்வேறு விதமான கண்ணேட்டங்களை நான் பார்க்க முடிந்தது....

குறிப்பிட்ட நண்பர் ஒருவருடன் பேசிக் கொண்டிருந்தபோது, “இங்கே தமிழர்களில் பல வகையினர் உண்டு. யாழ்ப்பாணத்தில் உள்ள தமிழர்கள், மலைநாட்டில் உள்ள இந்திய வம்சாவளியினர், கொழும்பில் உள்ள தமிழர், மட்டக்களப்புத் தமிழர் - இப்படிப் பலவிதமாக இருக்கிறார்கள். பண்புகளும் வேறுபடுகின்றன” என்று அவர் சொன்னார்.

“ஜயா, இது அதிசயம் இல்லை... தமிழ்நாட்டிலும்கூட நுட்பமாகப் பார்க்கப்போனால் இந்த வேறுபாடு தெரியும். தொண்டைமண்டலத்தில் இருப்பவர்களுக்கும் - கொங்கு நாட்டில் வசிப்பவர்களுக்கும், பண்புகளும், பேசுவழக்கும் மாறுபாடாக இருக்கும். தஞ்சாவூர் மொழி வழக்கும் - திருநெல்வேலி மொழி வழக்கும் ஒரே மாதிரி இராது. ஆனால் எல்லாரையும் ‘தமிழ்’ என்ற மொழியும், ‘தமிழர்’ என்ற உணர்வும் ஒரு நடுநாலாக இருந்து இணைத்து வைக்கிறது’ என்றேன் நான்.

“தனி ஈழம் என்ற பிரிவு வேண்டும் என்று நினைப்பவர்கள் மனத்தளவில் அதற்கேற்ப மாற வேண்டாமா? தமிழர் என்று சொல்லிக் கொண்டாலும் குழந்தைகளை லண்டனிலும் பாரினிலும் படிக்க வைக்கவே விரும்புகிறார்கள். கொழும்பில் கலவரம் என்றதும் இங்கே இடம்பெயர்ந்து வந்து தங்குபவர்கள், மூன்று நாட்களானதும் திரும்பிவிடத் துடிக்கிறார்கள். இங்கே வசதி இல்லையாம்... நாகரிகமும் வசதிகளும் மக்கள் ஏற்படுத்திக் கொள்வதுதானே? இங்கே வந்து தங்குபவர்கள் இந்த இடத்தை அவர்களுடைய விருப்பத்துக்கு ஏற்ப வளர்ச்சியடையச் செய்துகொள்ள வேண்டியதுதானே? அதுவரை ஒரு தியாக உணர்ச்சியுடன் இருந்து, சுகோதரராகப் பழகி ஒட்டுணர்வுடன் இருக்க வேண்டியதுதானே?’ என்று உணர்ச்சிவசப்பட்டுப் பேசினார் அந்த நண்பர்.

—இப்படிப் பல கருத்துக்கள்.

8

கடற்கரைக் காட்சி

பாழப்பாணத்தில் போக்குவரத்து வசதி மிகவும் குறைவு. தப்பித் தவறி அங்கே ஒரு ஆட்டோவோ, சைக்கிள் ரிக்ஷாவோ உங்கள் கண்ணில் படாது. பஸ்லில் பிரயாணம் செய்தால் உடம்பைக் குலுக்கி எடுத்துவிடும். சாலையைத் திருத்துவதும் சரியாகச் செய்யப்படவில்லை.

“ஏன் இப்படி இருக்கிறது?” என்று நண்பர்களைக் கேட்டால், சிலர், “இன்னும் இங்கேயெல்லாம் நகராட்சித் தேர்தல்கள் நடைபெறவில்லை. அப்புறம்தான் நிலைமை சீரடையும்” என்கிறார்கள்.

வெறு சில நண்பர்கள், “நாங்கள் தனி ஈழம் கேட்கிறோம் என்பது இலங்கை அரசுக்கு வருத்தம். இந்தப் பகுதியை அதனாலேயே கவனிக்காமல் ஒதுக்கி வைத்துவிடுகிறார்கள்” என்று சொன்னார்கள்.

ஆக, சாலையும் பாதையும் எப்படியோ; நம்முடைய பேச்சு எந்தப் பாதையில் போனாலும் கடைசியில் திரும்பித் தனி ஈழம் பற்றிய பிரச்சினையிலேயே வந்து முடிந்து விடுகிறது!

‘குதந்திரன்’ பத்திரிகை ஆசிரியர் கோவை மகேசனைச் சந்திக்கப் போயி ருந்தேன். என்னை வரவேற்று அன்பொழுகப் பேசினார் அவர். எனக்கென்னோ அவரைப் பார்த்ததும், தமிழ்நாட்டில் உள்ள திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தைச் சேர்ந்த நண்பர் ஒருவரைப் பார்க்கும் உணர்ச்சிதான் ஏற்பட்டது.

அவருடைய பேச்சில் தமிழினிமை ததும்புகிறது. துடிப்பான் உணர்ச்சி களில் தமிழர் என்ற வேகம் தலைநிமிர்ந்து நின்றது. இனிமையாகப் பழகும் நயத்தில், முகமன்கூறும் பண்பில், தனியான் அனபும் ஆர்வமும் நிறைந்து நிற்கின்றன.

அவர் என்னேடு சுமார் ஐந்து நிமிடங்கள்தாம் உரையாடினார். அதிலேயே பலமுறை தலைவர் செல்வா, தலைவர் அமிர்தலிங்கம் போன்ற பெரியோர்களைப் பற்றித் திரும்பத் திரும்பக் குறிப்பிட்டார். அவர்களிடம் மகேசன் கொண்டி ருந்த ஆழ்ந்த பற்று அதில் வெளிப்பட்டது. தமிழ்நாட்டு அரசியலைப் பற்றியும் அவர் மனம்விட்டுச் சில கருத்துக்களைத் தெரிவித்தார்...

சுற்றிப் பார்த்துக் கொண்டே உரும்பராய்க்கு வந்தபோது என் கண்ணில் அந்த உடைந்த சிலை தென்பட்டது.

“இது யாருடைய சிலை? என் உடைந்தபடியே இருக்கிறது?” என்று ரங்கநாதனிடம் அந்த சிலையைப் பார்த்தபோது கேட்டேன்.

“இது இங்கே உள்ள தமிழர்களின் நெஞ்சம் நிறைந்த தம்பி சிவகுமாரனின் சிலை. தமிழர் சுயாடிசிக் கழகத்தைச் சேர்ந்த தியாகமணி அவன். பிரிவினைக்காகப் போராடிச் சிறையிலே வாசம் செய்து தன்னுயிரையும் கொடுத்தவன். யாரோ வெறியர்கள் சிலர் அந்த இளங்காளையின் சிலையை இப்படிச் சின்னுயின்னப்படுத்தி இருக்கிறார்கள்” என்றார் அவர்.

“உடைந்தபடியே இருக்கிறதே...?” என்றேன்.

“தமிழர்களின் உள்ளமும் உடைந்தபடியேதான் இருக்கிறது!” என்றார் அவர்.

யாழ்ப்பாணத்தில் பல இடங்களிலும் திருக்குறளும், அருமையான தமிழ் வாசகங்களும் கண்ணிற் படுகின்றன. “இது யார் செய்த பணி? யாருக்கு இப்படி ஒரு ஆர்வம்?” என்று கேட்டேன்.

“மில்க்வைட் சோப் அதிபர் திரு. கந்தையா கனகராசாவின் தொண்டு இது” என்றார் ரங்கநாதன்.

“பால் போன்ற வெள்ளை உள்ளம் இந்த ஆர்வத்திலும் தெரிகிறது!” என்று சொன்னேன் நான். பால் என்று சொல்லும்போது பலைமரமும் ஞாபகத்துக்கு வரும். அப்படி ஒரு தமிழ்ப் பழமொழியும் இருக்கிறது. கனகராசாவின் விஷயமும் அப்படித்தான். பனம்பொருள் உற்பத்தியில் மிகுந்த ஈடுபாடு உள்ள ஒரு நண்பர் அவர். திரு. கந்தையா கனகராசாவை சந்தித்தபோது அவர் கூறினார்: “ஒரு சிறு பணந்தோப்பு இருந்தால் ஒரு குடும்பமே பிழைக்கலாம்...”

“தென்னம்பிள்ளை என்று சொல்லுங்கள்” என்று திருத்திப் பார்த்தேன்.

“இல்லை... பலைமரம்தான் எனக்குப் பிள்ளை! பாரதநாட்டில் ஐந்து கோடி பலைமரங்கள் இருக்கின்றன. இவங்கையில் 70 லட்சம்தான். இதைக் குறைந்தது ஒரு கோடியாகவாவது ஆக்கவேண்டும். அதுதான் என் திட்டம். அதற்காகத்தான் இரவு பகலாகப் பாடுபடுகிறேன்” என்றார் கனகராசா. பலைமரப் பெருக்கம் பற்றிய அவருடைய ஆர்வத்துக்கு இந்தப் பேச்சும் ஒரு கோடி காட்டுவது போல இருந்தது.

“அதோ தெரியும் அந்தக் கொட்டிலுக்கு முன்பாகக் காரை நிறுத்துங்கள், ஆல்பர்ட்...!” என்றார் ரங்கநாதன்.

“கொட்டிலா?” என்றேன் வியப்புடன்.

“ஆம், சுருட்டுக் கொட்டில். உங்களுக்கிடம் கொட்டகை என்று சொல் வீர்கள் – எங்களுக்கிடம் ‘கொட்டில்’ என்கிறோம்” என்றார் ரங்கநாதன்.

உள்ளே சுமார் இருபத்தெந்து பேர் வரையில் நிலத்தில் சம்மணம் போட்டு உட்கார்ந்து சுறுசுறுப்புடன் ‘புகைலைச் சுருட்டு’ சுருட்டிக் கொண்டிருந்தார்கள். நாலைந்து எடுப்பிடிப் பையன்கள் ஓடியாடிக் கொண்டிருந்தார்கள். இவற்றைவிட ஒருவர் தனியாக உட்கார்ந்து கம்பராமாயண உரையினை உரக்கப் படித்துக் கொண்டிருந்தார். அனைவர் காதுகளும் கம்பராமாயண உரையினைக் கேட்க, அவர்கள் கைகள் வேகமாக இயங்கிக் கொண்டிருந்தன.

“சோர்வடையாமல் இருப்பதற்காகவும் அதேசமயம் பயனுள்ளதாகவுமிருக்க இந்த வழியைக் கையாளுகின்றார்கள். நெடுஞ்காலமாக இந்த வழக்கம் உண்டு. வீண் அரட்டையைத் தவிர்ப்பதற்கும் இவ்வழி பயன்படுகின்றது” என்றார் ரங்கநாதன், என் எண்ணாத்தைப் புரிந்து கொண்டு.

“உங்களுடைய ஊதியம் வாழ்க்கைத் தரம் எல்லாம் எப்படி?” என்று ஒரு தொழிலாளரைக் கேட்டேன்.

“தற்போது ஆயிரம் சுருட்டுக்கள் சுற்றினால் ரூபா 24/-கிடைக்கிறது. ஒரு நாளைக்கு சராசரியாக ஒவ்வொருவரும் ஐந்தாறிலிருந்து அறுநாறு சுருட்டுக்கள்வரை சுற்றுவோம். ஒரு நாளில் ஆயிரம் சுருட்டுக்கள் சுற்று பவர்களும் உண்டு. எங்களைப் பொறுத்தவரையில் வாழ்க்கைத்தரம் பின் தங்கிய நிலையில்தான் இருக்கிறது. அதிலும் தற்போது இந்தத் தொழி விலும் ஒரு தேக்கநிலை” என்றார் இராசரத்தினம் என்ற அந்தத் தொழிலாளி.

“தேக்கநிலைக்கு என்ன காரணம்?” என்று கேட்டேன்.

“எங்கள் சுருட்டுக்குப் பிரதான ‘மார்க்கட்’ டே தென்னிலங்கைதான். சமீபத்திய இனக் கலவரங்களினால் வியாபாரம் பெரிதும் பாதிக்கப்பட்டது. நிலைமை சீரானாலும் நம்மவர்கள் மீண்டும் தென்னிலங்கையில் கடைகள் திறப்பார்களோ என்னவோ?” என்று கவலையுடன் தெரிவித்தார்.

“சிக்ரெட் மற்றும் மெவினில் சுற்றிப்படும் வெள்ளைச் சுருட்டு போன்ற வற்றால் தங்கள் தொழில் பாதிக்கப்படுகின்றதா?” என்று கேட்டேன்.

“ஒராளவிற்குப் பாதிக்கப்படத்தான் செய்கிறது. ஆனால் இந்த சுருட்டிற்கு – இதைக் ‘கோடா’ச் சுருட்டு என்று சூறுவார்கள் – இதற்கு ஒரு தனியான ‘டிமாண்ட்’ உண்டு. இந்தச் சுருட்டின் தயாரிப்பு முறையே தனி. ‘கண்டி,’ ‘ஏற்றுவர்’ (மட்டக்களப்பு) போன்ற பகுதிகளிலிருந்து தருவிக்கப்பட்ட புகையிலையுடன் எங்களுரப் புகையிலையையும் கலந்து (Blending) சுருட்டுக்கள் தயாரிப்போம். பின் அதைக் ‘கருப்பாட்டு’ப் பாணியில் தயாரிக்கப் பட்ட, ‘கோடா’ என்னும் ஒருவகைத் திரவத்தில் தோய்த்தெடுப்போம். இதில் சில தொழில் நுணுக்கங்கள் உண்டு. இதனால் தான் இத்தொழிலினை இயந்திரமயமாக்கும் சாத்தியக் கூறுகளை ஆராய வந்த ஒரு ஆங்கிலேய நிபுணர் தன் இயலாமையினைத் தெரிவித்துச் சென்றார். இயந்திரமயமாக்குவதனால் ஒருவித பயனும் ஏற்படப் போவதில்லை. ஏனென்றால் வளரும் தலைமுறையினருக்கு இந்தச் சுருட்டுக்களில் நாட்ட மில்லை. ஆமாம்; நாட்டுநட்புக்களை மனதில் வைத்தும் இதைச் சொல் கின்றேன்” என்று ஒரு ‘லெக்சரே’ அடித்து முடித்தார் திரு. இராசரத்தினம்.

இங்கு இப்படி ‘கம்பராமாயணம்’ படிக்கும் வழக்கம் எனக்கு மிகவும் பிடித்திருந்தது. இங்குள்ளவர்களின் தமிழ்ப்பற்று சுடர் விடுவதற்காகிய

அடிப்படைக் காரணங்களில் இதுவும் ஒன்றியிருக்குமோ என்று எண்ணி வியந்து கொண்டேன். சுருட்டுத் தொழில் இங்குள்ள பல குடும்பங்களுக்கு ஜீவநாடி என்று அறிந்தபோது என் மனத்தை ஒரு 'பேருண்மை' நெருடியது. இந்தத் தொழிலின் எதிர்காலம் எப்படி இருக்கும்...? நாட்டுநடப்புக்களைப் பார்க்கும்போது இத்தொழிலின் எதிர்காலம் ஸ்திரமற்றதாகத் தோன்றுகிறது. அப்போது இதை நம்பியிருப்பவர்களின் கதி? காலத்திற்குத் தக்கவாறு தங்கள் தொழில் நோக்குகளை இவர்கள் 'அட்ஜஸ்ட்' செய்துகொள்ள வேண்டும் என்று எண்ணிக் கொண்டேன். என் எண்ணங்களை அப்படியே திரு. இராசரத்தினத்திடம் தெரிவித்து விட்டு விடைபெற்றுக் கொண்டேன்.

ஃ

ஃ

ஃ

ஃ

கீர் உரும்பராய் என்ற இடத்தை நெருங்கிக் கொண்டிருந்தபோது சாலையின் எதிர்ப்புறத்தில் ஒரு வாலிபர் சைக்கிளில் வந்து கொண்டிருந்தார். ஒரு கையால் ஹாண்டிலைப் பிடித்தபடி மறுகையில் கயிற்றுப்பிடி போடப்பட்ட ஒரு பாளையைப் பிடித்துக் கொண்டு சைக்கிளை மிதித்துக் கொண்டிருந்தார். சைக்கிளின் பின்புறம் 'காரியர்' ல் ஒரு பிளாஸ்டிக் பாத்திரம் கட்டப்பட்டிருந்தது. பாளையிலிருந்து நூரை பொங்கி வழிந்து கொண்டிருந்தது. காருக்கு வழிநிடுவதற்காக ஒதுங்கி ஒரு காலை ஊன்றிக் கொண்டு நின்ற அவரை மடக்கி நிறுத்தினேன்.

"இது என்ன? பால் போவிருக்கிறதே..." என்று கேட்டேன்.

"ஆம், பனம்பால் கொண்டு போகிறேன்" என்று சிரித்தபடியே அவர் பதில் சொன்னார்.

எனக்குப் புரியவில்லை. "பனம்பாலா...?" என்று வியப்புடன் கேட்டேன்.

"பனங்கள் கொண்டு செல்கின்றார். இவர் ஒரு கள் இறக்கும் தொழிலாளி. தான் சேகரித்த கள்ளை 'தவறணை' (Depot) க்குக் கொண்டு செல்கின்றார்" என்று புரியவைத்தார் ரங்கநாதன்.

"உங்கள் வருமானம், வாழ்க்கைத் தரம், சமூகத்தில் உங்களுக்கிருக்கும் அந்தஸ்து இவை பற்றிக் கொஞ்சம் சொல்லுங்களேன்" என்று அவரைக் கேட்டேன்.

"என் உடலில் வலிமை இருக்கிறது. நிறைய மரங்கள் ஏறக்கூடிய சக்தி இருக்கிறதினாலே, என்னுடைய மாத வருமானம் ரூ. 700-ஐ தாண்டும். ஆனாலும் இந்த ஊரில் இப்போது வாழ்க்கைச் செலவுகள் அதிகம். இந்த வருமானம் எந்த மூலைக்கு...? வாழ்க்கைத் தரம் என்று பார்க்கும்பொழுது, நாங்கள் எல்லாரும் அடிப்படையே இல்லாதவர்கள். அதாவது பரம்பரை பரம்பரையாக ஒடுக்கப்பட்டு வருமையில் உழன்றவர்கள். இப்போதுதான் எம்மவர் மத்தியிலும், எம்மை ஒடுக்கியவர் மத்தியிலும் ஒரு விழிப்புணர்ச்சியும், அதனால் நன்மை பயக்கக்கூடிய மாறுதல்களும் ஏற்பட்டுள்ளன. வித்தியாசங்கள், வேற்றுமைகள் எல்லாம் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக மறைந்து வருகின்றன. என்றாலும் நாங்கள் ஆரம்பக் கட்டத்தில்தான் இருக்கின்றோம் என்றார் அவர்."

"கள் இறக்கும் தொழிலும் இங்கு ஒரு பிரதானமான தொழில். பல குடும்பங்களின் ஜீவநாடி. கடந்த அரசாங்கத்தின் ஆட்சிக் காலத்தில் பெரும் பாலும் 'கருப்பணி'யே (பதநீர்) இறக்கிக் கொண்டிருந்தார்கள்" இப்போது மறுபடியும் கள்ளுக்குத்தான் முதலிடம்" என்று சொன்னார் ரங்கநாதன்.

"என் அப்படி...?" என்று கேட்டேன்.

"சென்ற ஆட்சிக் காலத்தில் சர்க்கரை விலை அதிகமாயிருந்தது.

உள்ளூர்ச் சர்க்கரை உற்பத்தி போதவில்லை. மாற்றுப் பாவணைப் பொருளாகப் பணங்கட்டிக்கு (பணம்சர்க்கரை) நல்ல 'தேவை' இருந்தது. கிராமத்திற்குக் கிராமம் 'ஆலை'கள் போட்டிருந்தார்கள். இப்போது மறுபடி அவை மூடப் பட்டு விட்டன்" என்றார் ரங்கநாதன்.

"மதுப்பிரியர்களின் வயிற்றில் (பனம்) பால் வார்த்ததுபோல...!" என்றேன்.

"புளிக்காத பணங்கள், பால் மாதிரியேதான், சார்! அது உடம்பிற்குக் கெடுதலை விளைவிப்பதில்லை, அளவோடு அருந்தினால்..." என்று எனக்கு விளக்கம்தர முற்பட்டார் ரங்கநாதன்.

"போதும், போதும்! பனம் பொருள் அபிவிருத்திச்சபை ஒன்று நிறுவியிருப்பதாகப் பத்திரிகையில் செய்தி வந்ததே, அதைப்பற்றிக் கொஞ்சம் சொல்லுங்கள்" என்று அவரைக் கேட்டேன்.

"ஆமாம், உண்மைதான். இதன் தலைமையகம் யாழ் மாவட்டத் திலேயே அமையும். இதன் தலைவராக திரு. கே. ஸி. நித்தியானந்தா நியமிக்கப்பட்டிருக்கிறார். பஜனயிலிருந்து பெறக்கூடிய பயன்கள் குறித்து ஆராய்ச்சி செய்வதும், அது குறித்துப் பயிற்சியளிப்பதும் இச் சபையின் முக்கிய கடமைகளாக இருக்கும். இது சம்பந்தமாகப் பயிற்சி பெறுவதன் பொருட்டு தமிழ்நாட்டிற்குச் சிலரை விரைவில் அனுப்பவிருக்கின்றார்கள்!" என்றார் ரங்கநாதன்.

"ஸாரில் ஒரு சின்ன ரிப்பேர். 'வாட்டர் ஹோஸ்' வெடித்து விட்டது. மாற்றியாக வேண்டும்" என்றார் டிரைவர் ஆல்பர்ட்.

"எவ்வளவு நேரம் ஆகும்?" என்று கேட்டேன்.

"பத்து அல்லது பதினைந்து நிமிடங்கள்தான் ஆகும், பக்கத்திலேயே 'ஓர்க்ஷாப்'பும் இருந்து அங்கேயே 'ஹோஸ்' கிடைச்சுதானால்..." என்று இயுத்தார் ஆல்பர்ட், ரங்கநாதனைப் பார்த்தபடியே.

"சரி, நாங்களும் வருகின்றோம். ஒரேயடியாகக் காரரைச் சரி பார்த்துக் கொண்டே போய்விடுவோம். எங்கேயாவது 'ஓர்க்ஷாப்' பிற்கு அழைத்துச் செல்லுங்கள்" என்று ரங்கநாதனைக் கேட்டேன்.

நாங்கள் சென்ற 'ஓர்க்ஷாப்' பெரியது. சுமார் ஐம்பது பேர்வரை வேலை செய்து கொண்டிருந்தார்கள். அங்கு நிறுத்தி வைக்கப்பட்டிருந்த கார்கள் அத்தனையும் 'ஆஸ்டின்' ரகத்தைச் சேர்ந்தவை. அவற்றுள் பல ஆஸ்டின் 40' மாடலைச் சேர்ந்தவையாகவும், சில 'சமர்செட்' மாடலைச் சேர்ந்தவையாகவும் இருந்தன!

எனக்கு ஒரே வியப்பு. காரணம், இங்கு மட்டுமல்ல; யாழ்ப்பாணம் முழுவதும் இந்த ரகக் கார்கள்தான் அதிகமாக உபயோகப்படுத்தப் படுகின்றன.

இலங்கையின் பிற பகுதிகளில் பெரும்பாலும் 'லேட்டஸ்ட் மாடல்' கார்களையே பார்த்திருந்த எனக்கு, இந்தப் பழையை மோகம் புதுமையாக இருந்தது.

அங்கு தனது காரைப் பழுது பார்ப்பதற்காகக் கொண்டு வந்திருந்த இந்திரதாஸ் என்னும் வாலிபர் என்னை அடையாளம் தெரிந்து கொண்டு என்னிடம் வந்தார். இவரிடம் எனது சந்தேகத்தைக் கேட்டேன்.

"இந்த ஊர் ரோடுகள் கரடுமரடானவை. ஆகவே, நல்ல உறுதியான கார்களே இங்கே தாக்குப் பிடிக்கும். அதுமட்டுமல்ல; இங்கு உபயோகத்தில் இருக்கும் ஆஸ்டின் கார்களில் பெரும்பாலானவை அரைநூற்றிருண்டுகளாக ஓடிக் கொண்டிருக்கின்றன. இன்றும் அவை மெருகு குறையாமலிருப்பதன்

காரணம், இங்குள்ள மெக்கானிக்குகளின் வல்லமையே! இவர்கள் பழைய கார்களைப் புதுப்பிப்பதில் நிகரற்றவர்கள். கொழும்பு போன்ற பிறபகுதிகளில் உள்ளவர்களைல்லாம் தங்கள் தார்களை ‘இவர்ஹால் ரிப்பேர்’ செய்வதற்கு இங்கேதான் அனுப்புகின்றார்கள்’ என்றார் இந்திரதாஸ்.

இதற்கிடையில் எங்கள் கார் ‘ரிப்பேர்’ முடிவடைந்திருந்தது. அவரிடம் விடைபெற்றுக் கொண்டு கிளம்பினாலும். “அடுத்தபடியாக எங்களை எங்கே அழைத்துப் போகப் போகிறீர்கள்...?” என்று ரங்கநாதனைக் கேட்டேன்.

‘யாழ்ப்பாணத்து விவசாயம் எப்படி என்று தெரிந்துகொள்ள விரும் பின்ரீகளே, பார்த்து விடுவோம்’ என்று சொன்னார் ரங்கநாதன்.

இணுவில் என்ற ஊரில், ரயில் நிலையத்திற்குச் சமீபமாகக் காரை நிறுத்தச் சொல்லி எங்களை இறங்கச் சொன்னார் ரங்கநாதன்.

மாலை நேரம். மஞ்சள் வெயிலில் அந்த இடம் மிக ரம்மியமாக இருந்தது. கண்ணுக்கெட்டிய தூரம் வரைக்கும் ஒரே தோட்டவெளி. செம்மன் பூமி. பயிர்கள் எல்லாம் நன்றாகச் செழித்து வளர்ந்திருந்தன. கிணறுகளும், ‘பம்ப்’செட்டுகளும் ஆங்காங்கு இருந்தன. சில ‘பம்ப்’செட்டுகள் இயங்கி, நீர்பாய்ச்சிக் கொண்டிருந்தன.

செருப்புக்களைக் கழுப்பி வைத்துவிட்டு ஒரு தோட்டத்தினுள் பிரவே கித்தோம். புகையிலை, கத்தரி, வெங்காயம், மிளகாய், வெண்டை என்று பலவகையான செடிகளைப் பயிரிட்டிருந்தார்கள். ஒருபக்கத்தில் வாழைத் தோட்டம் தனியாக இருந்தது. எல்லாவற்றிற்கும் - வாழை உட்பட - தனித் தனியாகப் பாத்திகள் கட்டி நீர் பாய்ச்சியிருந்தார்கள். வாய்க்கால்கள், பாத்திகள் எல்லாம் மிக நேர்த்தியாகக் களை பிடிந்கப்பட்டிருந்தன.

‘உங்களுடைய பிரதான வருமானம் விவசாயத்தில்தான் இருக்கிறதா?’ என்று தோட்டக்காரரைக் கேட்டேன்.

‘ஆம்... எனது தொழிலே ‘கமம்’(விவசாயம்)தான். எனது பிள்ளைகளை நன்றாய்ப்பட்டிக்க வைக்கின்றேன். முடிந்தால் அவர்கள் கூடிய வருவாயுள்ள வேறு தொழிலுக்குப் போவார்கள். இல்லையேல் இதையே செய்யவேண்டியதுதான்’ என்று சொல்லியபடி, பாடசாலையிலிருந்து திரும்பியதும் தந்தைக்கு உதவியாக நீர்பாய்ச்சிக் கொண்டிருந்த தன் மகனைச் சுட்டிக்காட்டினார் அந்தக் ‘கமக் காரர்.’ அங்கு நின்ற சில நிமிடங்களிலேயே புரிந்து கொண்டேன். நிலத் தினின்றும் பயண்டைவதற்கு அங்குள்ள மக்கள் மிகுந்த பிரயாசையுடன் எவ்வளவு கஷ்டப்பட்டு உழைக்க வேண்டியிருக்கிறது என்று!

யாழ்ப்பாணத்தில் என்னேடு பழகு, மனம் கலந்து உரையாடி, என்னை மகிழ்வித்த மறக்கவாண்ணது நண்பர்கள் பலர். அந்த அருமை இன்னும் என்னை மனம் நெகிழுச் செய்கிறது... நினைவில் நிற்கும் ஷன்முகவின்கம், ஹேமா ஷன்முகவின்கம், தர்மவின்கம், தியாகராசா (எஸ். ஐ. ஆர்.), யாழ்ப்பாணம் சிவன் கோவில் மாணேஜரும் - குடும்பத்தினரும்....

இந்த மண்திறைவுக்கு நடுவே யாழ்ப்பாணத் தமிழர்களிடம் ஒரு மனக்குறையும் இருப்பதை நான் புரிந்து கொண்டேன்.

‘இலங்கைக்கு வரும் யாத்திரிகர்களில் பலர் யாழ்ப்பாணத்துக்கு வருவ தில்லை. கொழும்பிற்கு வருபவர்கள் என்ன காரணத்தாலோ எங்களை ஒதுக்கி விடுகிறார்கள்’ என்பதுதான் அந்தக் குறை.

அதைக் கேட்டபோது எனக்குச் சொல்லத் தோன்றியது, ‘யாத்திரிகர்கள் ஆர்வத்துடன் வந்து கூடும்படியாக இங்கே ஏதும் இல்லையே...? வசதிகள் கூடப் போதவில்லையே?’ என்பதுதான்.

இயற்கையான எழிலும், அழகான குழந்தையும், பக்தி மனக்கும் இடங்களும், பண்பு சமந்த மக்களும் நிறைந்துள்ள யாழ்ப்பாணம், யாத்திரிகர்களைக் கவர்ந்து இழுக்கும் பகுதியாக மாறக்கூடிய வாய்ப்பு நிச்சயமாக இருக்கிறது. அதற்குரிய பணிகளை அவர்கள் திட்டமிட்டுச் செய்யவேண்டும்.

9

யாழ் விவசாயி.

யாழ்ப்பாணத்தில் தமிழர்களுடைய பிரச்சினைகளைப் பற்றி எந்தத் தமிழரிடம் கேட்டாலும், “எங்கள் தலைவர் அமிர்தவிங்கத்தைக் கேள்வுகள்... அவரைவிடத் தெளிவாக, ஆதாரபூர்வமாக வேறு யாரும் எங்கள் உணர்ச்சி களைப் பிரதிபலித்துப் பேசமுடியாது” என்றுதான் சொல்வார்கள்.

திரு. அமிர்தவிங்கம் அவர்களைத் திரு. செல்வா அவர்களுடன் சில ஆண்டுகளுக்கு முன்பு நான் சென்னையில் சந்தித்ததுண்டு. அவரை மீண்டும் சந்திக்கவும், நயமிருந்த இனிய தமிழூக் கேட்கவும் எனக்கு மிருந்த ஆவல் இருந்தது. ஆகவே, இப்படி ஒரு சந்தர்ப்பத்தை வைத்துக்கொண்டு அவரைச் சந்திக்க நான் போவதில் எனக்கு இரட்டை லாபம் இருந்தது. என்மகிழ்ச்சிக்குக் கேட்பானேன்...?

அவருடைய அந்தரங்க உதவியாளர் திரு. பேரின்பநாயகத்திடம் இதற்காக நான் அனுகியபோது அவர் உடனே உதவ முன்வந்தார். நான் கண்ட பேட்டியில் தமிழர் தலைவர் திரு. அமிர்தவிங்கம் கூறியவற்றை

அப்படியே இங்கே அளித்திருக்கிறேன். இலங்கையின் அரசியல் பின்னணியை யும், தமிழர்களின் மனக்குமுறையும் அவர் கூறியுள்ளபடியே இங்கு வாச கர்கள் முன் வைக்கிறேன்....

“என்னை அடையாளம் தெரிகிறதோ?” என்று வணக்கம் தெரிவித்தபடி கேட்டேன்.

“தெரியாமல் என்ன...? ஐந்தாறு ஆண்டுகளுக்கு முன் சென்னைக்கு திரு. செல்வாவுடன் நான் வந்தபோது சந்தித்திருக்கிறேனே...!” என்று மனமை தெரியும் புன்னகையுடன் என்னை வரவேற்றார் திரு. அமிர்தவிங்கம்.

“அப்பறும் ஏன் நீங்கள் தமிழ்நாட்டுக்கு வரவில்லை?” என்றேன்.

“எவ்வளவோ காரணங்கள்... ஆனால் செல்வதற்கு அனுமதிக்கப்படவில்லை என்பது தான் முதற் காரணம். இலங்கை அரசு எனக்கு அனுமதி தர மறுத்து விட்டது. இன்னொரு காரணம், இப்போது தமிழ்நாட்டில் உள்ள அரசியல் சூழ்நிலைதான். ஒன்றுக்கொன்று எதிரான பலருடைய கொள்கைகளையும் நாங்கள் அனுசரித்து ஒத்துப்போக வேண்டியிருக்கிறது (We have to satisfy so many Conflicting Loyalties). அதனால் ஏற்படும் தயக்கமும் காரணம்...” என்று மீண்டும் புன்னகை செய்தார் அவர்.

“உங்கள் மகன் எங்கே இருக்கிறார் இப்போது?” என்று கேட்டேன்.

“எனது மகன் தற்சமயம் வண்டனில் படிக்கிறார். பதினெந்து வயதில் சென்னையில் படித்துக் கொண்டிருந்தபோது இலங்கை டெபுடி-ஹை கமிஷனர் அலுவலகத்துக்கும், மகாபோதி விகாரைக்கும் குண்டு வைத்ததாகக் கைது செய்தார்கள். பிறகு மாணவன் என்ற ரீதியில் விடுதலை செய்தார்கள்” என்றார் அமிர்தவிங்கம்.

“ஒரு முக்கியமான அரசியல் தலைவரின் மகன் என்றாலே இப்படித்தான் சங்கடங்கள் நேர்ந்து விடுகின்றன...” என்றேன் நான்.

“எனது மகன் மட்டும் அல்ல; இன்னும் எத்தனையோ நூற்றுக்கணக்கான இலங்கைத் தமிழ் இளைஞர்கள், தம் தாய் தந்தையரின் முகத்தைக்கூட்டப் பார்க்க முடியாமல் வெளிநாடுகளில் அரசியல் தஞ்சம் (Political Asylum) நாடிக் கண்மறைவாக வாழுகிறார்கள்” என்றார் அவர்.

“உங்களைத் தொடர்ந்து உங்கள் மகனும் அரசியலில் உங்களைப்போலவே ஈடுபட விரும்புவது நியாயந்தானே...?” என்று கேட்டேன்.

கையைத் தூக்கி மறுப்புத் தெரிவிப்பது போல அசைத்தார் அமிர்த விங்கம். “இல்லை... இல்லை... பாரம்பரியமாக ஒரு குடும்பத்தில் உள்ளவர் களுக்கே அரசியல் தலைமையை அளிப்பதனை நான் எதிர்க்கிறேன். எனது மகன் அப்படி ஒருவனுக் கருவதை நான் விரும்பவில்லை. என் மகனும் அதை விரும்பவில்லை.”

“இங்கே உள்ள தமிழர்களின் இன்றையப் பிரச்சினைகளின் பின்னணி என்ன? உங்கள் குரல் இங்கே உள்ள லட்சக்கணக்கான தமிழர்களின் குழுறலைப் பிரதிபலிக்கிறது என்பது எனக்குத் தெரியும்...” என்றேன் நான்.

“இலங்கையில் அந்தக் காலத்தில் முன்று மாநிலங்கள் இருந்தன. வட இலங்கை கிழக்குப்பகுதி உட்பட - தமிழ்; மேற்குக்கரை-சிங்களம்; மத்தியப் பகுதி-சிங்களம்—இவைதான் அன்றையப் பிரிவுகள். அதன்பின் போர்த்துக்கிசீயர், ஒல்வாந்தர், ஆங்கிலேயர் ஆகியோரின் ஆட்சியின்கீழ் இலங்கையை ஒன்றுக்கினார்கள். 1948-ம் ஆண்டில் சுதந்திரம் வழங்கிய போது, தமிழர்கள் சிங்களவர்களுக்குக் கீழ் கொண்டு வரப்பட்டார்கள். அதன்பின் படிப்படியாக எமது உரிமைகள் சிங்களவரால் பறிக்கப்பட்டன சுதந்திரம் கிடைத்த முன்று ஆண்டுகளுக்குள், இந்திய வம்சாவளித் தமிழர்

களின் அரசியல் பிரவேசம் அரைப்பங்காக ஆக்கப்பட்டது. தமிழர்களின் பாரம்பரியப் பிரதேசங்களில் திட்டமிட்டுச் சிங்களவர்களைக் குடியேற்றி நூர்கள். உதாரணமாக கிழக்கு மாகாணத்தில், 1,80,000 சிங்களவர்களைக் குடியேற்றி, இரண்டு சிங்களத் தொகுதிகளை உருவாக்கி, தமிழர்களின் பாரம்பரிய நிலத்தில் மூன்றில் ஒரு பங்கைத் தம் வசமாக்கிக் கொண்டார்கள்" என்றார் அமிர்தவிங்கம்.

"தொடர்ந்து இந்தப் பாரபடசம் வளர்ந்து வருகிறதா...?" என்றேன்.

"ஆமாம்... ஒரே ஒரு உதாரணம்: தற்போது ஒரு தமிழர் 'பாஸ் போர்ட்' பெறுவதானால், தமது பிரஜா உரிமையை நிருபிக்க வேண்டியுள்ளது. சிங்களவர் விஷயத்தில் அப்படி இல்லை" என்றார்.

"தமிழர்களுக்குத் தொடர்ந்து சோதனைகள் நேர்ந்து வருகின்றனவா?" என்று கேட்டேன்.

"ஒன்று... இரண்டா? 1958-லும், ஆகஸ்ட் 1977-லும் நடைபெற்ற இனக்கலவரம் தான் தமிழர்களைச் சிங்கள மக்களுடன் சேர்ந்து வாழவே முடியாது என்ற நிலைக்குத் தள்ளி இருக்கிறது. 1957-ல் பண்டாரநாயகா-செல்வா ஒப்பந்தத்தை உடைக்கக் காரணமாக இருந்தவர் ஜே. ஆர். அவர்கள். அப்போது கண்டிக்குப் பாதயாத்திரை சென்று, சிங்களவர்களைத் தமிழர்களுக்கு விற்று விட்டார் என்று கோஷம் எழுப்பியவர் அவர்" என்றார் அமிர்தவிங்கம்.

"1965-ல் ஒப்பந்தம் ஒன்று உருவாயிற்றே?" என்றேன் நான்.

"ஆமாம். அப்போது டட்டி-செல்வா ஒப்பந்தம் செய்யப்பட்டது. ஆனால், எங்கள் உதவியுடன் ஆட்சியை அமைப்பதற்காகச் செய்யப்பட்ட இந்த ஒப்பந்தத்தை அப்புறம் கிழித்தெறிந்து விட்டார்களே..." என்றார் வருத்தத்துடன் அவர்.

"பிறகு முயற்சிகள் எதும் எடுக்கப்படவில்லையா?" என்று கேட்டேன்.

"1972-ல் சிரிமாவோ அரசாங்கம் குடியரசு அரசியல் அமைப்பைத் தயார் செய்தபோது, எமது திருத்தங்கள் ('மகஜர்') பூரணமாக நிராகரிக்கப் பட்டுவிட்டன. அதன்பின் ஓர் ஆறு அமசக் கோரிக்கை (Minimum Demands) கொடுத்தும் அதையும் தள்ளி விட்டார்கள்" என்றார் அவர்.

"உரிமைகள் மறுக்கப்படுகின்றன என்று மட்டும் குறிப்பிடுகிறீர்களா? அநியாயம் நடக்கிறது என்றும் சொல்கிறீர்களா...? நான் தெரிந்து கொள்ள லாமா?" என்று கேள்விகளாக அடுக்கினேன் நான்.

"அரசுக்கு எதிராக எந்தக் கிளர்ச்சி நடந்தாலும்-எதிர்க்கட்சிகள் அதில் பங்கேற்றாலும் - தமிழர்களைத்தான் அதற்குக் காரணமாகக் காட்டிச் சொக்கட்டான் ஆடி விடுகிறார்கள்! (The Tamils Become the Pawns), ஒரு காரணமும் இன்றியேகூடத் தாக்குகிறார்கள். 1974-ம் ஆண்டு தமிழ் ஆராய்ச்சி மாநாட்டில் ஒரு குற்றமூலம் செய்யாத பத்துத் தமிழர்களின் உயர்கள் பலியெடுக்கப்பட்டன. இதற்கு ஒரு பாரபடசமற்ற விசாரணை நடத்தவும் மறுக்கப் பட்டது. இவை எல்லாம் சேர்ந்துதான் எம்மை சேர்ந்து வாழவில் பயணில்லை என்று தீர்மானிக்க வைத்தன" என்றார் அவர்.

"அரசு அமைப்பிலேயே நீங்கள் ஈடுபட மறுக்கிறீர்கள் என்று சொல்ல முடியுமா...? எதிர்க்கட்சித்தலைவராகப் பொறுப்பேற்று இருக்கிறீர்களே??" என்றேன்.

"எதிர்க்கட்சித் தலைவராகப் பொறுப்பேற்றுக் கொண்டதில் கொள்கை முரண்பாடு ஏதும் இருப்பதாக எனக்குத் தோன்றவில்லை. இது அரசாங்கம் பரிந்து அளித்த பதவி அல்ல. ஐநாயக முறைப்படி எனக்குக் கிடைத்த

வாய்ப்பு இது. இதில் சில உரிமைகளும், வசதிகளும் எனக்குக் கிடைக்கலாம். ஆனால், அவைகூட அரசின் தவறுகளை எதிர்த்துச் சுட்டிக்காட்டுவதற்காகத் தானே...? அன்மையில் ஒரு விழாவில் பிரதமருக்கும் நாடாளுமன்ற உறுப்பினர்களுக்கும்கூட இதனை நான் வலியுறுத்திச் சொல்லியிருக்கிறேன். எந்தப் பதவியில் இருந்தாலும் என் கொள்கைகளை விட்டுக் கொடுக்க மாட்டேன்! நான் விடுதலையை விரும்பும் ஓர் இயக்கத்தின்(Liberation Organisation Movement) தலைவரங்களை இருக்கிறேன்’’ என்றார்.

“உங்கள் இயக்கத்தின் போராட்டங்களை அமைதியாகவே நடத்த விரும்புகிறீர்களா?’’ என்று கேட்டேன்.

“ஆமாம்.... அமைதியான வழிகளை ஆய்ந்து தொடரவே விரும்புகிறோம். அதிலேயே வெற்றி கிடைக்கும் என்ற நம்பிக்கையும் எங்களுக்கு இருக்கிறது’’ என்றார் திரு. அமிர்தலிங்கம். பின் தொடர்ந்து, திரு. எஸ். ஜே. வி. செல்வநாயகம் தமிழர்களுக்கு இறையருளாகக் கிடைத்த தலைவர். தமிழர்கள் தமது எல்லைகளைக் காத்துக் கொண்டு, ஒரு தனி இனமாக வாழ்ந்து சிறக்க வேண்டிய அவசியத்தை வலியுறுத்திக் காட்டினார் செல்வா...’’ என்றார் உணர்ச்சிப் பரவசத்தோடு.

“தமிழினத்தின் தந்தை என்றே அவரைக் கருதுகிறார்கள்...!’’

“ஆமாம்! அவரை ஸ்மீத் தந்தையாகவே கருதுகிறோம் (Father of Ealam Tamil Nation). திரு. திருச்செல்வம் அவர்கள் அனைத்துலகச் சட்டரீதியில், எங்கள் உரிமைகளுக்கு ஒரு பின்புலம் அமைத்துக் கொடுத்தார். அவர் உலகத்துக்கு எடுத்துச் சொன்னது இது: ‘ஙிங்களவர்கள் தமிழர் மீது ஆட்சிபுரிய சம்மதம் பெற்றாரோ, வெற்றி கொண்டோ, சட்ட ரீதியான தொடர்பு பெற்றாரோ-ஆனை பெறவில்லை. (Sinhalese did not obtain A Mandate from the Tamil People either by consent, conquest or by Legal Continuity to Rule us.), தமிழர்களின் தனித்தன்மை பாதுகாக்கப்பட வேண்டும்’’ என்றார் அமிர்தலிங்கம்.

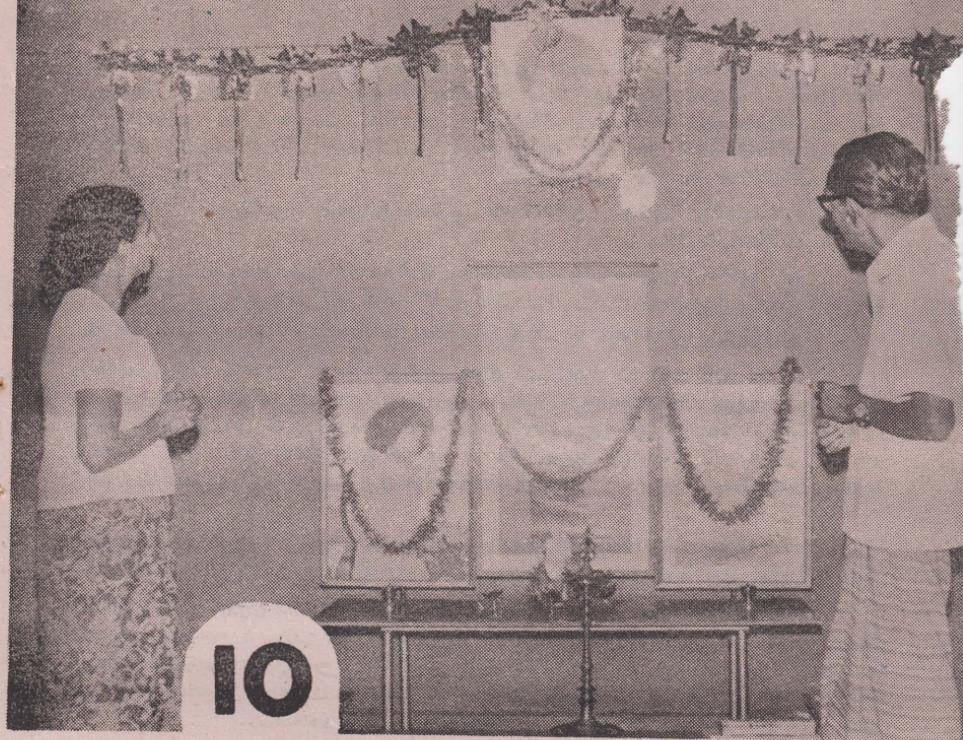
“தமிழ்நாட்டில் உள்ள சகோதரர்களிடம் நீங்கள் எதை எதிர்பார்க்கிறீர்கள்...?’’ என்றேன்.

“ஒரு நம்பிக்கை தரும் துணைப்பலம்-அனுதாபம் இவற்றைத்தான்... தமிழ்நாட்டில் உள்ள எல்லாத் தலைவர்களிடமும் நாங்கள் இதை எதிர்பார்க்கிறோம். இந்திய அரசுக்கு எடுத்துச் சொல்லி, இவங்கைவாழ் தமிழர்களுக்கு உரிமைகள் கிடைக்க, எங்களுடைய பிரச்சினைகள் தீர் அவர்கள் வழிசெய்யலாம். ஆனால்...’’ என்று இழுத்தார் அவர்.

நானும், “ஆனால்...?’’ என்றேன்.

“தமிழ்நாட்டில் உள்ள தலைவர்களிடமே இன்று ஒற்றுமை இல்லையே.., அண்ணுவேப் போன்ற பெருந்தன்மையுடன், மக்கள் பற்றும் கொண்ட ஒரு பெருந்தலைவர் உயிரோடு இருந்திருந்தால், இன்று இந்த நிலைமை வந்திராது. இந்தச் சூழ்நிலை எங்களுக்கு வேதனையாக இருக்கிறது. இது சுமுகமாக மீண்டும் மாறவேண்டும் என்றே நாங்கள் விரும்புகிறோம்’’ என்றார் வருத்தத்துடன் அமிர்தலிங்கம்.

கைகுவித்து வணங்கி எழுந்தேன். எனக்கு விடைகொடுத்து வாசல்வரை வந்து வழியனுப்பினார் திரு. அமிர்தலிங்கம். அதற்குப் பிறகு அந்த இனிய முகமும், குளிர்ந்த புன்னகையும், நயமான குரலும், நெடுநேரத்துக்கு என் உள்ளத்தில் எதிரலைகளை எழுப்பிய வண்ணமிருந்தன...’’

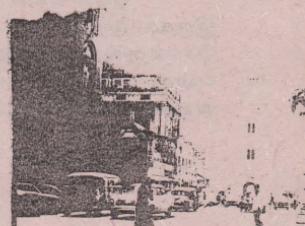
10

சாயிபாபா பக்தர்களான குமாரசிங்ஹ தம்பதிகள்.

ஒலகத்தில் எங்கே பிரயாணம் செய்தாலும் நான் சந்திக்க நேரும் ஒருவகை பக்தர்கள் உண்டு. அவர்கள்தாம் பகவான் ஸ்ரீ சத்ய சாயிபாபாவின் பக்தர்கள். அவர்கள் என்னை எப்படியோ சந்தித்து விடுவார்கள். பாபாவின் படத்தை எங்கேயாவது நான் தவறாமல் பார்த்து விடுவேன். சோவியத் யூனியனில்கூட எனக்கு இந்த அனுபவம் கிடைத்தது. இலங்கை மட்டும் விலக்கா என்ன...?

அங்கே பாபாவின் பக்தர்கள் நிறைய இருக்கிறார்கள். அவருக்கு எதிர்ப்பு தெரிவிக்கும் திரு. கோழுரும் அங்கேதான் இருக்கிறார். யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து கொழும்பிற்குத் திரும்பியதும் எனக்கு ஊரைச் சுற்றிக்காட்ட உதவ முன்வந்தார் நண்பர் கந்தசாமி. ஆர்வமும் துடிப்பும் உள்ள தமிழர்.

“நான் ஒரு சிங்கள நண்பர் வீட்டிற்கு அழைத்துப் போகிறேன். அவர் ஒரு தீவிர பாபா பக்தர். பார்க்கலாமா...? உங்களுக்கு ஆட்சேபண் ஒன்றும் இல்லையே?” என்று கேட்டார் கந்தசாமி.

“பழம் நழுவிப் பாலில் விழுந்தது போல ஆயிற்று! அங்கேயே போகலாம்” என்றேன். வழக்கம்போல் பாபா என்னை ஈர்த்த விதம், எனக்கு உள்ளூர் ஒரு பிரமிப்பையும் உண்டாக்கிற்று. அங்கே போவதற்கு முன்னதாக திரு. ஞானசேகரர் என்ற தமிழ்நபர் வீட்டுக்குப் போனாலே. வனஜா என்ற பெண்ணை அங்கே சந்தித்தேன்.

“உங்களுக்கு அந்த நண்பரின் குடும்பத்தைத் தெரியுமா..?” என்று அவரிடம் கேட்டேன்.

“ஓ! குமாரசிங்ஹவைத்தானே கேட்கிறீர்கள்? அவர்கள் வீட்டில் எங்கே திரும்பினாலும் பாபாவின் படம்தானே...?” என்றார் வனஜா.

“நீங்களும் பாபாவிடம் பக்தி கொண்டவரோ...?” என்று கேட்டேன்.

“அந்த அதிர்ஷ்டம் எனக்கும் கிடைத்தது. நான் பிரமை பிரித்தவளைப் போல வாழ்ந்து கொண்டிருந்தேன். அடிக்கடி மயங்கி விழுவேன். ஒருதடவை பகவான் ஸ்ரீ சத்ய சாயிபாபா என் தலையைத் தொட்டு ஆசீர்வதித் தார். அப்புறம் எனக்கு அந்த நோய் முழுவதும் நீங்கி விட்டது. எனக்கு மறுவாழ்வு கிடைத்தது...” என்று கண்களில் ஒரு புது ஒளி தெரியப் பேசினார் வனஜா.

பாபாவின் பக்தர்களுக்கு இது புது அனுபவம் இல்லை. இதைப் போன்ற நிகழ்ச்சிகளை அவர்கள் நிறையக் கேட்டிருப்பார்கள்; அனுபவித்திருப்பார்கள்.

இரத்மலானை என்ற இடத்தில் குடியிருந்த குமாரசிங்ஹவின் வீட்டுக்குப் போனாலே. தெருவிலிருந்து உள்ளே நுழையும்பொழுதே பாபாவின் முகம் என்னைப் புன்னக்கடிடன் ராவுவேற்றது. உள்ளே நுழைந்து எங்கே திரும்பினாலும் பாபாவின் படம் என் கண்களில் பட்டது. உட்காரும் ஹாலில், பூஜை அறநியில்.... பாபாவின் முகம்... அபயகரம்... பாதங்கள்...

எங்கும் ஒரு தெய்விக மனம் கமழுந்து கொண்டிருந்தது.

“பஜனை நடக்கும் இடத்துக்குப் போகலாம் வாருங்கள்...” என்று அழைத்துக்கொண்டு போனார் குமாரசிங்ஹம்.

“சுப்ரமண்யம் – சுப்ரமண்யம் – ஷண்முகநாதா – சுப்ரமண்யம்...” என்ற கோஷம் காதில் விழுந்தது போன்ற உணர்ச்சி என்னை உடல் புலவரிக்கச் செய்தது. திரும்பிப் பார்த்து என்னருகே கண்களில் நீர் பெருக நின்றிருந்த திருமதி குமாரசிங்ஹவிடம், “நீங்கள் பெளத்த மத்தினர் அல்லவா...? எப்படி ஸ்ரீ சத்ய சாயிபாபாவின் பக்தர்கள் ஆனீர்கள்?” என்று கேட்டேன்.

“பாபா எங்களை ஆட்கொண்டு விட்டார்!” என்றார் அந்த அம்மணி நிதானமாக.

“எப்படி அது நேர்ந்தது?” என்று கேட்டேன்.

“அந்த அனுபவத்தை சொல்லி விவரிக்க முடியாது. அது ஓர் உன்னத மான் ‘எக்ஸ்பிரியன்ஸ்’ – அவ்வளவுதான். பாபாவிடம் கொள்ளும் பக்திப் பற்றைப் பேசி விவரிக்க முடியாது; எழுத்தில் வருணிக்கவும் முடியாது. அதை உணர்ந்து அனுபவிக்க வேண்டும். அந்த உணர்ச்சிப் பெருக்கில் திளைக்க வேண்டும். அப்போதுதான் அது புரியும்” என்று பரவசம் ததும்பும் முகத்துடன் பதில் சொன்னார் திருமதி. குமாரசிங்ஹம்.

“பாபாவைப் போல சாமர்த்தியமான ஏமாற்று வித்தைக்காரர் யாரும் இருக்க முடியாது! அவர் அப்படிப் பிரமாதமாக என்ன செய்து விட்டார் சொல்லுங்கள்? எதுவானாலும் நானும் அதைச் செய்து காட்டுகிறேன்!” என்று என்னிடம் கொஞ்சம் கடுமையான குரவிலேயே சொன்னார் எழுபது வயதைக் கடந்த அந்தப் பெரியவர்...

அவர்தான் திரு. கோலூர்.

கோலூரைப் பற்றி உங்களுக்கு நிறையத் தெரிந்திருக்கும். பெங்களூர் பல்கலைக்கழகத்தின் துணைவேந்தராக இருந்து விலகிய டாக்டர் நரசிம்மையா, இரண்டு ஆண்டுகளுக்கு முன்பு, பாபாவின் தெய்விக சக்தியைப்பற்றி ஆராய் வதற்காக ஒரு குழு அமைத்ததும், அச்சமயம் கோலூர் இந்தியாவுக்கு வந்ததும், சென்னையில் நிகழ்த்திய தொற்பொழுகுகளும் பலரும் அறிந்த விஷயந்தான். அப்போதே நான் அவரைப் பார்க்க முயன்றேன். அது கைகடவில்லை. இப்போது இலங்கையில் கோலூரைச் சந்திக்க வேண்டும் என்ற ஆவல் எனக்கு ஏற்பட்டது. அவருடைய இல்லத்துக்கு டெவிபோன் செய்தேன். “இரவு எட்டரை மனிக்கு வாருங்கள்” என்று அவரே போனில் பதில் சொன்னார்.

அவருடைய வீட்டுக்கு நான் போனபோது, பணியன் ஒன்றை அணிந்து கொண்டு நாற்காலியில் சாய்ந்து அமர்ந்து ஓய்வெடுத்துக் கொண்டிருந்தார் கோலூர். வழுக்கையான தலையும், மூக்குக் கண்ணடியும், குட்டை வெண்ணிறத் தாடியுமாகக் காட்சி அளித்த அந்த முதியவின் தோற்றுத்தில் எழுபது வயதைக் கடந்த முதுமையைப் பார்க்க முடியவில்லை. அவருடைய பேச்சிலும், பளிச்சென்ற கூர்மையான பார்வையிலும், சுறுசுறுப்பிலும் ஒரு இளம் வாலிபனின் துடிப்பினையே என்னுல் உணர முடிந்தது.

அவரை அங்கே அப்படிப் பார்த்தபோது எனக்குத் திருக்கியில் பெரியார் ச.வே.ரா. அவர்களைச் சந்தித்த ஞாபகம்தான் உடனே மனத்தில் எழுந்தது. அவரைப் பற்றி கோலூரிடம் சொன்னேன்.

பெரியார் ச.வே.ரா.வின் பெயரைக் கேட்டதுமே அவருடைய முகம் மலர்ந்தது. “பெரியார் மட்டும் ஆக்ஸ்போர்டு அல்லது கேம்பிரிட்ஜ் பல்கலைக் கழகத்தில் படித்திருந்தால் ஒரு கார்ல்மார்க்ஸ், ஒரு ரஸ்ஸல்-அந்த அளவில் உலகப் புகழ் பெற்றிருப்பார்!” என்று பெருமிதத்தோடு சொன்னார்.

தமிழ்ப் பெரியார் ஒருவரை அவர் அவ்விதம் குறிப்பிட்டது எனக்கும், பெருமையாகத்தான் இருந்தது. தொடர்ந்து கோலூர் பேசினார். அவரிடம் பேசியபோது எனக்குக் கிடைத்த விஷயங்கள் மிகவும் ஆழர்வமானவை...

“நான்கு தம்மார்களில் தண்ணீர் கொண்டு வந்து வை!” என்று வேலையாளிடம் சொன்னார் கோலூர். தனியாக வந்திருக்கும் எனக்கு நான்கு தம்மார் தண்ணீர் எதற்கு என்று ஆச்சரியப்பட்டுப் போனேன்.

ஓர் இலங்கை நாணயத்தைக் கையில் எடுத்துக் கொண்டு என்னிடம், “இதோ பாருங்கள்” என்றார். பார்த்தேன். “என் அருகில் உட்காருங்கள்!” என்றார். நகர்ந்து உட்கார்ந்தேன். “பயபக்தியுடன் கவனிக்க வேண்டும்” என்றார்; பேசாமல் மூச்ச விடாமல் கவனித்தேன்.

“என்னை நீங்கள் தொடக்கூடாது” என்றார் ரொம்ப ‘சிரிய’ஸாக.

“என் அப்படிச் சொல்லுகிறீர்கள்?” என்று பணிவுடன் கேட்டேன்.

“என் மீது கடவுள் ஆர்ப்பவிக்கிறார். ஒரு தெய்விக சக்தி என்னை ஆட்கொள்ளுகிறது இப்போது. நீங்கள் தொட்டால் அந்த யோகநிலை கலைந்து போகும்” என்றார். எனக்கு ஒன்றும் புரியவில்லை. கோலூர் ஒரு நாத்திகவாதி என்றல்லவா சொன்னார்கள்...!

கையிலிருந்த நாணயத்தை ஒவ்வொரு தம்மாரிலும் போட்டுப் போட்டு மாற்றி மாற்றி எடுத்தார். “நன்றாகப் பாருங்கள்” என்று சொன்னார். நான் பார்த்துக் கொண்டே இருந்தேன். அந்த நாணயம் தங்கநாணயமாக மாறி விட்டது. எனக்குப் பிரமிப்பாக இருந்தது.

“எப்படி இந்த மாதிரி மாற்றினீர்கள்?” என்று கேட்டேன்.

‘‘நான் மாற்றவில்லை. ‘லார்ட் கிருஷ்ண’ அப்படி மாற்றி விட்டார்! ’’ என்றார் அவர். எனக்குத் திகைப்பாக இருந்தது; பகுத்தறிவுவாதி கோலூர்தான் பேசுகிறா...?’

‘‘அப்படியானால் நீங்களும்...’’ என்று இழுத்தேன்.

‘‘ஹோ...’’ என்று வாய்விட்டுச் சிரித்தார் கோலூர். ‘‘இந்த ‘பிராடெ’ த்தான் சாமி பெயரைச் சொல்லிச் செய்கிறார்கள். பக்தியும் இல்லை! சித்தும் இல்லை! வெறும் மாஜிக்! எந்த மந்திரவாதியும் இதைச் செய்யலாம்.’’

‘‘நீங்கள் எப்படிச் செய்திர்கள்?’’

‘‘சொல்ல மாட்டேன். அது என்னுடைய ரகசியம்’’ என்றார் கோலூர் ஒரு புன்னைக்கேயோடு.

கேரளத்தைச் சேர்ந்த கோலூர் என்ற பகுத்தறிவுவாதி இலங்கையில் இருந்து செய்துவரும் இந்தப் பிரச்சாராத்தைப் பற்றி நான் நிறையக் கேள்விப் பட்டிருக்கிறேன். இரண்டு ஆண்டுகளுக்கு முன்பு அவர் இந்தியாவுக்கு வந்த போது, ‘‘கடவுள் என்பதெல்லாம் பொய். அப்படி ஒரு சக்தி இருந்தால் எனக்கு விஞ்ஞானபூர்வமாக நிறுப்பித்துக் காட்டுங்கள். நான் ஒரு லட்ச ரூபாய் பரிசு தருகிறேன்’’ என்று ஒரு சவால் விட்டார். தமிழ்நாட்டைச் சேர்ந்த கிறிஸ்தவுப் பாதிரியார் ஒருவரும், திரைப்பட நடிகர் ஒருவரும்கூட அந்தச் சவாலை ஏற்றுர்கள். பத்திரிகைகளில் அதைப்பற்றிய செய்திகளும், பேட்டிகளும் நிறைய வெளிவந்தன...’’

சென்னையில் கோலூர் கூட்டங்களில் பேசினார். பகுத்தறிவுவாதிகள் கழகம் வரவேற்பு கொடுத்தது. ஒரு ‘கோட்டை’ அணிந்து பலருக்கும் விழுதி வரவழைத்துக் கொடுத்தார் கோலூர். இதைப்பற்றி, ‘இல்லஸ்டிரேடாட் லீக்கி ஆப் இந்தியா’ பத்திரிகையில் படக்கட்டுரை ஒன்றும் வெளியாகியிருந்தது. ‘கோட்டை’ வெலது கைப் பக்கத்தில் உள்ளே ஒரு நீளாப் பை இருக்கிறது. அதில் நிறைய விழுதி இருக்கிறது. கையை நான் அசைத்தால் அதிலிருந்து விழுதி துளித்துவியாக விழுகிறது’ என்று அதில் தன் ரகசியத்தையும் போட்டு உடைத்திருந்தார் கோலூர். அவர் ஒரு சவாரசியமான பர்சனலிட்டி!

பகவான் பூர்ச்சதய சாமிபாபாவின் படங்களைப் போட்டுக் கட்டுரைகள் எழுதிய ‘இல்லஸ்டிரேடாட் லீக்கி’ ஆப் இந்தியா’ தான் இந்தக் கட்டுரைகளையும் வெளியிட்டது. பெங்களூர் பல்கலைக் கழகத்தின் சார்பாக, திரு. நரசிம்மையா துணைவேந்தர் என்ற தகுதியில், ஒரு கமிட்டியை அமைத்துத் தெய்விக் சக்தி என்று சொல்லப்படும் சித்திகளை விஞ்ஞானபூர்வமாக ஆராய்வது பற்றிய கட்டுரைகளையும் அதே ‘லீக்கி’ தான் வெளியிட்டது. திரு. குஷ்வந்தசிங் ஒரு பத்திரிகை ஆசிரியர் என்ற நீலயில் இருந்து இந்த இருவிதக் கட்டுரைகளையும் வெளியிட்டார். அதுபோலவே, ஒரு பத்திரிகை ஆசிரியர் என்ற முறையில் நடுநிலையாக இருந்து எழுதுவது இங்கு என நோக்கம்....

பனியன் அணிந்து நாற்காலியில் சாய்ந்து அமர்ந்திருந்த அவருடைய எளிய தோற்றம் என்னைக் கவர்ந்தது. அவருடைய பார்வையும் எளிமையும் மட்டும் எனக்கு பெரியார் ஈ.வே.ரா.வெ.ஞாபகப்படுத்தவில்லை; அவர் பேசிய விதமும்கூட எனக்கு அவரையே ஞாபகப்படுத்திற்று. தனது எண்பத்தெட்டா வது வயதில்கூடப் பெரியார் ஒரு கூட்டத்தில் சொற்பொழிவாற்றுவதற்குப் போனால், மிகுந்த கவனத்துடன் தயார் செய்து கொண்டு போய்த்தான் பேசுவார். ஏதோ முதல் முறையாகப் பேசப்போவது போலத்தான் அதில் ஒர் ஆழ்ந்த ஈடுபாடு இருக்கும். ஜம்பதி இயிரம் பேர் கூடியுள்ள கூட்டமானாலும் சரி; ஜம்பதினையிரம் பேர் கூடியுள்ள கூட்டமானாலும் சரி; அவர் பேசுவது ஒரே மாதிரி மிகுந்த அக்கறையுடன், சிந்தனையைத் தாண்டுவது போலத்தான் இருக்கும். எவரும் தான் செய்யும் எந்த வேலையையும் ஒரு சிரத்தையுடன்

அப்பமுக்கின்றிச் செய்ய வேண்டும் என்பது பெரியார் சொல்லிவந்த, வாழ்க்கையில் கடைப்பிடித்த முக்கியமான கொள்கைகளில் ஒன்று.

இங்கே கோலூர் பேசியபோதும் அதுபோன்ற ஒரு சிரத்தையையே என்னால் உணர முடிந்தது. அவருடைய குரலில் எந்தத் தயக்கமும் இல்லை. தனக்குப் பட்டவைகளை அப்படியே சொல்வதில் ஒரு தெளிவும் இருந்தது. எதைப் பேசினாலும் ஒளிவு மறைவு இன்றிப் பேசினார் கோலூர்.

“கடவுளைப் பற்றி நீங்கள் என்ன நினைக்கிறீர்கள்?” என்று கேட்டேன்.

“நத்தின்...!” என்றார் கோலூர் ஓர் அலட்சியப் புன்னகையோடு.

“ஏன் அப்படிச் சொல்லிவிட்டார்கள்?” என்றேன்.

“இல்லாத ஒருவரைப்பற்றி நான் என்ன கருத்துச் சொல்ல முடியும்?” என்று சொல்லிச் சிரித்தார் கோலூர்.

“நான் இப்போது ஸ்ரீசத்ய சாயிபாபா பக்தர் ஒருவரின் வீட்டுக்குப் போய்விட்டு வருகிறேன்” என்றேன்.

“அவர்களுக்கு என்னுடைய அனுதாபங்கள்?” என்றார் கோலூர்.

“ஏன்...? எனக்கும் ஸ்ரீசத்ய சாயிபாபாவிடம் மிகுந்த ஈடுபாடு உண்டு” என்றேன் தொடர்ந்து.

“என்னுடைய ஆழ்ந்த அனுதாபங்கள் உங்களுக்கும்கூட...” என்றார் கோலூர் விடாப்பிடியாக.

“ஸ்ரீசத்ய சாயிபாபாவைப் பற்றி உங்களுடைய கருத்து என்ன...? தெளிவாகச் சொல்லமுடியுமா?” என்று கேட்டேன்.

“தாராளமாகச் சொல்லுகிறேன்.... அவர் மக்களை ஏமாற்றுகிறார். நான் அவரிடம் நேரே போனேன். என்னுடைய சவாலை வெளியிட்டேன். அதை அவர் ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை. அவர் மந்திர தந்திர வேலைகளைக் கடவுளின் பெர்யாலும், மதத்தின் பெர்யாலும் செய்து எனிய மக்களிடம் மோசடி செய்கிறார் என்பதை வெளிப்படையாகக் கூறினேன். பெங்களுரில் அவர் தங்கும் ‘ஓயிட்டீல்’ மைதானத்துக்கு நானும் போனேன். அங்கு வந்து பஜீன் செய்யும் பக்தகோடிகளுக்கு நானும் விழுதி வரவழைத்துக் காட்டி கொடுக்கு விளக்கினேன்” என்றார் அவர்.

“அவர்கள் அதை ஏற்றுக் கொண்டார்களா?” என்றேன்.

“அது வேறு விஷயம்” என்றார் கோலூர்.

“மனிதன் கடவுள் நம்பிக்கை வைக்கக் கூடாது என்கிறீர்களா?” என்றேன்.

“அது அவனுடைய முயற்சிக்கு விலங்கு போடுகிறது. அவனைச் சோம் பேற்றியாக்கி விடுகிறது. பகுத்தறிவு என்பதுதான் மனிதனின் மிகப் பெரிய சொத்து. கடவுளை நம்புகிறவர்கள் அதைப் பயன்படுத்துவது இல்லை. அதுதான் அவர்களுடைய மிகப் பெரிய இழப்பு” என்றார் அவர்.

“இலங்கையில் நீங்கள் இந்தக் கொள்கைகளைப் பிரச்சாரம் செய்து வருகிறீர்களா?” என்று கேட்டேன்.

“நிலையச் செய்து வருகிறேன். பலரை என் வழிக்கு மாற்றியிருக்கிறேன். ஏன்...? நீங்கள்கூட என்னை நாடிவந்திருக்கிறீர்களே?” என்றார் கோலூர்.

“இது வேறு விஷயம்” என்றேன் நான்.

கோலூர் உள்ளே போய்ப் பல புத்தகங்களைக் கொண்டு வந்தார். பிரித்துக் காட்டித் தனது வாதங்களுக்குரிய ஆதாரப்பூர்வமான சில பகுதிகளைப் படித்துக் காட்டினார். கேள்விமேல் கேள்வியாகத் தொகுத்து வாதங்களைத் தொடர்ந்தார்.

நான் அவருக்குப் பதில் சொல்லவில்லை. ‘கடவுள் இல்லை என்று சொல் கிறவர்களிடம் வாதம் செய்து பயனில்லை; அதற்கு அவசியமும் இல்லை. தன் கட்சியை உணர்த்த முடியாத ஒருவருக்குத்தான் வக்கில் தேவை. நம்மைவிட மேலான ஒருவரின் கட்சிக்கு நாம் வக்கிலாக முடியாது. தெய்வத்தின் கட்சியை எடுத்துக்கொண்டு பரிந்து பேசி வாதாட நம்கு ஏது அருகதை?’ என்று ஒரு முறை ‘கல்கி’ எழுதியிருந்ததைப் படித்தது அப்போது எனக்கு ஞாபகத்துக்கு வந்தது...

விடைபெற்றுக் கொண்டு எழுந்தேன்.

‘கடைசியாக ஒரு சந்தேகம்...’ என்றேன் அவரைப் பார்த்து.

‘என்ன அது?’ என்று கேட்டார் கோலூர்.

‘ஸ்ரீசத்ய சாயிபாபாவை நாடி லட்சக்கணக்கான மக்கள் போகின்றார்களோ...? அதைப்பற்றி நீங்கள் என்ன சொல்லுகிறீர்கள்?’ என்று கேட்டேன்.

‘இங்கே இந்தியக் கடற்படையைச் சேர்ந்த ஒரு கப்பல் வந்தது. தளபதியும் அவருடைய ஆபீசர்களும், பணியாட்களும் என்னைப் பார்க்க விரும்பினார்கள். ‘என்னால் அங்கே வரமுடியாது. நீங்கள் எல்லாரும் வேண்டுமானால் இங்கே வாழுங்கள்’, என்று சொல்லி அனுப்பினேன். ஒரு பெரிய ‘வானி’ லும், காரிலுமாக இருப்பதைந்து பேர் இங்கே வந்தார்கள்.

‘வெகுநேரம் இங்கே வந்து என்னேழுபேசிவிட்டுத் திரும்பிப்போனார்கள். என்னுடைய வாதங்கள் அவர்களுக்கு மிகவும் பிடித்திருந்தது. என்னுடைய மந்திரஜால் வித்தைகளை அவர்களுக்கும் செய்து காட்டினேன். விழுதி வர வழைத்துக் கொடுத்தேன். எல்லாம் முடிந்து அனைவரும், வாசலுக்குப் போனார்கள். காரில் ஏற்போன கர்ப்படன் திரும்பி வந்தார். என் கையைப் பிடித்து முத்தமிட்டு விட்டு காரில் போய் ஏறிக் கொண்டார். அதைப் பார்த்த ‘வானி’ ல் ஏறிக்கொண்ட இருப்பதைந்து பேரும் கீழே குதித்து ஒடி வந்தார்கள். ஒவ்வொருவரும் என் கையைப் பிடித்து அதேபோல முத்தமிட்டார்கள். பிறகு ஒடிப்போய் ‘வானி’ ல் ஏறிக் கொண்டார்கள்...’ என்று நிறத்தினார்கோலூர்.

‘ஹா...’ என்று ஒரு புள்ளிரிப்புடன் அவரைப் பார்த்தேன்.

‘உங்களுடைய மக்கள் எல்லாரும் செம்மறியாடுகள்! ஒருவன் ஒன்றைச் செய்தால் அவ்வளவு பேரும் அவளைப் பார்த்து அதேபோலச் செய்வார்கள். அவ்வளவுதான். ஆட்டுமெந்தைக் கூட்டம் ஜூயா இது...!’ என்றார் கோலூர்.

ரஸ(மான) வாதம் புரிந்த கோலுருடன் ஆசிரியர்

2யர்மான காண்கிரீட் தடுப்புகளில் கம்பிவேலி போட்டிருந்தார்கள். அதற்கு அப்பாலிருந்து என்னை எட்டிப் பார்த்தவை தமிழ் முகங்கள் என்று தெரிந்தது. “ஜயா... ஜயா... பட்டினிங்க! பசி பொறுக்கலீங்க...” என்ற தீனமான ஒரு குரலும் அங்கிருந்து கேட்டது.

“என்னப்பா? என்ன சமாசாரம்...? உங்களுக்கு என்ன சிரமம்...?” என்று கேட்டேன்.

“என்ன சிரமமா..? சிரமத்தைத் தவிர வேறே எதுவும் கிடையாதுங்க இங்கே...! எங்கேயோ நாகப்பட்டினம் பக்கம் போய்க் கொண்டிருந்தேன். குருவளி கொண்டு வந்து இங்கே ஒதுக்கிட்டுது. கைது பண்ணிட்டாங்க” என்றார் அவர்.

“உங்களுக்கு எந்த ஊர்? உங்கள் பெயர் என்ன?” என்று கேட்டேன்.

“திருநெல்வேலிச் சீமைங்க. என் பெயர் மரியதாஸ்” என்றார் அவர்.

“என்ன... ரங்கநாதன்? ‘குற்றுலத்தில் இடி இடித்தால் கோயம்புத்தூரில்

மழை பெய்த' கதையாக இருக்கிறதே...! திருநெல்வேலிக்காரர் நாகப். பட்டினம் போய், கொழும்பில் ஒதுங்கிச் சிறையில் அகப்பட்டுச் கொள் வானேன்...? இது என்ன கூத்து?'' என்று கேட்டேன்.

“‘ஒன்றுமில்லை. இவர்கள் எல்லாம் கள்ளத்தோணிப் பேரவழிகள். நாட்டின் பெயரைக் கெடுத்துவிட்டுப் போகிறார்கள்’’ என்றார் ரங்கநாதன்.

“‘ஜீயா.. ஜீயா.. புண்ணியம் உண்டு! எங்களை விட்டுவிடச் சொல்லுங்க. இனிமேல் இந்தப் பக்கமே வரமாட்டோம்’’ என்றார் ராஜமாணிக்கம் என்ற இன்னெரு கைதி.

“இது என்ன? நான் செய்து கொடுக்கக்கூடிய காரியமா...? நான் அரசாங்க அதிகாரியா? போனால் போகிறது, கொஞ்சம் பணம் வேண்டு மானால் கொடுக்கலாம்’’ என்றேன்.

“கூடவே கூடாது. காசு மட்டும் கொடுத்து விடாதீர்கள். அது சட்ட விரோதம்’’ என்று சுற்றியிருந்த எல்லாரும் ஏச்சரித்தார்கள். காசு சேர்க ஆசைப்பட்டுக் கள்ளத்தோணி வேலையில் இறங்கிய அவர்களுக்கு, யாசகமாக சொற்பக் காசு கிடைப்பதற்குக்கூட வழி இல்லாமற் போய்விட்டதே என்று எனக்கு வேதனையாக இருந்தது.

கூல்ஃபேஸ் திடவில் விளக்குமயமாக மின்னிய அந்த ‘நெட்ட-பஜார்’ உல்லாசத்தில் மிதந்தது. நீலமும் மஞ்சளும் சிவப்பும் பச்சையும் கலந்த ஒளிப்பரப்பாக விழுந்திருந்தது. ‘கலகல்’வென்ற பேச்சும் சிரிப்பும், பட்டுடூத்த பெண்களும், குழந்தைகளுமாக நடமாடிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

வரிசை வரிசையாகப் புத்தகக் கடைகளும், வளையல் கடைகளும். அழகு சாமான்கள் விற்கும் கடைகளும், துணிக் கடைகளுமாக நிறைந்து விளக்குகளை அலங்காரமாக ஏற்றி வைத்தபடி வருவோரை அழைத்தன. இந்த ‘நெட்ட-பஜார்’ நமது மூர்மார்க்கெட்டைப் போல இருந்தது. ஆனால் அளவில் இன்னும் சுற்றுப் பெரியது. உலகில் பற்பல நாடுகளிலும் இதைப்போன்ற பல பொருள்-விற்பனை பஜார் ஒன்றை நான் பார்த்திருக்கிறேன். இதைப் பார்த்த போது எனக்குச் சிங்கப்பூரில் உள்ள கடைத்தெருதான் ஞாபகத்திற்கு வந்தது.

சுற்றிப் பார்த்தேன். அடையாளம் தெரிந்து கொண்ட தமிழ் அன்பர்கள் பலர் கையைத் தாக்கி வாழ்த்துத் தெரிவித்தார்கள். சிலர் அருகே வந்து குசலம் விசாரித்தார்கள். அவர்களில் ஒருவர் எங்கூட வந்து கையைப் பிடித்துப் பேசினார். பேச்சிலிருந்து அவர் ஒரு போலீஸ்காரர் என்று புரிந்து கொண்டேன்.

தமிழகுக்குத் தமிழர் அடையாளம் கண்டுகொள்ளும் மகிழ்ச்சியுடன் பேசிவந்த அவருடைய முகம் சட்டெண்று கவலை தோய்ந்து சுருங்கிற்று.

“சார்... தமிழ்நாட்டில் நீங்கள் எல்லாரும் ஒரு முயற்சி எடுத்துக் கொள்ளக் கூடாதா?” என்று கேட்டார் அவர்.

“என்ன செய்ய வேண்டும்?’’ என்று கேட்டேன்.

“கொள்கைகள் அனைத்திலும் ஒற்றுமை உடைய அ.இ.அ.தி.மு.கவும்-தி.மு.க.வும் ஏன் இரண்டு கட்சிகளாக இருக்கவேண்டும்...? ஏன் ஒரே கட்சி யாக இயங்கக் கூடாது? நீங்கள் இந்த ஒற்றுமைக்கு வழி செய்யக் கூடாதா?’’ என்று கேட்டார் அவர்.

‘அப்படிப்பட்ட எண்ணம் அங்கே பலருக்கும் இருக்கிறது. ஆனால், நீங்கள் அதில் காட்டும் ஆர்வம் எனக்கு ஆச்சரியமாக இருக்கிறது. உங்கள் மனக்குறையைக் கட்டாயம் அவர்களுக்குச் சொல்லுகிறேன்’’ என்றேன்.

நானும் ரங்கநாதனும் தொடர்ந்து நடந்தோம். கடை கடையாகப் போய் நிறைய பொருட்கள் வாங்கினேம். எனக்கு ஒரே மகிழ்ச்சி.

“என்ன இன்று இவ்வளவு மகிழ்ச்சியுடன் செலவு செய்கிறீர்கள்?” என்று கேட்டார் ரங்கநாதன்.

“சார்...! வெளிநாடுகளுக்குப் போனால் கடைகளில் சாமான்கள் வாங்கும்போது, உள்ளூர் ஒரு மனக்குறை என்னை நச்சரித்துக் கொண்டே இருக்கும். அமெரிக்காவில் ஒரு டாலருக்குச் சாமான் வாங்கினால் இந்தியாவில் ஒன்பது ரூபாய்க்குச் சாமான் வாங்குகிற நினைப்பு வரும். இங்கிலாந்தில் ஒரு பவுண்டு கொடுத்து வாங்கினால் இந்தியாவில் பதினெட்டு ரூபாய் கொடுத்து வாங்குகிற ஞாபகம் வந்துவிடும். சிங்கப்பூரில்கூட ஒரு டாலருக்கு ஏதாவது வாங்கினால் இந்தியாவில் மூன்று ரூபாய் கொடுப்பதைத்தான் நினைக்கத் தோன்றும்...”

“ஆனால் இங்கேயோ?” என்று என்னைப் பார்த்தார் ரங்கநாதன்.

“ஒரு ரூபாய் கொடுத்து வாங்கினால் இந்தியாவில் அரைரூபாய் கொடுப்பதைப் போலத்தான்! அதனால்தான் எனக்கு ஒரே சந்தோஷம்” என்றேன் நான்.

இந்தியாவில் 1977-ம் ஆண்டு மார்ச் மாதம் இருந்த அரசியல் சூழ்நிலைக் கும்; இலங்கையில் 1977-ம் ஆண்டு ஜூலை மாதம் இருந்த அரசியல் சூழ்நிலைக்கும் ஒரு வினாக்கலான ஒற்றுமை உண்டு. இரண்டு நாடுகளிலுமே ஓர் ஐக்கிய முன்னணிக் கட்சி-ஆண்டுக் கட்சியைத் தேர்தலில் சந்தித்தது. பெருவாரியான இடங்களைக் கைப்பற்றி வெற்றியும் அடைந்தது. அதில் இலங்கையில் திரு. ஜயவர்த்தன தலைமையில் ஐக்கிய தேசியக் கட்சி (P N P) அடைந்த வெற்றி பிரமிப்பூட்டுவதாக இருந்தது! 168 பேர்கள் கொண்ட நாடானுமன்றத்தில் 139 பேர்களுடன் ஜயவர்த்தனாலின் ஐக்கிய தேசியக் கட்சி வெற்றிபெற்ற பதவிக்கு வந்தது!

இலங்கைவாழ் தமிழ் மக்களின் கலாசார் நலன்களும், பொருளாதார நலன்களும், தமிழ்மொழி வளர்ச்சியும் நன்கு பராமரிக்கப்பட, சிரிமாவோ பண்டாரநாயகாவின் ஆட்சியிலிருந்ததைவிட - திரு. ஜயவர்த்தன வின் ஆட்சியில் ஆதரவான சூழ்நிலை இருத்தும் என்று தமிழ்நாட்டு மக்கள் எதிர் பார்க்கிறார்கள்.

கிட்டத்தட்ட மொரார்ஜி தேசாய் பிரதமர் ஆனதுபோலவே ஒரு சூழ்நிலை-இதைச் கட்டிக்காட்டி இந்தியப் பிரதமர் வாழ்த்துச் செய்தியும் அப்போது அனுப்பியிருந்தார். மொரார்ஜியைப் போல அரசியலில் முதிர்ந்த அனுபவம், முதுமைப் பருவத்தை எட்டிய (எழுபத்து ஒன்று) வயது. அது போலவே ஓர் எளிய தோற்றம் - இவையாவும் எனக்கு இலங்கைப் பயணத்தில் ஜயவர்த்தனவை சந்திக்க வேண்டும் என்ற ஆவலை வெருவாகத் தூண்டி இருந்தன.

(நான் முதன்முறை இலங்கைப் பயணத்தை மேற்கொண்ட சமயம் பிரதமராக இருந்த திரு. ஜயவர்த்தன இப்போது இலங்கையின் மாண்புமிகு ஜனதீபதியாக இருக்கின்றோர்.)

ஜனதீபதி ஜயவர்த்தனவைச் சந்திக்க நான் விரும்பியபோது - தொழிலிதிபர் திரு. எம். ஏ. சிதம்பரம், அவர்பால் கொண்டிருந்த நட்புவின் மூலம் இதற்கு ஏற்பாடு செய்தார். ஜயவர்த்தனவும் மனமுவந்து எனக்குப் பேட்டி அளிக்க ஒப்புக்கொண்டார்.

அவரைப் பார்த்ததும் இதையே நான் அவரிடம் முதன்முதலில் சொல்லிச் சந்தோஷப்பட்டுக் கொண்டேன். எளிய வெண்ணிற உடை அணிந்து, இனிய மெண்மையான குரலில் அவர் எனக்கு அளித்த பேட்டி, இலங்கைவாழ் தமிழ்

மக்களுக்கு நல்லுறவை நாடி விடுத்த வேண்டுகோளாகவும் இருந்தது. அவர்கள் பால் அன்பும், அக்கறையும் கொண்ட தமிழ்நாட்டு மக்களுக்கும் அந்தப் பேட்டி சுவாரசியம் நிறைந்ததாக இருக்கும் என்ற அபிப்பிராயம் எனக்கு அப்போது ஏற்பட்டது.

“சட்டமன்றத்தில் 168 இடங்களில் 139 இடங்களை-சுமார் 82 சதவிகிதம் பிடித்து ஆட்சியை அமைத்திருக்கிறீர்கள்... தங்களுடைய இந்தப் பிரமிப்புட்டும் வெற்றிக்கு யார் காரணம்?” என்று கேட்டேன்.

“மக்கள்தான் காரணம்!” என்றார் ஜயவர்த்தனு ஒரு புன்னகையுடன்.

“முந்தைய அரசாட்சியில் மக்களுக்கு இருந்த வெறுப்பு காரணமா? அல்லது தங்கள் கட்சி மக்களுக்கு முன்வைத்த உறுதிமொழிகளின் மீது அவர்கள் கொண்ட நம்பிக்கை காரணமா?” என்றேன்.

“மக்கள் ஸ்ரீவங்கா சுதந்திரக் கட்சியின் ஆட்சியில் கசப்படைந்திருந்தார்கள். ‘எஃபெக்டில்’ ஆக அவர்கள் ஒன்றும் செய்யவில்லை. எதிலும் தேக்கநிலைதான் இருந்தது. எங்கள் கட்சியின் ஆட்சியால் மீண்டும் நாட்டு வளர்ச்சிக்குச் சமுகமான சூழ்நிலை ஏற்படும் என்று மக்கள் நம்பி இருக்கிறார்கள்... அந்த நம்பிக்கையை நாங்கள் காப்பாற்றுவோம். எங்கள் வெற்றிக்கு இதுதான் அடிப்படை” என்றார் ஜயவர்த்தனு.

“தாங்கள் குறிப்பிடும் மக்கள் என்ற சொல்லில் தமிழ் மக்களையும், நிச்சயமாகச் சேர்த்துக் கொள்ளலாம் அல்லவா...? அவர்களுடைய நலவுகளில் தாங்கள் முழு அக்கறை காட்டுவீர்கள் என்ற நம்பிக்கை அவர்களுக்கு ஏற்படும் வகையில் அரசாட்சி இருக்குமா?” என்று கேட்டேன்.

“நிச்சயமாக இருக்கும்! என் அப்படிக் கேட்கிறீர்கள்?” என்று கேட்டார் ஜயவர்த்தனு..

“தாங்கள் பதவி ஏற்ற பிறகு-சென்ற ஆகஸ்ட் மாதம் இங்கே நடந்த கலவரங்களைப் பற்றி அறிந்தபோது, இந்தியாவில் தமிழ் மக்கள் கலங்கிப் போர்கள். இலங்கையில் உள்ள சிங்களவர்களுக்கும், தமிழர்களுக்கும் இடையே உள்ள உறவு இதனால் மிகவும் பாதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இதைப் பற்றித் தங்கள் கருத்தென்ன?” என்றேன்.

“எந்த நாட்டிலும் மக்களிடையே கலவரங்களும் அதனால் ஏற்படும் பாதிப்பகளும் இருக்கும். இலங்கை அதற்கு விலக்கல்ல! இந்தக் கலவரத் துக்குப் பின்னணி சமூக அடிப்படையோ, இன் அடிப்படையோ அல்ல. அரசியல் கட்சி வேறுபாடுதான் காரணம். தமிழ் மக்களிடம் எனக்கு உள்ள அன்புக்கு ஓர் உதாரணம் - என் மகன் ஒரு தமிழ்ப் பெண்மணியை மணந்து கொண்டிருக்கிறான்!” என்றார் ஜயவர்த்தனு.

“அப்படியா...?” என்றேன் நான் வியப்புக் கலந்த குரலில். பிரதமரின் வீட்டுக் கொத்துச்சாவி ஒரு தமிழ்ப் பெண்மணியின் இடுப்பில் அல்லவா இருக்கிறது!

“நல்லது. தமிழ் மக்கள் தனி ஈழம் கேட்கிறார்கள். பிரிந்து போக அனுமதிப்பிர்களா?” என்றேன் நான்.

“எனது மருமகள் தனிக்குடித்தனம் நடத்தப் பிரிந்து போவதை நான் விரும்பவில்லை!” என்றார் அவர் புன்னகையுடன்.

“தனி ஈழம் கிடைத்தால்தான் சுதந்திரப் பிரஜைகளாக வாழமுடியும் என்று தமிழ் மக்கள் நினைக்கிறார்கள். தாம் ‘இரண்டாந்தரத்து’ப் பிரஜைகளாக வாழ்வதாகவே ஓர் உணர்வு அவர்களுக்கு இருக்கிறது...” என்று ஆரம்பித்து நிறுத்தினேன் நான்.

“நாங்கள் தேர்தலின் போதே உறுதிமொழி கொடுத்திருக்கிறோம். மொழியைப் பாதுகாப்பது, கல்வி வசதி அளிப்பது, வேலையைப் பாதுப்பது,

குடியேற்றம் அமைப்பது -இவை நான்குமே பாகுபாடின்றி நன்கு நிறைவேற்றி வைக்கப்படும். கவலை வேண்டாம்!'' என்றார் ஜயவர்த்தன்.

“பழைய அரசாங்கம் இழைத்த அநீதிகள் எவ்றையாவது-குறிப்பாகக் கல்வித்துறையில் - தாங்கள் நீக்கி இருக்கிறீர்களா?'' என்று கேட்டேன்.

“ஆமாம்... கல்வி வசதி அளிக்கும் துறையில் சிக்கல்கள் இருந்தன. மார்க்குக்கௌச் சீரமைப்பதிலும், சில நிபந்தனைகளைப் போடுவதிலும் பழைய அரசு கடைப்பிடித்த கொள்கைகள் சரி அல்ல என்று என்னினாலும். இப்போது மாற்றி அமைத்திருக்கிறோம்’’ என்றார் ஜயவர்த்தன்.

“தங்களுடைய கட்சியின் ஜனநாயகக் கொள்கையை விளக்க முடியுமா?’’ என்றேன்.

“எங்கள் நாட்டில் பெருநிலக்கிழார்களோ, வமிசாவளிப்படி அதிகாரத்தைப் பிடிக்கும் முயற்சியோ தொடர்வதை நாங்கள் விரும்பவில்லை. சாதாரண குடிகளின் உரிமைகள் ஜனநாயக அடிப்படையில் சமமாக இருக்க வேண்டும்; யார் வேண்டுமானாலும் அரசாங்கப் பணியிலோ, கார்ப்பொரேஷன் களிலோ-ஜாதி, மத, இன, மொழிப் பாகுபாடு இன்றி இடம்பெற வேண்டும். இதுவே எங்கள் நோக்கம். இதை நீங்கள் என் உறுதிமொழியாக எடுத்துக் கொள்ளலாம். நிச்சயமாகச் செயல்படுத்துவோம்!'' என்றார் அழுத்தம் திருத்தமாக ஜயவர்த்தன்.

“அப்படியானால்...?’’ என்று தயங்கினேன் நான்.

“சொல்லுங்கள்!'' என்று என்னைத் தாண்டினார் அவர்.

“இலங்கைவாழ் தமிழர் ஒருவர் பூஞ்சைகாவின் பிரதமராக வருவதற்கு வாய்ப்பு உண்டா?’’ என்று கேட்டுவிட்டு, அவர் சொல்லப்போகும் பதிலை ஆவலுடன் ஏதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன்!

“ஆகலாமே! ஏன், இந்த நாட்டின் பிரதமராக ஒரு தமிழர் வர முடியாதென்று நினைக்கிறீர்கள்...? மிஸ்டர் அமிர்தவிங்கம் எதிர்க்கட்சித் தலைவர். அவருக்கு அப்படி ஒரு வாய்ப்பு இருப்பதை நான் எப்படி இல்லை என்று சொல்ல முடியும்?’’ என்று கூறிவிட்டுப் புன்னகை செய்தார் ஜயவர்த்தன்.

“அவருக்கு முழுமதிப்பும், மரியாதைகளும் அரசாங்கப் பணியில் கிடைக்கின்றனவா?’’ என்று கேட்டேன்.

“எங்களுடைய அரசாங்க, பொதுவிழாக்கள் அனைத்திலும் எனக்கு அடுத்தபடியாகப் பேசுவது அவர்தான். பெள்தத்தமத சிங்கள விழாக்களிலும் அவர் கலந்து கொள்கிறார். உரிய மரியாதையும் பெறுகிறார். அவர் என்னுடைய பதவிக்கு வந்தால் நான் நிச்சயம் மறுக்கமாட்டேன். (I would not protest if he steps into my shoes):’’

“ஆட்சிமொழி சிங்களமாக அல்லவா இருக்கிறது?’’ என்றேன் நான்.

“சிங்களத்தை ஆட்சிமொழியாக ஏற்றுக் கொண்டாயிற்று. அதைப் பற்றி விவாதிக்கவோ, மாற்றவோ யாரும் விரும்ப மாட்டார்கள்’’ என்றார் அவர்.

“தமிழ் மக்கள் தன்மானம் குறையாமல், அடையாளம் இழக்காமல் தமிழ்க் குடிமக்களாக இங்கு வாழ விரும்புகிறீர்கள். அது சாத்தியமாக இருக்குமா...?’’ என்று கேட்டேன்.

“தாய்மொழியில்தான் பாடங்களைக் கற்றுக் கொடுக்க வேண்டும் என்று நான் உத்தரவு போட்டிருக்கிறேன். ஆங்கிலம் இரண்டாவது மொழியாகக் கற்பிக்கப்படுகிறது. சிங்கள மொழியும், தமிழ்மொழியும் எல்லா குட்கும் கட்டாயமாகக் கற்பிக்கப்படுகிறது. ஒவ்வொரு தமிழரும் சிங்களமும் கற்க வேண்டும்; சிங்களவர் ஒவ்வொருவரும் தமிழ் கற்றுக் கொண்டாக

வேண்டும். ஆகவே, இருவரையும் நாங்கள் சமமாகவே பாவிக்கிறோம் என்று புரியவில்லையா...? அரசாங்க உத்தியோகங்களில் சேர்ந்து பணியாற்ற விரும்புவோர் இரு மொழிகளையும் கட்டாயமாகக் கற்க வேண்டும். பள்ளிக் கூட நிலைபிலிருந்தே இது கற்பிக்கப்படுகிறது. ஆகவே, தமிழர் - சிங்கவர்கள் இருவருக்குமே வேலை வாய்ப்புக்களிலும் சமஹரிமை கிடைக்கிறது' என்றார் ஜயவர்த்தன்.

"அப்படியானால் தமிழையும் நீங்கள் ஆட்சிமொழியாக ஆக்கலாமே, சிங்கப்பூரில் செய்திருப்பதைப் போலோ...!"

"தமிழர்களே தமிழும் ஆட்சி மொழியாக வேண்டும் என்று வற்புறுத்த வில்லை. ஆயினும் செயல்புறையில் அவர்கள் என்ன அந்தஸ்தை விரும்புகிறார்களோ, அதை நான் கொடுக்கத் தயார். (In Practice I am Prepared to offer them the Status they want). தமிழ்மக்கள் அவர்களுடைய அலுவல்களைத் தமிழ்மொழியிலேயே நடத்தலாம். இதற்காக அரசியல் சட்டத்தை மாற்ற வேண்டிய அவசியம் இல்லை" என்றார் அவர்.

"தங்களுக்குத் தெரியாமல் இருக்கலாம். இங்கே உள்ள தமிழ்மக்களுக்கு, சாதாரணத் தேவையான உணவுப் பொருட்களைக்கூட இறக்குமதி செய்து கொள்ள அனுமதியில்லை. பருப்பு வேண்டும் என்றால் கிடைப்பதில்லை..." என்று இழுத்தேன் நான்.

"உணவுப் பொருட்களைக் கூடியவரை இந்த நாட்டு மக்களே உற்பத்தி செய்து கொள்ள வேண்டும் என்று ஊக்குவித்து வருகிறோம். அவற்றில் பல இங்கேயே இப்போது விளாகின்றன' என்று தயக்கமின்றி பதில் அவரிடமிருந்து வந்தது.

"இலங்கையின் வளர்ச்சிக்கு என்னென்ன திட்டங்கள் வைத்திருக்கிறீர்கள்...?" என்று கேட்டேன்.

"மஹாவலி மாற்றமைப்புத் திட்டம், கொழும்புநகரை விரிவுபடுத்துவது எல்லாம் இருக்கின்றன. இருநூறு சதுரமைல் பரப்பளவிற்குள்ளாக ஒரு சிறு சிங்கப்பூரை உருவாக்கப் போகிறோம். இதனால் வாணிபம் பெருகும். ரூபாயின் மதிப்பு உயரும். கொழும்பில் உள்ள நெரிசலை நீக்க, அதை ஒட்டிப்புற நகர்களை (Satellite Towns) அமைக்கப் போகிறோம். கொழும்பு அழகிய நகராக மாற்றப் போகிறது' என்றார் உற்சாகமாக.

"இதற்கெல்லாம் நிதி வேண்டுமோ...?" என்றேன்.

"மக்கள்தாம் கொடுப்பார்கள். வேலையில் இருப்பவர்கள் கூடுதலாக ஊதியம் கேட்காமல் கொஞ்சம் தியாகம் செய்ய வேண்டும். வேலையே இல்லாதவர்களுக்காக விட்டுக் கொடுக்க வேண்டும். அப்போது வரிப்பணத்தை வளர்ச்சித் திட்டங்களுக்கு உபயோகிக்க முடியும். வேலை இல்லாதவர்களுக்கு வேலை கொடுக்கலாம்" என்றார் அவர் திட்டவட்டமாக.

"இதையேதான் தமிழக முதல்வர் எம்.ஜி.ஆரும் அடிக்கடி சொல்கிறீர்... மக்களிடம் கூறி வற்புறுத்துகிறீர்" என்றேன் நான்.

"அவருடைய தமிழ்ப்படமான 'நீதிக்குத் தலைவணங்கு' என்ற திரைச்சித்திரத்தை நான் பார்த்தேன். அது எனக்கு மிகவும் பிடித்திருந்தது" என்றார் இலங்கைப் பிரதமர்.

"இந்தியாவுக்கும், ஸ்ரீலங்காவுக்கும் இடையே கலாச்சாரரப் பரிவர்த்தனைகள் நிறைய இருக்கலாமே...? கலாச்சார நோக்குடன் கவனித்தால் தமிழ்நாட்டுக்கும் இலங்கைக்கும்கூட நிறைய ஒற்றுமை இருக்கிறது. இலங்கையர் புண்யஸ்தலங்கள் என்று மதிக்கும் இடங்கள் இந்தியாவில் இருக்கின்றன. இலங்கையில் உள்ள 'கதிர்காம முருகன்' தமிழ்நாட்டு மக்கள் பலருக்கு குலதெய்வம்" என்றேன்.

“இந்த ஒற்றுமைகள் குறித்து நானும் மகிழ்ச்சி அடைகிறேன்” என்று புனிதம் செய்தார் ஜயவர்த்தன். “கலாசாரக் குழுக்களை நிச்சயமாக பரிவர்த்தனை செய்து கொள்ளலாம். இந்தியாவில் நான் 1968-69-ல் ஒரு சிறப்பான நாட்டிய நிகழ்ச்சியைப் பார்த்தேன். அதுபோன்ற கலைக்குழுக்கள் இங்கே வரலாம். அரசாங்க அழைப்பும் ஆதரவும் இருக்கும்” என்றார் ஜயவர்த்தன்.

திருமதி எம்.எஸ். சுப்புலட்சுமியின் இசையைக் கேட்கவேண்டும் என்றும், திருமதி வைஜயந்திமாலா, திருமதி கமலா போன்ற கலைஞர்களின் நாட்டியத்தைக் காணவேண்டும் என்றும் இங்குள்ள தமிழ் ரசிக மக்கள் பலரும் ஆவலாக இருக்கிறார்கள்” என்றேன்.

“கலை விஷயமாக எதையும் செய்ய அரசாங்கம் ஆதரவும் தரும்” என்றார்.

“தமிழ்நாட்டு மக்களுக்கு உங்கள் செய்தி என்ன...? தமிழ்நாட்டு மக்களுக்கும், இலங்கைவாழ் மக்களுக்கும் இடையே உள்ள, ஒரு சில மைல்கள் அகலமான கடலீ, பிரிக்கும் கடலாகக் கருதாமல், இனைப்பினை நினைவுடையும் கடலாகவே தாங்கள் கருதுவது பொருந்தும் அல்லவா...?” என்று கேட்டேன்.

“தமிழ்நாட்டு மக்களுக்கு எனது நல்வாழ்த்துக்களைச் சொல்லுவங்கள். தமிழக முதல்வருக்கும், பாரதப் பிரதமருக்கும் என் வாழ்த்துக்களைக் கூறுவங்கள். மொரார்ஜி தேசாயின் ஆட்சி எப்படி இருக்கிறது?” என்றார் ஜயவர்த்தன்.

“நல்ல முறையில் நடக்கிறது. அவர் காந்தியைப் பற்றி மிகுந்தவர். நேர்மையான நடத்தையில் பிடிவாதம் கொண்டவர். உங்களுக்கும் தெரியுமோ...?” என்றேன் நான்.

“சந்தோஷம். மறுபடியும் இலங்கைக்கு வாருங்கள். எனக்கு எழுதுவங்கள். அழைப்பு அனுப்புகிறேன்” என்றார் கனிவுடன் ஜயவர்த்தன்.

“இந்தப் பேசு ஓர் எழுத்தாளருக்குச் செய்யும் மரியாதை, தமிழக்குத் தரும் மதிப்பு – இப்படி நினைத்துத்தான் போற்றுகிறேன்” என்று சொல்லி விட்டு எழுந்து கைகுலுக்கி விடைபெற்றேன் நான்.

கொழும்பில் நான் ஆவலோடு சந்திக்க விரும்பியவர்களில் திருமதி புனிதம் திருச்செல்வமும் ஒருவர்.

இவர் மறைந்த சட்டமேதை திரு. எம். திருச்செல்வம் அவர்களின் வாழ்க்கைத் துணைவியார்.

அமரர் திருச்செல்வம் முதலாவது தமிழராய்ச்சி மகாநாட்டின்போது இலங்கைப் பிரதிநிதிகளில் ஒருவராகக் கலந்து கொண்டார். அப்போது அவர் இலங்கை அரசின் மந்திரிகளில் ஒருவர். தமிழரசுக் கட்சியைச் சேர்ந்தவர். அமரர் செல்வாளிற்கு வலக் கரம் போன்று விளங்கியவர். இத் தம்பதியரின் புதல்வர் டாக்டர் நீலன் திருச்செல்வம். இவர் சட்டத் துறையில் ‘டபின் டாக்டரேட்’ எடுத்திருக்கிறார். இவர்கள் வீட்டிற்குச் சென்றபோது தாயையும் – மகளையும் ஒன்றாகச் சந்திக்கும் வாய்ப்புக் கிடைத்தது. திருமதி புனிதம் திருச்செல்வம் ஒரு சிறந்த சமூக சேவகி.

“இலங்கைத் தமிழரின், குறிப்பாக யாழ்ப்பாணம், மட்டக்களப்பு போன்ற பகுதியில் வாழும் தமிழரின் பொருளாதாரத்தைச் சிலர் வேடிக்கை யாக ‘மணியார்டர் எகானமி’ என்று கூறுகிறார்களே?” என்று என் சந்தேகத்தை இவர்களிடம் கேட்டேன்.

“வடக்கு சிழக்கு ய மாகாணங்களைச் சேர்ந்தவர்கள் பெரும்பாலோர் தென்னிலங்கையில் தொழில் செய்கின்றார்கள். குறிப்பாக அரசாங்க வேலை களிலும், தனியார் துறைகளிலும், வியாபார நிலையங்கள் நடத்தியும் பொருள் ஈட்டுகின்றனர். இங்குள்ளவர்கள் மாதா மாதம் அனுப்பும் தொகை தான் வடக்கு மாகாணங்களில் குடும்பங்களை வாழ வைக்கின்றது. இதைத்தான் சில தென்னிலங்கைத் தலைவர்கள் கிண்டலாக ‘மணியார்டர் எகானமி’ என்கின்றனர்” என்றார் கலாநிதி நீலன் திருச்செல்வம்.

“இந்திலை நிடிப்பது தமிழரின் அபிலாக்ஷ்ணகளுக்கு முரண்பட்டதாகத் தெரிகின்றதே...” என்றேன்.

“உண்மைதான். ஆனால் இப்போது, ‘மணியார்டர் எகானமி’ என்பது போய், ‘ட்ராப்ட் எகானமி’ என்று மலரத் தொடங்கியிருக்கிறது” என்றார் அவர்!

“புரியவில்லையே...?” என்றேன்.

“தமிழ் இளைஞர்கள் பலர் வெளிநாடுகளில் வேலை வாய்ப்புப் பெற்றுச் செல்கின்றார்கள். அதைத்தான் நான் குறிப்பிட்டேன்” என்றார் கலாநிதி நீலன் திருச்செல்வம்.

மேலும் சிறிதுநேரம் பயனுள்ள பல விஷயங்கள் பற்றிப் பேசிக் கொண்டிருந்துவிட்டு அவர்களிடம் விடைபெற்றேன்.

12

அழகிய நீர்வீழ்ச்சி

இலங்கைக்குப் போவதற்கு முன் ஒரு நாள் நான் எனது நண்பர் டி. ஐ. ஜி. திரு. மோகன்தாஸாடன் பேசிக் கொண்டிருந்தேன்.

“இதற்கு முன் நீங்கள் அங்கே போயிருக்கிறீர்களோ...?” என்று கேட்டார் அவர்.

“சில ஆண்டுகளுக்கு முன்பு போயிருக்கிறேன்” என்று பதில் சொன்னேன்.

“அப்படியானால் உங்களுக்கு அடையாளம் தெரியாது. முக்கியமாகக் கொழும்பு அவ்வளவு தூரம் மாறிப் போயிருக்கிறது. ‘பேரிஸ்டு’களுக்காக நிறைய வசதிகள் செய்து கொடுத்து இருக்கிறார்கள். சுருக்கமாகச் சொல்லப் போனால், அது ஒரு உல்லாசப் பயணிகளின் சொர்க்கமாக மாறியிருக்கிறது” என்றார் மோகன்தாஸ்.

அவர் சொன்னது நூற்றுக்கு நூறு உண்மை என்பதைக் கொழும்பை அடைந்தபோது நானும் உணர்ந்து கொண்டேன். முக்கியமாக உல்லாசப்

பயணிகளைக் கவர்ந்து அழைக்க வேண்டும், ‘அவர்களைத் திருப்பிப்படுத்த வேண்டும் என்ற ஆர்வம் அங்கே புதிதாகத் தோன்றியிருக்கிறது. அதுவும் இந்தப் புதிய அரசு பதவி ஏற்ற பிறகு இன்னும் புதிதாகத் தோன்றி யிருக்கிறது!

இலங்கையில் நான் பத்திரிகை ஆசிரியர்கள் பலரையும் சந்தித்தேன். ‘வீரகேசரி’ பத்திரிகை அலுவலகத்துக்குப் போயிருந்தபோது, ஆசிரியர் சிவப்பிரகாசம் வெளியூர் போயிருந்தமையினால், துணை ஆசிரியர்டேவிட ராஜாவைச் சந்தித்தேன். பாரம்பரியமான அந்தப் பத்திரிகையில் சிறந்த முறையில் செய்திகள் வெளிவந்து கொண்டிருக்கின்றன.

‘சமுநாடு’ துணை ஆசிரியரைச் சந்தித்தபோது அவர் மிக ஆவலுடன், “தமிழ்நாட்டிலிருந்து வருகிறீர்களா...? எம்.ஐ.ஆர். எப்படி இருக்கிறார்? இங்கே எப்போது வருவார்?” என்று கேட்டார்.

“என்ன சமாசாரம்? ஏன் அத்தனை ஆவலோடு எதிர்பார்க்கிறீர்கள்?” என்று கேட்டேன்.

“எம்.ஐ.ஆர். ஒரு சரித்திர புருஷர். சென்ற தடவை அவர் எங்கள் ஊருக்கு வந்தபோது, இந்த யுகத்தில் கண்டிருக்க முடியாத அளவு கூட்டம் கூடியிருந்தது! அரசியலிலும் சரி, கலெத்துறையிலும் சரி – இவ்வளவு அமோக மான வெற்றி அடைந்துள்ள ஒருவரை–இவ்வளவு புகழ் பெற்ற எளிய மனிதரையாரும் கண்டிருக்க முடியாது” என்று உணர்ச்சி வசப்பட்டுச் சொன்னார் அவர்.

பத்திரிகை ஆசிரியர்களிடையே எனக்குக் கிடைத்த விறுவிறுப்பான சந்திப்பு – ‘தினபதி’ ஆசிரியர் திரு. சிவநாயகத்தினுடையதுதான். அவர் ஓர் அனுபவம் வாய்ந்த ‘ஜர்னலிஸ்ட்’ என்றும், ஆழந்த கருத்துக்கள் கொண்ட எழுத்தாளர் என்றும் கேள்விப்பட்டிருந்தேன். ஆனால், அவரை நெருங்குவதென்னவோ லேசுப்பட்ட காரியமாக இல்லை! அவ்வளவு பாதுகாப்பு – கெடுபிடிகள்! முன்று இடத்தில் விசாரித்து, நாலு பேரிடம் கேட்டு, அடையாளம் காட்டி நெருங்க வேண்டியிருந்தது.

சிந்திக்க வைத்ததோடு என்னைச் சிரிக்கவும் வைத்தவர் ‘சிரித்திரன்’ ஆசிரியர் திரு. சிவஞானசுந்தரம். அடேயப்பா, எப்படிப்பட்ட ஜர்னலிஸ்ட் அவர்! தனிமனிதராக இருந்து, புகழ் பெற்ற ஆங்கில ‘பஞ்ச’ போன்ற ஒரு நகைச்சவைப் பத்திரிகையையே தமிழில் அங்கு உருவாக்கியிருக்கிறார் அவர்.

ரேடியோ சிலோனில் ‘மயில்வாகனன்’ என்ற பெயர் எல்லாருக்குமே பழக்கமானது. அவருக்குப் போட்டியாக ‘மயில்வாகனன்’ என்ற கேரக்டரையே உருவாக்கியிருக்கிறார் ‘சிரித்திரன்’ ஆசிரியர்! “கேள்வி – பதில் என்ற பகுதி எந்தப் பத்திரிகையில் சுவாரசியமானதாக இருக்கும்?” என்று யாரைக் கேட்டாலும், “‘கேள்வி-பதிலா?’ சிரித்திரனில் மகுடியிடம் கேளுங்கள்” என்றுதான் பதில் வருகிறது!

‘சிரித்திரன்’ என்ற நகைச்சவைப் பத்திரிகை ஒரு தனிமனிதனின் அழுர்வ சாதனை. ‘ஜோகிகிரட்டஸ்’, ‘அதிமதுரம்’ போன்றவர்களின் சத்தான நகைச்சவை அதில் குழியிட்டுப் பொங்குகிறது. அவருடைய விசிறிகள் பலரை நான் இலங்கையில் கண்டேன். ஆனால் என்னை வியக்க வைத்த செய்தி, அவரே ஒரு பிரபல நகைச்சவை ஓவியரின் ‘விசிறி’ என்பதுதான்!

“மாலியைப் போல ஒரு நகைச்சவை ஓவியர் உலகத்தில் இதுவரை பிறந்ததில்லை; இனிமேல் பிறக்கப் போவதும் இல்லை” என்று சொன்னார் சிவஞானசுந்தரம்.

இலங்கையில் மனிமனியான எழுத்தாளர்களைச் சந்தித்தது போலச் சில திரைஉலக மனிகளையும் நான் சந்திக்க நேர்ந்தது.

திரு. குணரத்தினம் என்ற இலங்கைத் திரைஉலகின் பிரபல பட அதிபரை நான் விமான நிலையத்திலேயே சந்தித்தேன். நடிகர் ஜோ அபேவிக்கிரமாவை அவர் எனக்கு அறிமுகம் செய்து வைத்தார்.

திரு. ஜோ, ஒரு முதல் தர நடிகர். நூறு படங்களுக்கு மேல் நடித்திருக்கிறார். தமிழ் நன்பார்கள் பலருடன் உட்கார்ந்து பேசிக் கொண்டிருந்தவர், அவர்களுக்கு என்னியும் அறிமுகப்படுத்தி வைத்தார்.

“சிங்களத் திரை உலகிற்கும், தமிழ்நாட்டுக் கலைஞர்களுக்கும் நிறைய தொடர்பு உண்டு - தெரியுமா உங்களுக்கு...?” என்று கேட்டார் அவர்.

“எப்படி...?” என்று ஆவலோடு கேட்டேன்.

“‘ஸ்ப்டு ஸ்லாஸ்’ என்ற சிங்களத் திரைப்படத்தில் உங்கள் ராஜாவும் - ஜிக்கியும் பின்பாட்டுப் பாடியிருக்கிறார்கள்” என்றார் அவர்.

“பாட்டு மட்டும்தானு...? நடிப்பவர்களும் உண்டா?” என்று கேட்டேன்.

“1947-ம் ஆண்டு மதுரையில் ஒரு தமிழ்ப்படம் உருவாயிற்று. அதில் நான் நடித்திருக்கிறேன். ‘கைவிட்ட வாக்குறுதி’ என்று அதற்குப் பெயர்!” என்றார் அவர்

“நானும் இங்கே ஓரிரு சிங்களப் படங்களைப் பார்த்தேன். ஒரு சிறு சந்தேகம்...” என்று இழுத்தேன்.

“சொல்லுங்கள்” என்று தூண்டினார் திரு. ஜோ.

“அடிதடி சண்டைக்காட்சிகள் - வயலெண்ஸ்; கவர்ச்சிக் காட்சிகள் - செக்ஸ் - இரண்டுமே கொஞ்சம் தூக்கலாக இருக்கின்றன. உலகெங்கும்! இதே பிரச்சினைதான். திரைப்படங்களுக்கு இவை அவசியந்தானு?” என்று கேட்டேன்.

“அவை இல்லாவிட்டால் படம் சுவாரசியப்படாது. ஒரு சின்ன உதாரணம் சொல்வேன். சிறுவர்களைக்கூடக் கவருபவை இந்த சண்டைக் காட்சிகள்தாம்! ‘மருசிரா’ என்று இங்கே ஒரு பெரிய புரட்சிச் சண்டைக்காரர் இருந்தார். குழந்தைகளுக்கு அவரிடம் மிகப் பெரிய மதிப்பு. யாரையாவது கேட்டால் பெரிய விஞ்ஞானியாக ஆகவேண்டுமென்றே, பெரிய அரசியல் தலைவராக விளங்க வேண்டுமென்றே சொல்ல மாட்டார்கள் — ‘மருசிரா’ மாதிரி ஆகவேண்டும் என்றுதான் சொல்வார்கள்!” என்றார் அவர்.

“தமிழ்நாட்டிலும் பிரபல நடிகர்களுக்கு இப்படி ஒரு தனி மதிப்பும், புகழும் உண்டு. அரசியலிலும் அவர்கள் தீவிரமாக இடம்பெற முடிந்ததற்கு இது ஒரு முக்கியக் காரணம்” என்றேன்.

“இந்தியாவைப் பொறுத்தவரை, நீங்கள் வெறும் கலைஞர்களை உருவாக்கி இருப்பதாகச் சொன்னால் நான் ஒப்புக் கொள்ள மாட்டேன். எம்.ஜி.ஆர்., சிவாஜி, திலீப்குமார் - ஆகியவர்கள் ஒரு சாதனை வழசம்” என்றார் திரு. ஜோ.

“உங்கள் திரைஉலகில் சிறந்த நடிகை...?” என்று கேட்டேன்.

“கட்டாயம் சந்தியங்கள் அவரை! தமிழ்த் திரைஉலகிற்கும்கூட அறிமுகமாகப் போகிறார் அவர்” என்றார் அவர்.

“அப்படியா...? யாரது?” என்று கேட்டேன்.

“மாலினி பொன்சோகா. அந்த சந்திப்பே உங்களுக்கு ஒரு தனி அனுபவமாக இருக்கும்” என்று என் ஆவலை மேலும் தூண்டினார் ஜோ!

“மாலினி பொன்சோகா என்ற பெயர் தமிழ்நாட்டுக்குப் புதிது. ஆனால்,

இலங்கையில் அவரைத் தெரியாதவர்கள் இல்லை என்று கேள்விப்பட்டேன்...” என்றேன்.

“தமிழ்நாட்டிலும் இப்போது அவருடைய பெயர் அடிப்படத் தொடங்கி இருக்கிறது. விரைவிலேயே தமிழ்ப் படங்களிலும் நடிக்கப் போகிறோ!” என்றார் நண்பர் கந்தசாமி.

“அப்படியா...? அவரைப் பார்க்க வேண்டுமோ? சந்திப்பது என்றால் சிரமமாக இருக்குமோ?” என்று கேட்டேன். தமிழ்நாட்டில் நிருப்பகள் நடிகைகளைப் பேட்டி காண அலைவதும், ஸ்ரீத்யோவிற்கும் - வீட்டிற்குமாகப் படையெடுப்பதும், ‘லஞ்சு-ப்ரேக்’சந்திப்புக்காகத் தவம் கிடப்பதும் அப்போது என் நினைவிற்கு வந்தது.

நான் மாலினி பொன்சேகாவுக்கு இதுபற்றி போன செய்தபோது அவரிடமிருந்து எனக்குக் கிடைத்த பதில் பெரும் ஏமாற்றமாக இருந்தது. கொஞ்சம்கூடப் ‘பிரு’ பண்ணிக் கொள்ளாமல் உடனே ஒப்புக் கொண்டு விட்டார்!

மறுநாள் காலை பத்து மணிக்கு நான் அவரைச் சந்திப்பதாக இருந்தது. ஆனால், தவிர்க்க முடியாத காரணங்களினால் அவரைப் பார்க்கப்போவது தாமதமாகும் என்று தோன்றியது. மீண்டும் அவருக்குப் போன செய்து பணிவான குரலில், “எதிர்பாராதவிதமாக ஒரு தாமதம். ஒரு மணி நேரம் ‘லேட்’டாக வருவேன். மன்னிக்க வேண்டும்” என்று சொன்னேன்.

“மன்னிக்க வேண்டும். ஒன்றரை மணி நேரம் தாமதமாக வந்து சேருங்களேன்” என்றார் மாலினி! விளையாட்டாகக் கோபித்துக் கொள் கிறுரோ என்று எனக்கு பயமாக இருந்தது. “என்ன சமாசாரம்...?” என்று கேட்டேன்.

“அதற்குள் நான் ஸ்விம்மிங்கிற்குப் போய்விட்டு வந்துவிடுவேன்” என்றார் அவர். ‘தேவலையே! இங்கே சினிமா நடிகைகள் இவ்வளவு தூரம் அக்கறையுடன் தேகப்பயிற்சியில் கவனம் செலுத்துகிறார்களோ...?’ என்று எண்ணிக் கொண்டேன்.

வரவேற்பறையில் ஒரு நிமிஷம்தான் காத்துக் கொண்டிருந்திருப்போம் எளிமையான ஒரு பாண்ட்-ஷர்ட்டுடன் வந்து எதிரே உட்கார்ந்து கொண்டார் மாலினி. ஒரு தமிழ்க் குடும்பத்துப் பெண்மணியைச் சந்திக்கும் உணர்வுதான் அப்போது ஏற்பட்டது எனக்கு.

“இதுவரை எத்தனை படங்களில் நடித்திருக்கிறீர்கள்...?” என்று கேட்டேன்.

“எழுபது படங்களுக்கு மேல் நடித்திருக்கிறேன். ஆனாலும், இன்னும் நடிக்கக் கற்றுக் கொள்ள வேண்டும் என்றே; ஆசைப்படுகிறேன்” என்றார் அவர் ஓர் எளிமையோடு.

தமிழ்ப்படங்களைப் பற்றியும், சிங்களப் படங்களைப் பற்றியும் அபிப்பி ராயங்களைப் பரிமாறிக் கொண்டோம். “திரைப் படங்களுக்கு அடுத்தபடி யாக உங்களுக்கு எதில் பிரியம் அதிகம்...?” என்று கேட்டேன்.

“கார் ரேவில்தான். அதில் ஒரு போட்டியில் நான் இரண்டாவதாக வந்திருக்கிறேன்” என்றார் அவர். “அப்படியா...?” என்று ஆச்சரியத்தோடு கேட்டேன். அவ்வளவுதான்! அப்புறம் அரைமணி நேரம் அதைப்பற்றி ஒரே ஆர்வத்தோடு பேசினார் அவர்!

புறப்படுவதற்கு முன், “உங்களுடைய தமிழ்நாட்டுப்பயணம் எப்போது?” என்று கேட்டேன்.

“‘ரொம்ப நாளாக்க...! சென்னைக்கு வரவேண்டும் என்று ஒரு ஆசை. அது எப்போது நிறைவேற்ற போகிறதோ...?’’ என்றார் மாலினி ஒரு பெருமூச்சவிட்டபடி. கூடவே, “‘உங்கள் நடிகர் கமலஹாசனுடன் நடிக்க வேண்டும் என்றும் ஒரு ஆசை!’’ என்றார்.

அவருடைய ஆசைகளில் ஒன்றைத்தான் என்னால் நிறைவேற்ற முடிந்தது. சென்னைக்கு அவரை அழைத்து வரவேற்ற விருந்து அளித்தேன். ஆனால், நடிகர் கமலஹாசனை அவரால் சந்திக்கக்கூட முடியவில்லை. அன்றைக்குப் பார்த்து அவர் ஊரை விட்டு எங்கேயோ போயிருந்தார்.

பேட்டி முடிந்து திரும்பி வந்தபோது, ஓர் ஏரியின் நடுவில் அழகான புத்தர் கோயில் ஒன்று இருப்பதைப் பார்த்தேன். அந்த அழகும், அமைதியும் எனக்கு மிகவும் பிடித்திருந்தன. நானும் நண்பரும் காரிவிருந்து இறங்கினாலும், தரிசனம் முடிந்து இளம் பொத்தத் துறவிகள் திரும்பி வந்து கொண்டிருந்தார்கள்.

நான் கோயிலுக்குள் போனேன். பிரார்த்தனை முடிந்து எழுந்த இளந்துறவி (ஹாமதுரு) ஒருவரின் அருகில் போய் ‘‘வணக்கம்’’ என்றேன்.

“‘வணக்கம்... வணக்கம்’’ என்று பதில்சொன்னார் அவர்.

“‘தங்கள் பெயர்?’’ என்றேன்.

“‘மெத்தானந்த தேரோ. தாங்கள் எங்கிருந்து வருகிறீர்கள்?’’ என்று புன்னகையுடன் கேட்டார் அவர்.

“‘இந்தியாவிலிருந்து?’’ என்றேன்.

“‘அப்படியா...?’’ என்று முகமலர்ந்து மீண்டும் வணங்கினார் ஹாமதுரு. “‘புத்தபிரான் அருள்பொங்கிய நாட்டிலிருந்து வந்திருக்கிறீர்கள்... புத்தகயாவிற்குப் போயிருப்பீர்களோ...?’’ என்று கேட்டார்.

“‘இல்லையோ...?’’ என்று கொஞ்சம் வெட்கத்துடன் கையை விரித்தேன். “‘போன்றில்லையா...?’’ உண்மையாகவா? இந்தியாவிலேயே இருக்கும் நீங்கள் அந்தப் புண்ணிய தலத்தைப் பார்த்ததில்லையா...?’’ என்று வருத்தப்பட்டுக் கொண்டார் அவர்.

“‘நீங்கள் வந்து பாருங்கள்’’ என்றேன்.

“‘கட்டாயமாக வருவேன். இந்திய மண்ணில் காலடி வைத்ததும், புத்தர்பிரான் காலடி பட்ட அந்த மண்ணை-திருத்தலத்தைத் தரிசித்து விட்டுத்தான் மறுகாரியம்...!’’ என்றார் ஹாமதுரு உணர்ச்சி மிகுந்த குரலில்!

“‘போன தடவை நான் இலங்கைக்கு வந்தபோது, கொழும்பிலிருந்து கொஞ்ச தூரத்தில் உள்ள ஓர் இடத்துக்குப் போனேன். இரவு நேரத்தில் பளிச் சென்ற கால்ஸ்லெட் வெளிச்சத்தில் அழகான இளம் கன்னியர்கள் – பளிச் சென்று ஒரு புன்னகையுடன் அங்கே முந்திரிப்பருப்பு விற்றுக் கொண்டிருப்பதைக் கவனித்ததாக ஒரு ஞாபகம்!’’ என்று நண்பர் கந்தசாமியிடம் சொன்னேன்.

“‘நீங்கள் குறிப்பிடுவது ‘பஸ்யால்’ என்ற இடம்தானே...?’’ என்று கேட்டார் அவர்.

“‘பெயர் ஞாபகம் இல்லை. இளமை பொங்கும் அந்தச் சூழல்தான் ஞாபகத்துக்கு வருகிறது’’ என்றேன்.

“‘இன்றைக்கு இரவே போகலாம்’’ என்றார் அவர் ஒரு புன்னகையுடன்! பதினைந்து மைல் தூரத்தை அலட்சியமாகக் கடந்து அன்று இரவே அங்கே போய்க் கேர்ந்தோம்.

அழகில் ஒருவரையொருவர் மின்சும் இளங்குமரிகள் அங்கே ‘காஸ்லீட்’ விவிசச்ததில் இளைந்தி, முந்திரிப்பருப்பு எல்லாம் விற்றுக் தொண்டிருந்தார்கள். ஒவ்வொருவரும் ஓர் அழகான திரைப்பட நடிகையைப் போல அலங்காரம் செய்து கொண்டிருந்தார்கள்.

வண்டியிலிருந்து இறங்கும் போதே, “கண்ணுக்கும், நாவிற்கும் ருசியான் ஓர் அனுபவம்” என்றார் கந்தசாமி.

“பீஸ் கம் ஹியர் சார்!” என்று அழகான ஆங்கிலத்தில் – ஒருவரையொருவர் போட்டி போட்டுக் கொண்டு வரவேற்றார்கள். அந்த இரவு நேர அமைதியில் ‘கமகம’வென்ற முந்திரிப்பருப்பு மனம் கமழ்ந்ததைப் போல, அவர்களுடைய இளமையின் கவர்ச்சியும் ‘சென்ட்’போட்ட மாதிரி மணத்தது!

“உங்கள் பெயர்...?” என்று கேட்டேன்.

“மல்லிகா” – “சுமித்ரா” – “மாலினி...” என்று பெயர்கள் பல திசைகளிலிருந்தும் ஒலித்தன. கொஞ்சநேரம் அங்கே நின்று அவர்கள் வாங்க வருவோரைக் கவர்ந்து வியாபாரம் செய்யும் நேரத்தியையும், அதற்கு அவர்களுடைய அழகு பயன்பட்ட நயத்தையும் கவனித்தேன்.

அருகில் போய், “பக்கத்தில் நின்று போட்டோ எடுத்துக் கொள்ள வாமோ?” என்று மல்லிகாவிடம் கேட்டேன்.

“ஓ. எஸ்... ஆனால், நோட்ச் சார்! (No Touch Sir)” என்றார் அந்தப் பெண், மல்லிகைப் பூப்போல ஒரு புன்சிரிப்பு தவழு!

படம் எடுத்துக் கொண்டு திரும்பினேன். “பார்க்க அழகாக இருக்கும் இந்த இளம்பெண்கள் பழகுவதற்கும் எளியவர்கள். ஆனால், வேறு என்னைத்துடன் நெருங்கினால்...” என்று நிறுத்தினார் கந்தசாமி.

“புரிகிறது. முந்திரிப்பருப்பு மனம் பெறுவதற்கு உரிய நெருப்பு அங்கே அடுப்பில் மட்டும் இல்லை; அவர்களிடமே இருக்கிறது!” என்றேன் நான்.

இரவு சாப்பிடுவதற்கு ‘கிரீன்லாண்ட்ஸ்’ ஓட்டலுக்குத் திரும்பினேன். அங்கே என்னை அடையாளம் கண்டுகொண்டு, பேசுவதற்கு என்னருகில் வந்து உட்கார்ந்தார் ஓர் இளைஞர்.

“நீங்கள் சமீபத்தில் தமிழ்நாட்டுக்கு வந்தீர்களோ?” என்று கேட்டேன். அவர், “வந்தேன். தமிழ்நாட்டு இளைஞர்கள் பலரையும் சந்தித்தேன்” என்றார் சுவாரசியமில்லாத குரலில்.

“என் அவ்வளவு சுவாரசியம் இல்லாமல் சொல்லுகிறீர்கள்?” என்று கேட்டேன்.

“பின்னே என்ன சார்...? தமிழ்நாட்டு இளைய தலைமுறையினருக்கு அறிஞர் ஆர். பி. சேதுப்பிள்ளையைப் பற்றித் தெரியவில்லை! ஏன்? பேராசிரியர் பூர்ணிவாசராகவன் பெயர்கூடத் தெரியவில்லையே...!” என்று அலுத்துக் கொண்டார் அவர்.

“ஒன்று சொல்லுகிறேன் கேட்கிறீர்களா?” என்று கேட்டேன்.

“சொல்லுங்கள்.”

“அது சரியில்லை என்பதை ஒப்புக் கொள்கிறேன். ஆனால், அதுதான் முக்கியம் என்று என்னால் ஒப்புக் கொள்ள முடியவில்லை. உகைம் முழுவதும் விஞ்ஞானம் வெகுதுாரம் முன்னேறி விட்டது. மனித சிருஷ்டியின் நுட்பங்களைக்கூட மருத்துவ ஆராய்ச்சிகள் கண்டுபிடித்து விட்டன. ஆனால், தமிழ்நாட்டு இளைஞர்கள் அவற்றை உணர்ந்து புரிந்து கொள்ளும் அளவுக்கு முழுமையாக முன்னேறவில்லை. அதுதான் முக்கியம். அதில் பின்தங்கிவிட்டார்களே என்றுதான் எனக்கு ரொம்ப வருத்தம். பழைய பெருமையையும், பழைய

கதைகளையும் பேசிப் பேசி, பாரம்பரியத் தற்பெருமை பாராட்டிக் கொள் வதைக் கொஞ்ச நாளைக்கு நிறுத்தி வைக்கலாம் சார்!'' என்றேன் நான்.

அந்த இளைஞருக்கு அது பிடிக்கவில்லை. ‘விருட்ட’டென்று எழுந்து போய் விட்டார்!

“கொழும்பில் நிறையத் தமிழர்கள் இருப்பதால் தமிழர்களுடைய பண்டிகைகள், விழாக்கள் எல்லாம் சிறப்பாகக் கொண்டாடப்பட வேண்டுமோ...? இங்கே தமிழர்கள் செல்லும் கோயிலொன்றுக்குப் போய்ப் பார்க்க முடியுமோ?'' என்று நண்பரிடம் கேட்டேன்.

“தாராளமாகப் போய்ப் பார்க்கலாமே...! சிவகப்பிரமணிய கவாயி கோயிலுக்குப் போய்ப் பார்க்கலாம். வாருங்கள்” என்று அழைத்தார் அவர்.

ஆலையத்துக்குள் நுழையும்போதே சுகமான நாதஸ்வர இசை என்னை வரவேற்றது. வாசிக்கும் நாதஸ்வர வித்வான் யாரென்று பார்க்க ஆசைப் பட்டேன். ஆனால், அவரோ என்னை அவருடைய வீட்டுக்கே அழைத்துக் கொண்டு போய்விட்டார்! வீட்டுக்குப் போவது என்பது அப்படி ஒன்றும் சிரமமான காரியமாக இல்லை. ஏனெனில், வீடு கோயிலின் பின்பகுதியிலேயே அமைந்திருந்தது - தமிழ்நாட்டில் பெரிய கோயில்களில் இருப்பது போல...

ராஜமாணிக்கம் என்ற அந்த வித்வான் பட்டாசைவரத்தைச் சேர்ந்தவர்.

“ஆனால், நான் சொந்த ஊருக்குப் போனது இந்தக் கலையைக் கற்றுக் கொள்வதற்குத்தான். பரம்பரை பரம்பரையாக இங்கேயேதான் வாழ கிறோம்!'' என்றார் ராஜமாணிக்கம்.

“இங்கே மனவிழாக்களுக்கு, கச்சேரிகளுக்குக்கூடப் போவீர்களோ?'' என்று கேட்டேன்.

“போவோம். ‘ஸெட்டுக்கு முன்னாறு ரூபாய் கொடுப்பார்கள். இங்கே கோயிலில் நிரந்தர ஊதியம் நாறு ரூபாய்!'' என்றார் அவர்.

“இதுபோல நிறையப் பேர் இந்த ஊரில் இருக்கிறார்களோ...?'' என்று கேட்டேன்.

“ஹாம்...'' என்று சொல்லிவிட்டு யோசித்து, “கந்தசாமி, சுப்பிரமணியம், நான் - இந்த மூன்று பேர்தாம!'' என்றுசொன்னார் ராஜமாணிக்கம்.

“தமிழ்நாட்டில் உங்களுக்கு மிகப் பிடித்த தலைவர், பிரமுகர் யாராவது உண்டா?'' என்று கேட்டேன்.

“காரைக்குடி சா. கணேசன் அவர்களை என்னால் மறக்க முடியாது. நல்ல ரசிகர் சார் அவர்! இங்கே வந்தபோது என் இசையைக் கேட்டு அனுபவத்துக் ‘குழலிசைமணி’ என்று ஒரு பட்டத்தையும் கொடுத்துவிட்டுப் போயிருக்கிறார்...'' என்று உணர்ச்சி மிகுந்த குரலில் சொன்னார் அவர்.

“இளமையான தோற்றத்துடன் இருக்கிறீர்களே? ஏதாவது கட்டுப்பாடு விரதம்...'' என்று இழுத்தேன். கொஞ்சம் யோசித்துவிட்டு, “ஹோ...'' வென்று சிரித்தபடியே, “ஒன்றும் இல்லையே...? மனிமணியாக ஒன்பது குழந்தைகள்!'' என்றார் அந்தக் ‘குழலிசைமணி’!

“இந்த நடன்ம் வெளிநாட்டினருக்காக ஏற்பாடு செய்யப்பட்டது. அதற்கான ஒரு குழந்தையையும் உருவாக்கியிருக்கிறார்கள்...''-இப்படி ஒரு முன்னுரையுடன் என்னை ‘ஒபிராய்’ ஓட்டலுக்கு அழைத்துக் கொண்டு போனார் நண்பர்.

“என்னென்ன நடனங்கள் காட்டப் போகிறார்கள்?'' என்று ஆவலோடு கேட்டேன்.

“கொஞ்சம் சம்பிரதாயமான நடனங்கள்; சில ‘பாண்டி’யான நடனங்கள்!” என்றார் அவர்.

அவர் சொன்னபோது வேடுக்கையாக இருந்தது. ஆனால், பார்த்த போது அது உண்மையென்றே தெரிந்து கொண்டேன். மங்கள பேரிகை, பூஜா நட்டுவம், விளக்கு நடனம், தேயிலைத் தோட்ட நடனம் எல்லாம் ஆடினார்கள். அழகைக் காட்டி அற்புதமாக ஆடியதுபோல முகமுடி போட்டுக் கொண்டு மறைத்து விளையாட்டாகவும் ஆடினார்கள்.

“இவர்கள் எல்லாம் நடனப் பணியையே தொழிலாகக் கொண்ட வர்கள்தானு?” என்று கேட்டேன்.

“ஆமாம். இவர்கள் ‘ஸ்ரீவங்கா நேஷனல் ட்ரூப்’பைச் சேர்ந்தவர்கள். இந்த நடனம் சுமார் 2,500 ஆண்டுகளுக்கு முந்தைய கலாச்சாரங்களைக் காட்டுவது!” என்றார் அவர்.

பக்கத்தில் அமர்ந்து ரசித்துக் கொண்டிருந்த ஐரோப்பிய நண்பர்கள் பிரமித்துப் போனார்கள்! ஆனால், நான் அயரவில்லை. சிந்துவெளி நாகரிகத் துக்கு வயது அதைவிடப் பழைமையானது அல்லவா...?

“உங்களுடைய நாட்டு நடனங்களை அதற்குரிய கிராமியப் பின்னணி விலேயே பார்க்க முடியுமோ?” என்று கேட்டேன்.

“தாராளமாக! அதற்குக் கண்டிக்குப் போகவேண்டும்!” என்றார் அவர்.

13

கண்டி நகரின் மத்தியிலுள்ள ஏரி.

வி திரும் புதிருமாச வந்த கார்கள் ஒவ்வொன்றிலும் வர்ணக் கொடிகள் பறந்து கொண்டிருந்தன. கடைகளிலும் அலுவலகக் கட்டடங்கள் பலவற்றிலும் நீலம், வெளை, மஞ்சள், சிவப்பு ஆகிய நிறங்களில் கொடிகள் பறக்கவிடப் பட்டிருந்தன. எனக்கு அந்தக் கோலாகலமான சூழ்நிலையின் காரணம் புரியவில்லை.

“இந்தியாவில் 2500 ஆண்டுகளுக்கு முன்பு, வைகாசி மாதத்தில் பெளர்னாமி தினத்தன்று, கயா என்ற இடத்தில் போதிவிருட்சத்தின் அடியில் அமர்ந்து தவம் புரிந்த சித்தார்த்தனுக்கு ஞானேதயம் உண்டாயிற்று. முப்பத்தெந்து வயது நிறைந்த அந்த மகான் அன்று உலகம் முழுவதும் வணங்கும் புத்தர்பிரானாக மாறினார். அந்த வைகாசி மாதப் பெளர்னாமி தினத்தையே உலகெங்கும் பொத்தர்கள் ‘வெசாக்’ (Vesak) திருவிழாவாகக் கொண்டாடுகிறார்கள்” என்றார் ரங்கநாதன்.

ஓட்டலீல் என்னைச் சந்திக்க வந்திருந்தார் துரைராசா. இலங்கையில் அரை நூற்றுண்டு காலமாகத் தமிழ்ப் புத்தகங்களையும், தமிழ்ப் பத்திரிகை

களையும் வரவழைத்து விற்பனை செய்து தமிழ் மணம் பரப்பிக் கொண்டிருந்த பெரியவர் தமிழித்துரை. அந்த நல்ல பணியை இப்போது அவருடைய மகன் துரைராசா தொடர்ந்து செய்து கொண்டு வருகிறார்.

லோறில் ஒழுங்கையில் (சந்து என்பதை அவர்கள் அப்படித்தான் சொல்லுகிறார்கள்) பலா, வாழைத் தோட்டங்கள் சூழ்ந்த பசுமையான குழ்நினையில், அவருடைய வியாபாரத்தை அமைதியாகச் செய்து கொண்டிருக்கிறார். வியாபாரம்தான் அமைதி என்பதில்லை; அவருடைய பேச்சு, நடை எல்லாமே வெகு அமைதி! ரொம்ப ரொம்ப நிதானம்.

ஓட்டல் அறைக்குப் போனதும், “என்ன ரங்கநாதன்? (இதில் ‘ன’ என்ற ஏழுத்தை அழுத்திக் கூல் விணுமி நிறுத்தி உச்சரிக்க வேண்டும். அதுதான் துரைராசாவின் நிதானமான பாணி!) இப்போது எங்கே போகப் போகிறோம்?” என்று கேட்டார் துரைராசா.

“கண்டிக்குப் போக ஏற்பாடு செய்திருக்கிறோம்!” என்றார் ரங்கநாதன்.

“கிண்டியிலிருந்து கண்டிக்கு!” என்றேன் நான். தொடர்ந்து, “நாமெல் லாம் போவது இருக்கட்டும். புகைப்படம் எடுக்க யாராவது கூட வரவேண்டுமோ...?” என்றேன்.

“சுமதிபாலாவை ஏற்பாடு செய்திருக்கிறோம்” என்றார் துரைராசா.

“பெண்மணியானால் வேண்டாம். அழைத்துக் கொண்டு போவது சொள்கியமாக இராது!” என்று நான் யோசனையுடன் சொன்னேன்.

“பெண்மணி இல்லை மிஸ்டர் மணியன்!” என்று ஒரு மென்னகையுடன் சொன்னார் துரைராசா: “விக்டர் சுமதிபாலா ஒரு புகழ் பெற்ற புகைப்படக் காரர். இலங்கையின் பிரதமர்களுடன் வெளிநாடுகளுக்குப் பலமுறைகள் போயிருக்கிறார். கவனித்து நிதானமாகப் பேசுவார்...”

“கவனித்து நிதானமாகப் படங்களும் எடுப்பார்!” என்றார் ரங்கநாதன்.

“சரி. புறப்படுவோம்” என்றேன்.

காரில் போகும்போது சுமதிபாலாவிடம், “நீங்கள் பிரதமர்களுடன் வெளிநாடுகளுக்குப் போய் வந்திருப்பதாகச் சொன்னார்களோ..? இந்தியாவுக்கு வந்திருக்கிறீர்களோ?” என்று கேட்டேன்.

“வந்திருக்கிறேனோ...? அப்போது டட்லி சேனநாயகா பிரதமராக இருந்தார். டில்லியில் பிரதமர் இந்திரா காந்தியைச் சந்தித்தபோது, ஒரு வேடிக்கையான நிகழ்ச்சி நடந்தது...” என்று கூறி நிறுத்தினார் சுமதிபாலா.

“என்ன ஆயிற்று...? நீங்கள் புகைப்படம் எடுத்ததில் ஏதாவது சிக்கலா? சொல்லுங்கள்!” என்றேன்.

“அப்படி எதுவும் நடக்கவில்லை. டட்லி சேனநாயகாவை இந்திரா காந்திக்கு அறிமுகம் செய்து வைத்த சபாநாயகர், ‘மாடம்! இவர் இலங்கைப் பிரதமர். இராவண தேசத்திலிருந்து உங்களைப் பார்க்க வந்திருக்கிறார்!’ என்று விளையாட்டாகச் சொன்னார். உடனே டட்லி சேனநாயகா, ‘வாஸ்த வம்தான் அம்மணி! ஆனால், அந்த உத்தேசத்துடன் வரவில்லை!’ என்று சொல்லிச் சிரித்தார்...”

இப்போது, நாங்களும் சிரித்தோம்.

கார் மலைச்சாலையில் ஏற ஆரம்பித்தது. நன்றாக அமைக்கப்பட்டிருந்த தார் ரோட்டைக் கவனித்துவிட்டு, “இங்கே சாலைகள் நன்றாக இருக்கின்றனவே...?” என்று கேட்டேன்.

“இவையெல்லாம் அந்தக் காலத்தில் போடப்பட்டவை. தேயிலத் தோட்டங்களை வைத்திருந்த கம்பெனிக்காரர்கள் அவர்களுடைய

செளாகரியத்துக்காக வசதியான சாலைகளைப் போட்டுகொண்டார்கள். 1840-ம் ஆண்டுவரை இந்தப் பகுதிகளில் காப்பித்தோட்டங்கள்தாம் இருந்தன. அப்புறம் தான் அவை தேயிலைத் தோட்டங்களாக மாறின்!'' என்றார் சமதிபாலா.

“தேயிலைத் தோட்டங்களா? ‘தேயிலைத் தோட்டத்திலே’ என்று கிட்டப்பா விருத்தம் பாடி இருக்கிறோ, அந்தத் தோட்டங்களா...? பார்க்க வேண்டுமே?’ என்று ஆவலோடு கேட்டேன்.

“நிறையப் பார்க்கப் போகிறீர்கள்! அடுத்த நாற்பத்தெட்டு மணி நேரத்துக்கு உங்கள் கண்களில் படப்போவதெல்லாம் நீல நிற ஆகாயமும், பச்சை நிறத் தேயிலைத் தோட்டங்களும்தான்!'' என்றார் சமதிபாலா.

தம்பட்டம், பேரிகை இவற்றுடன் இசைக்கருவிகளும் ஓலிக்கும் சப்தம் கேட்டது. விளக்கு அலங்காரங்களுடன் மேடையும் கண்ணிறப்பட்டது. வாலிப்பகளும் பெண்களும் கூட்டம் கூட்டமாகப் போய்க் கொண்டிருந்தார்கள்.

“என்ன விஷயம்? மறுபடியும்...” என்று ரங்கநாதனின் புறம் திரும்பினேன்.

“வெசாக் திருவிழாவேதான்! இங்கே விடிய விடியக் கூத்து நடக்கப் போகிறது. புத்தர் ஜாதகக் கதைகளை நடித்துக் காட்டுவார்கள். ஆனால், அதைப் பார்க்க நிறைய இந்துக்களும் வருவார்கள்... இங்கே புத்தர் கோயில் களில்கூட அப்படி ஒற்றுமையான, ஓர் விசேஷமான அம்சம் உண்டு. அங்கே விச்னுவையும் வணங்குவார்கள்!'' என்றார் ரங்கநாதன்.

ஃ

ஃ

ஃ

“பிரிட்டிஷ்காரர்களால் லேசில் கைப்பற்ற முடியாத நாடாக இருந்தது கண்டி. நாலாபுறமும் மலைகளால் சூழப்பட்ட அந்த இடத்தை அடைவது அவர்களுக்கு ரொம்ப சிரமமாக இருந்தது. கண்டியின் மலைவாசல்களில் எல்லாம் காவலர்கள் இருப்பார்கள். பெரிய பாறைகளை வழியில் உருட்டி விடுவார்கள்!'' என்றார் துரைராசா.

“இப்போது அப்படிப் பாறை எதுவும் இல்லையே...?’’ என்று சிறிது கவலையுடன் கேட்டேன்.

“அதோ தெரிகிறதே கற்பாலம்! அதுதான் மிச்சம். மலையைக் குடைந்து பாலத்தைப் போல அமைத்திருக்கிறார்கள். ‘கடுகண்ணுவை’ என்ற இந்த இடத்தைப் பற்றி சோமசந்தரப் புலவர் பாடி இருக்கிறார்’’ என்றார் அவர். அந்தப் பாட்டின் அடிகளையும் கூடவே பாடிக் காட்டினார்.

“கண்டியை ஒரு நாடு என்கிறீர்களோ...? இலங்கையின் ஒரு பகுதி அல்லவா அது?’’ என்று கேட்டேன்.

“இலங்கையை மொத்தமாக ஒரு நாடாகத் தொகுத்தவர்கள் பிரிட்டிஷ் காரர்கள்தாம். அதற்கு முன் அது வெவ்வேறு சிறு நாடுகளாகத்தான் இருந்தன. அதில் மலைப்பாங்கான கண்டிப் பகுதி தனிநாடு என்றார் அவர்.

“அப்போது கண்டிதான் தலைநகராக இருந்தோ...?’’ என்று கேட்டேன்.

“தலைநகராக இருந்தது மட்டும் இல்லை; அரண்மனையையும்கூடப் புகழ் பெற்ற புத்தர் கோயிலுக்குப் பக்கத்திலேயே வைத்திருந்தான் அரசன். அப்படிக் குடி இருந்தால் பகைவர்கள் தன்னை அபாயத்துக்கு ஆளாக்க முடியாது என்று அரசனுக்கு ஒரு நம்பிக்கை’’ என்றார்.

“கோயிலை ஒட்டி அரண்மனை என்றால், அந்தப்புரம், நீதிமன்றம் எல்லாம் எங்கே இருந்தன?’’ என்றேன்.

“ஊருக்குள் போனால் ஒரு பெரிய ஏரியைப் பார்ப்பீர்கள். அதற்குப் ‘பாற்கடல்’ (கிரிமுகுதா) என்று பெயர். அதன் மத்தியில் ஒரு சிறு அரண்மனை இருந்தது. அங்கேதான் அந்தப்புரம். அந்த ஏரியைச் சுற்றி இரண்டரை மைல் தூரம் நடக்கலாம். வெகு சுகமாக இருக்கும். அதற்கு ஆங்கிலேயர்கள், ‘வேடி ஹார்டன் டிரைவ்’—‘வேடி மெக்காலம் டிரைவ்’—‘வேடி பிளேக் டிரைவ்’ என்றெல்லாம் பெயர் வைத்திருந்தார்கள். எல்லாம் கண்டியில் இருந்த பிரிட்டிஷ் கவர்னர்களின் மனைவிமார்களின் பெயர்கள். அந்தப்புர வாசனை பிரிட்டிஷ் காரர்களுக்கும் அடித்திருக்கிறது! என்று சிரித்தார் துரைராசா.

“கண்டி நடனம் ரொம்பப் பெயர் பெற்றதாயிற்றே...?” என்றேன்.

“அப்படித்தான். இப்போது கோயில்களில், திருவிழாக்களில், முக்கிய மாசு பண்டிகைகளில் கண்டி நடனத்தைப் பார்க்கலாம். தாரை, தம்பட்டம், பேரிகையுடன் — கவசம், மணிமாலைகள், கிரீடம் எல்லாம் அணிந்து ஆடுவார்கள். அந்த முரசு அதிரவேத ஓர் அழுகு — சத்தத்திலிருந்தே திருவிழா முரசு, கோயில் முரசு, கல்யாண ஊர்வல முரசு என்று விதம் விதமாக அடையாளம் பிரிக்கலாம். கண்டிப் பெண்கள் புடவை கட்டுவதே ஓர் அழுகு. தமிழ்நாட்டில் கோயம்புத்தூர்க்கட்டைப் போல பின்புறம் கொகவும் வைத்திருக்கும். இப்போது அந்தப் பின்னழகை யெல்லாம் பார்க்க முடியாது! என்று பெருமூச்சு விட்டார் துரைராசா.

“ஏன்...? அழகான பெண்கள் குறைந்து போய் விட்டார்களா?” என்றேன்.

“புடவை கட்டும் பெண்கள்தாம் குறைந்து போய் விட்டார்கள். எங்கே திரும்பினாலும் ‘ஸ்கர்ட்’ தான் கண்ணில் படுகிறது. சிறு பெண்கள் முதல் பெரியவர்கள் வரை!” என்றார் அவர், இன்னும் பெரிதாக ஒரு பெருமூச்சுடன்.

கண்டியின் புகழ்பெற்ற ‘பேராதனைப்’ பல்கலைக்கழகத்தை நோக்கிப் போய்க் கொண்டிருந்தோம். வழியில் ஒரு பொத்த ஆலயத்தைத் தரிசித்தோம்.

பூஜை முடிந்து தாயும் — மகளுமாகத் திரும்பிவந்து கொண்டிருந்த இருவரைச் சந்தித்தேன்.

“அகல்விளக்குகளை ஏன் கோயிலின் பின்புறம் ஏற்றுகிறீர்கள்...?” என்று கேட்டேன்.

“பிராகாரத்தில் எண்ணேய சிந்தக் கூடாது என்பதற்குத்தான். பிராகாரம் சுத்தமாக இருக்க வேண்டும். எங்கு வேண்டுமானாலும் அமர்ந்து பிரார்த்தனை செய்யும்படி இருக்க வேண்டும்” என்றார் அந்தப் பெண்மனி.

“அரசமரத்தில் துண்டு துண்டுகளாக வர்ணத் துணிகள் கட்டி வைத் திருக்கிறீர்களோ...?” என்றேன்.

“இவையெல்லாம் வேண்டுதலைக்காகக் கட்டி வைத்திருப்பவை. புண்ணியைம் கிடைக்கவும் கட்டி வைப்பதுண்டு. இங்கே மே மாதம் வற் திருக்கிறீர்களோ...? தெளோ... தெலோ... ஆகஸ்ட் மாதம் வந்திருக்க வேண்டும்! கண்டி பெரெஹோ திருவிழாவும், ஊர்வலமும் பத்து நாட்களுக்கு நடக்கும். புத்தர் திருப்பல் இருக்கும் கோயிலுக்குப் போய்த் தரிசனம் செய்தீர்களோ...?” என்று கேட்டார் அவர்.

“இனிமேல்தான் போகவேண்டும். இப்போது இன்னெலூரு ஆலயத்துக்குப் போய்க் கொண்டிருக்கிறோம். அங்கே ஆரூபியர் இளைஞர்களும், பெண்களும் கலைத்தேவியை வணங்கிக் கொண்டிருக்கிறார்கள்!” என்றேன்.

அது மிலஸ் தெனுவரா என்ற அந்த அம்மையாருக்குப் புரியவில்லை. சிரித்துவிட்டு கைகுவித்து விடைபெற்றுக் கொண்டார்.

கண்ணுக்கெட்டியவரை பசுமையான மலைச்சாரல். அதில் ஆங்காங்கே உயர்ந்த கம்பீரமான கட்டடங்கள். நிழல்தரும் நெடிதுயர்ந்த மரங்களுக்கு நடுவே செல்லும் சாலைகள்—இப்படி ஒரு குழந்தையை நினைத்துக் கொள் உங்கள். அதுதான் ‘பேராதனைப் பல்கலைக்கழகம்.’ பேட்ரிக் அபுக்ராம்பே என்ற பிரிட்டிஷ் கட்டடத்தில் நிபுணரின் கற்பணியில் உருவான குழந்தை இது. இங்கிலாந்தில் உள்ள ஆக்ஸ்போர்டு பல்கலைக்கழகம் போன்ற அமைப்பு என்று சொல்லுகிறார்கள்.

சுறுசுறுப்பாக எதிரே நடந்து வந்து கொண்டிருந்த மாணவர் ஒருவரை நிறுத்திக் காரிவிருந்து இறங்கினாலோம்.

‘‘தமிழ்நாட்டிலிருந்து வந்திருக்கிறோம். இங்கே சுற்றிப் பார்க்க விரும்புகிறோம். உங்கள் பெயர்...?’’ என்றேன்.

“என் பெயர் பாலசுப்பிரமணியம்” என்றார்

“இங்கே எவ்வளவு மாணவ மாணவிகள் படிக்கிறார்கள்? எல்லாரும் இங்கேயே தங்கிப் படிக்கிறார்களா?” என்று கேட்டேன்.

“சுமார் ஆரூரியர் மாணவ மாணவிகள் இந்தப் பல்கலைக்கழகத்தில் படிக்கிறார்கள். சட்டப் படிப்பைத் தவிர மற்ற எல்லாம் இருக்கின்றன. ஹாஸ்டலில்தான் பெரும்பாலோர் இருக்கிறார்கள். மற்றவர்களோ வீட்டிலிருந்து வந்து போகிறார்கள்’’ என்றார் பாலசுப்பிரமணியம்.

‘‘நீங்கள் எங்கிருந்து வருகிறீர்கள்...? என்ன படிக்கிறீர்கள்?’’ என்று கேட்டேன்.

“நான் யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து வருகிறேன். மருத்துவப் படிப்பில் கடைசி ஆண்டு படிப்பு படித்துக் கொண்டிருக்கிறேன்’’ என்றார் அவர்.

‘‘இங்கே மாணவர்களுக்கு யூனியன் எல்லாம் உண்டா? அவை கட்சி சார்போடு தேர்தல் நடத்துவதுண்டா? தமிழ்நாட்டில் அப்படி நடப்பதுண்டே...’’ என்று கேட்டேன்.

இருக்கின்றன சார்! எஸ். எல். எப். பி., யூ.என்.பி., கம்யூனிஸ்ட் -இப்படி ஒவ்வொன்றுக்கும் மாணவர்கள் கட்சி அமைக்கிறார்கள்; தேர்தலும் நடத்துகிறார்கள். ஆனால் தமிழ் மாணவர்களுக்குத்தான் இப்படி எதுவும் இல்லை’’ என்றார் அவர்.

மரத்தடியில் சிறு கோயில் மாதிரி தெரிந்தது. மாணவர்கள் சிலர் வலம் வந்து கொண்டிருந்தார்கள்.

“இங்கேயே கோயில்களும் உண்டா?” என்று சுற்று ஆச்சரியத்துடன் கேட்டேன்.

“பொத்தர்கள், இல்லாமியர்கள், கிறிஸ்துவர்கள் எல்லாருக்கும் இந்த ‘காம்பனி’லேயே கோயில்கள் இருக்கின்றன. இந்துக்களின் கோயில் மலைமீது இருக்கிறது. அதை இந்து மாமன்றம் நடத்துகிறது’’ என்றார் பாலசுப்பிரமணியம்.

“என்ன கோயில் அது...? எப்படிப் போவீர்கள்?” என்று கேட்டேன்.

“மலைமீது இருப்பது எந்தக் கடவுளாக இருக்கும்...? முருகக்கடவுள் தான். குறிஞ்சிக் குமரன் கோயில் அது. மூன்று வேளையும் பூஜைகள் நடக்கின்றன. அனேகமாக எல்லாரும் நடத்துதான் போய்த் தரிசித்துவிட்டு வருவோம். ‘எக்ஸ்ஸெஸ்’ மாதிரியும் இருக்கும்; பக்தியில் ஈடுபட்ட மாதிரியும் இருக்கும்’’ என்றார் பாலசுப்பிரமணியம்.

கோயிலுக்குப் போனாம். அதிகக் கூட்டம் இல்லை. இரண்டொருவர் மட்டுமே பிரகாரத்தில் இருந்தார்கள். “குருக்கள் பெயர் குமாரசுவாமி. அதிலும் ஒரு பொருத்தம்” என்றார் பாலசுப்பிரமணியம்.

“தங்களுக்கு எந்த ஊரோ?” என்றேன் நான்.

“பெருந்துறை” என்றார் குருக்கள்.

“பெருந்துறையா...? அடிக்கடி அங்கே போவதுண்டா? சரோட்டுப் பெருந்துறைதானே?” என்று வியப்புடன் கேட்டேன்.

“அந்தப் பெருந்துறை இல்லை. இது யாழ்ப்பாணத்தில் இருக்கும் பெருந்துறை!” என்றார் குருக்கள். “இங்கேயே தங்கியிருக்கிறேன். பின்னால் தான் வீடு” என்றார் தொடர்ந்து.

“தனியாக இருக்கிறீர்களே...? யார் துணை?” என்று கேட்டேன்.

“கடவுள்தான் துணை” என்றார் ரங்கநாதன்!

“கோயிலில் உள்ள கடவுள்களுக்கு குருக்கள்தான் துணை!” என்றேன் நான்.

பேராதணைப் பல்கலைக் கழகத்திலிருந்து கிளம்பி வந்தோம். “இப்போது இந்த ஊரின் பிரசித்தி பெற்ற கோயிலுக்குப் போய்க் கொண்டிருக்கிறோம்” என்றார் சமதிபாலா. வழியில் ஆற்றைக் கடந்தபோது யானைகளைக் குளிப்பாட்டிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

இந்த யானைகளும் அந்தக் கோயிலைச் சேர்ந்தவைதான். நாற்பது நாற்பத்தைந்து யானைகள் இருக்கின்றன” என்றார் சமதிபாலா.

“அது என்ன கோயில்?” என்று கேட்டேன்.

“புத்தரின் திருப்பல் வைத்திருக்கும் தலதா மாளிகை கோயில். 365 ஆண்டுகளுக்கு முன்னால் கட்டப்பட்டது. புத்தரின் திருப்பல் இந்தியாவிலிருந்து ஒரு ராஜகுமாரியால், சுமார் 1600 ஆண்டுகளுக்கு முன், கூந்தலில் மறைத்து வைத்துக் கொண்டு வரப்பட்டது. அதை ஒவ்வொரு இடமாக மறைத்து மறைத்து மாற்றி வைத்துக் கடைசியில் கண்டியில் கொண்டு வந்து சேர்த்தார்கள். அதை இங்கே தங்கப் பேழை ஒன்றில் வைத்திருக்கிறார்கள். சந்திதியில் மல்லிகை, ஃபிராங்கிப்பன்னி போன்ற மலர்களின் மணத்துடனும், தங்க வெர நெக்கெலஸ் அலங்காரத்துடனும் அது வைக்கப்பட்டிருக்கிறது” என்றார் சமதிபாலா.

“ஊர்வெலம் எல்லாம் உண்டா?” என்று கேட்டேன்.

“பேஷாக! எசல் பெரெஹூரா என்ற உற்சவத்தில். ஐலை-ஆகஸ்ட் மாதத்தில் பொள்ளணியை ஒட்டிப் பத்து நாட்கள் திருவிழா நடக்கும். இரவில் பேரிகை, துந்துபி முழக்கத்துடன், அலங்காரம் செய்த யானைகள் முன்வர, நடவடிக்கை பிரமாதமாகப் பத்து நாள் ஊர்வெலம் நடக்கும். ஐந்து கோயில்கள் சேர்ந்து நடத்தும் ஊர்வெலம் அது” என்றார் சமதிபாலா.

அங்கே கோயிலைச் சுற்றி அமைந்த அகழியில், கோயிலுக்கு வந்திருந்த பெண்களும், பெரியவர்களும், மீன்களுக்குப் பொரியை அள்ளி அள்ளிப்போட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள்! “இந்த மீன்கள் தெய்விகமானவை. யாரும் இவற்றைத் தொந்தரவு செய்வதில்லை. இங்கே பொரி போட்டால் வேண்டிக் கொண்டது கிடைக்கும் என்ற நம்பிக்கை உண்டு” என்றார் ரங்கநாதன்.

உள்ளே போனாம். ஆங்காங்கே தீபம் ஏற்றிவைத்து வணங்கிக் கொண்டிருந்தார்கள். தரையில் அப்போதுதான் பிறந்த குழந்தைகளைப் போட்டுப் பிரார்த்தனை செய்து கொண்டிருந்தார்கள். வர்ணத் துணிகளைக் கட்டி முடிச்சுப் போட்டு-வேண்டுதலை செய்து கொண்டதை நிறைவேற்றிக்

கொண்டிருந்தார்கள். கிண்ணங்களில் மலர்களை எடுத்துக் கொண்டு பெங்கள் பிரகாரத்தைச் சுற்றி வலம் வந்தார்கள்.

“நம்பிக்கைகள் எல்லா ஊரிலும் ஒரே மாதிரியானவைதான்! எல்லா தெய்வங்களும் ஏறக்குறைய ஒரே மாதிரியானவைதான்...” என்று சமதி பாலாவிடம் சொன்னேன் நான்.

“அரசரின் அரண்மனை பக்கத்திலேயேதான் இருக்கிறது. பக்கத்து வாசல் ஒன்றின் கதவைத் திறந்தால் போதும்! அரசர் இருப்பிடத்துக்குப் போய்விடலாம்” என்றார் சமதிபாலா.

“பாங்காக்கிலும் இதேபோல புத்தர் கோயில் இருக்கிறது. பக்கத் திலேயே அரசரின் அரண்மனையும் இருக்கிறது. பக்கியும்-பயமும்கூட உலகெங்கும் ஒரேமாதிரிதான்!” என்றேன் நான்.

“அடுத்து எங்கே போகப் போகிறோம்?” என்று கேட்டேன்.

“சுமார் மூன்று மைல் தூரத்தில் உள்ள ‘பேராதனைப் பூங்காவை’ப் பார்க்கப் போகிறோம். நானும் ஆண்டுகளுக்கு முன்பு அமைக்கப்பட்ட புகழ் பெற்ற பூங்கா அது!” என்றார் சமதிபாலா.

“இன்னெரு கவாரசியமான விஷயமும் கூட. அங்கேதான் ஆஸ்கார் பரிசு பெற்ற ‘பிரிட்ஜ் ஆன் தி ரிவர் க்வாய்’ (Bridge on the River Kwai) என்ற படத்தைப் பிடித்தார்கள். ஆறு, காடு, பாலம் எல்லாவற்றையும் அந்தக் கதைக்கேற்றபடி இந்தப் பூங்காவில்தான் அமெரிக்கர்களால் காண முடிந்தது” என்றார் சமதிபாலா.

மஹாவலி கங்கை ஆறு அந்தப் பூங்காவையும் விடவில்லை. அதைச் சுற்றி ஒடிக் கொண்டிருக்கிறது!

“‘ஸ்ரூடன்ஸ்டல் கார்டன்’ என்று ஒரு பகுதி இருக்கிறதே...? என்ன அது?” என்று கேட்டேன்.

“பல்கலைக்கழகத்தில் தாவர இயல் படிக்கும் மாணவ - மாணவிகளுக்குப் பயன்படுவதற்காக அமைந்த இடம் இது. ஆற்றை ஒரு தொங்குபாலத்தின் மூலம் கடந்து போனால் உண்ணிலைப் பிரதேசப் பயிர்களைப்பற்றி மட்டும் தாவர இயல் கற்றுக் கொடுக்கும் பள்ளிக்கூடம் இருக்கிறது” என்றார் சமதிபாலா.

கார் சுற்றி வந்து கொண்டிருந்தபோது, “ஒரு நிமிடம் நிறுத்துங்கள்” என்றார் சமதிபாலா.

“என்ன விஷயம்? இங்கே சிறிது தங்கலாம் என்றா...? நேரம் இல்லை” என்று ‘ரிஸ்ட்வாட்சை’ப் பார்த்தேன்.

“நீங்கள் தங்க வேண்டாம். இங்கேதான் இரண்டாவது உலக யுத்தத்தின்போது மவண்ட்பேட்டன் படைகளுடன் தங்கியிருந்தார். பிலிப்பைன்ஸ் ஐப்பானியர் வசமான பிறகு இதுதான் தென்பகுதியில் பிரிட்டிஷாருக்கு முக்கிய தளமாக விளங்கிறது” என்றார் அவர். காரிலிருந்து இறங்கி முவண்டபேட்டன் மிதித்த மன்னை நானும் ஒரு முறை பெருமையுடன் மிதித்துவிட்டுக் காரில் ஏறிக் கொண்டேன்!

“அடுத்து மஹாவலி கங்கையைப் பார்க்கப் போகலாம்” என்றார் ரங்கநாதன்.

“அதுதான் நாம் போன இடத்துக்கெல்லாம் வந்து கொண்டிருக்கிறதே.. இன்னும் அதைப் பார்க்கப் போக வேண்டுமா?” என்று கேட்டேன்.

“இலங்கையின் முக்கியமான அணைக்கட்டுடுத் திட்டம் ஒன்றை நாம் பார்க்கலாம். விவசாயத்துக்கும், மின்சார உற்பத்திக்கும் பயன்படும் திட்டம் அது. இங்கிருந்து மூன்று நான்கு மைல்கள் தூரம்தான்” என்றார் அவர்.

நாங்கள் போய் நின்ற இடத்தில், அணைக்கட்டில் தேங்கிய நீர்த்தேக்கமாக ஆறு நின்று கொண்டிருந்தது. ஓடவில்லை! சுவர்க் கட்டடமும், மதகுப்பலகைகளுமாக நீரைத் தேக்கி அளந்து வெளியேற்றிக் கொண்டிருந்தன.

“நீரைத் தேக்கி சுமார் ஐந்தரை மைல் தூரம் மலையைக் குடைந்து கால்வாய்களின் வழியாக எடுத்துச் செல்லுகிறார்கள். சரிவில் நீரைக் குழாய்கள் மூலம் வேகமாக இறக்கி அதிலிருந்து மின்சாரம் எடுக்கிறார்கள். தண்ணீர் விவசாயத்துக்குப் பயன்படுகிறது’’ என்றார் துரைராசா.

“திட்டம் முடிந்துவிட்டதா?” என்று கேட்டேன்.

“சில ஆண்டுகளாக நடந்து கொண்டிருக்கிறது. இன்னும் முடியவில்லை. பலவிதமான சிக்கல்கள்...” என்றார் சுமதிபாலா.

“தங்கை என்றாலே இப்படித்தான்; கொண்டு வந்து சேர்ப்பது பகிரதப் பிரயத்தனமாக இருக்கும்!” என்றேன் நான்.

14

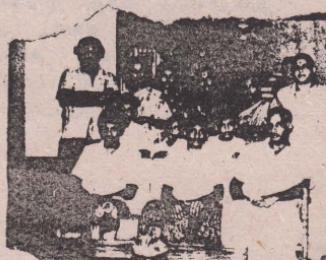
ரம்பொடை வழி (Ramboda Pass)

கண்டியிலிருந்து கிளம்பினேம். பிற்பகல் நேரமாகவிட்டது. டிரைவர் எங்களை அவசரப்படுத்திக் கொண்டிருந்தார்.

“வெளிச்சம் இருக்கிறவரையில் நுவரெவியாவுக்குப் போகும் மலைச்சாலை ரொம்ப அழகாக இருக்கும். முடுபனி விழுந்து இருட்டவும் ஆரம்பித்து விட்டால் எதிரே பத்து அடி தூரத்துக்கூட்டப் பாதை தெரியாது” என்றார் டிரைவர்.

“போட்டோவைத் தவிர வேறு எதிலும் விழுவதாக இல்லை! உடனே புறப்படுவோம்” என்றேன் நான்.

பச்சை நிறக் கம்பளம் போட்டு மூடியது போன்ற தேயிலைத் தோட்டங்கள், நீலநிற ஆகாயம், கருநிற மலைமுடிகள் - இவற்றுக்கு நடுவில் தூண்ணிக் குகிக்கும் வெள்ளி அருவிகள்... இவற்றைப் பார்க்கும்போது நமக்கு கொடைக்கானங், நீலகிரி மலைகளின் ஞாபகம்தான் வருகிறது.

மலைமுகட்டில் ஒரு சாலையில் திரும்பினேம். குறுகலான அந்த வளைவி விருந்து கீழே மலைச்சாலை இருப்பது தெரிந்தது. மலைப்பாறை மேலே குடைபோல அகன்று சாலை வளைவிற்கு வழிவிட்டது.

“இதுதான் ‘ரம்பொட்ட-பாஸ்’ என்ற இடம். கண்டியைப் பிரிட்டிஷார் கைப்பற்ற முடியாமல், மலைநாட்டினர் காவல் காத்து வந்த இடங்களில், இது முக்கியமான இடம். இங்கே கல்லீ உருட்டி சாலையை அடைத்து விட்டால் கண்டிக்கு வருவதற்கு வேறு வழியே இல்லை!“ என்றார் சுமதிபாலா.

“‘நுவரெலியாவின் மீது பிரிட்டிஷாருக்கு அப்படி என்ன மோகம்?’” என்று கேட்டேன்.

“‘நுவரெலியா’ என்றால், விளக்குகளின் நகரம் (City of Lights) என்று அர்த்தம். இந்த ‘ரம்பொட்ட-பாஸ்’ என்ற இடத்தில் ஆறு மைல் தூரத்திற்குள் மலை உயரம் 1000 அடி ஏற்கிறது. பார்க்க அழகான இயற்கைக் காட்சிகள், ஐம்பத்தொன்பது டிகிரி அளவு உண்ணம், 6230 அடி உயரத்தில் அமைந்த சமவெளி-இவைதான் பிரிட்டிஷாரை இங்கே கவர்ந்து இழுத்தன்’’ என்றார் சுமதிபாலா.

“இன்னெரு குன்னார்!” என்றேன்.

“பிப்ரவரியில் குளிர் ரொம்ப ஜோராக இருக்கும்! மார்ச்-ஏப்ரல் அருமையான மாதங்கள். படகில் செல்ல-மீன் பிடித்துப் பொழுது போக்க ஏரி, நடந்து செல்லவும்-மலை ஏறவும் வசதியான இடங்கள், நிறைய காய்கறி, பழங்கள்-இவை எல்லாம் பிறநாட்டு உல்லாசப் பயணிகளை இங்கே வந்து தங்கச் செய்கின்றன. ஒரு காலத்தில் இங்கே யானை வேட்டையும் பிரசித்தமாக இருந்தது’’ என்றார்.

“போயும் போயும் யானைகளை வேட்டையாடுவதா?” என்றேன்.

“ஆமாம்! பிரிட்டிஷார் பதினேழாம் நூற்றுண்டுக் கடைசியில் இலங்கைக்கு வந்து சேர்ந்தபோது இங்கே ஏராளமான யானைகள் இருந்தன. அந்தக் காட்டு யானைகளை விரட்டாமல் இந்த இடத்தைப் பிடிக்க முடியாது என்று பிரிட்டிஷார் நினைத்தார்கள். டாக்டர் டேவி என்ற ஒரு பிரிட்டிஷ் வேட்டைக்காரர் இங்கே ஆயிரம் யானைகளை வேட்டையாடிக் குவித்திருக்கிறார்...” என்றார் அவர்.

“‘யானை இருந்தாலும்-இறந்தாலும் ஆயிரம் பொன்!’ ஆயிரம் யானைகள் இறந்தால் எவ்வளவு பொன்னே? அடையப்பா...!’’ என்றார் ரங்கநாதன்.

“ரானுவ வீரர்கள் ஓய்வெடுத்து உடல்நலத்தைத் திரும்பப் பெறுவதற்கு உரிய ‘காம்ப்’பாக இந்த இடத்தைப் பிரிட்டிஷார் பயன்படுத்தினார்கள். நைல் நதியைக் கண்டுபிடித்த ஸர் சாமுவேல் பேக்கர் என்ற பிரிட்டிஷ் ஆராய்ச்சியாளர் இங்கே வந்து ஒரு பெரிய பண்ணையேயே நிறுவினார்... பாவம்!’’ என்றார் சுமதிபாலா.

“என் பாவம் என்கிறீர்கள்?” என்று கேட்டேன்.

“பண்ணை சாமான்கள், எரு து கள், வேட்டை நாய்கள்- இவற்றேடு வந்து இறங்கி பெரிய பிரிட்டிஷ் மாடல் பண்ணை ஒன்றைத் தொடங்கினார் அவர். ஆனால் ஏதோ ஒரு சாபக்கேடு-எல்லா மாடுகளும் இறந்து போயின. கால்நடைகள் அழிந்தன. ஆட்கள் வேலையை விட்டுப் போய்விட்டார்கள். பயிர்கள் வளரவில்லை. கடைசியில் பதினேரு ஆண்டுகள் முயன்று பார்த்துவிட்டு ஸர் சாமுவேல் பேக்கர் திரும்பிப் போய்விட்டார்.

அந்தப் பண்ணை இருந்த இடம் மட்டும் இப்போது இருக்கிறது'' என்றார் சமதிபாலா.

“காட்டு யானைகள் கொடுத்த சாபமாகத்தான் இருக்கும்!” என்றேன்.

திடீரென்று சாலையில் மூடுபணி இறங்கிறது. பளிச்சென்ற பகல் நேரம் இருட்டாகி விட்டது. புகைபோலப் பணி குழந்து கொண்டு மேலே போக வழி தெரியவில்லை.

மெதுவாகக் கொஞ்ச தூரம் போனதும், மூடுபணி விலகிறது. பசுமையான புல்வெளிக்கு நடுவே அமைதியான ஊரும் அழகான வீடுகளும் தெரிந்தன. இதமான குளிர் ‘சில்’ வென்று இறங்கிறது.

“நுவரெலியாவுக்கு வந்துவிட்டோம்” என்றார் ரங்கநாதன்.

“நீங்கள் சொல்லாமலே தெரிகிறது! வரிசை வரிசையாக அது என்ன செய்தோ...?” என்று சுட்டிக்காட்டிக் கேட்டேன்.

“முட்டைகோஸ் செடிகள்! இலங்கையில் எல்லாப் பகுதிகளுக்கும் இங்கிருந்துதான் இங்கிலீஷ் காய்கறி வகைகள் அனுப்பப்படுகின்றன. தமிழ் நாட்டில் ஊட்டியைப்போல...!” என்றார் அவர்.

“பலவிதத்திலும் இது பார்க்க ஊட்டி, குன்னூர் மாதிரிதான் இருக்கிறது” என்றேன்.

“இலங்கையின் முக்கியமான தேயிலைத் தோட்டங்கள் இங்கேதான் இருக்கின்றன. சுமார் ஆறு லட்சம் ஏக்கர் தேயிலைத் தோட்டங்களில் இருந்து ஒவ்வொர் ஆண்டும் ஐம்பது கோடி பவுண்டு தேயிலை உற்பத்தியாகிறது. ‘பீதுருதாலகலை’ என்ற இலங்கையிலேயே மிக உயரமான சிகரம் இங்கேதான் இருக்கிறது. 8280 அடி உயரம்!” என்றார் ரங்கநாதன்.

“வேறே முக்கியமான மலைச் சிகரங்கள்...?” என்றேன்.

“சிவங்கேளி பாதமலை என்ற சிகரம் ஹட்டன் என்ற இடத்திலுள்ளது. ஆங்கிலத்தில் ‘ஆதாம் சிகரம்’ (Adam's Peak) என்று, சொல்வார்கள். சிங்களத்தில் ‘ஸ்ரீபாத’ என்று சொல்வார்கள். சுமார் 7360 அடி உயரமுள்ள இந்த சிகரத்துக்கு இந்துக்கள், பொத்தர்கள், முஸ்லிம்கள் எல்லாரும் போகிறார்கள்” என்றார் அவர்.

“எல்லாருக்கும் புனிதமான இடமா...? அது எப்படி?” என்றேன்.

“அங்கே மலையில் உள்ள பெரிய குழிபு ஒன்றைப் பொத்தர்கள் புத்தர் காலடி என்று கருதுகிறார்கள். இந்துக்கள் சிவபெருமானின் பாதம் என்று வணங்குகிறார்கள். முஸ்லிம்களோ ஈடனிலிருந்து வெளியேற்றப்பட்ட ஆதாம், அதற்கு நிகரான அழகு பொருந்திய மலைச்சிகரம் ஒன்றில் இங்குவந்து தங்கியதாகச் சொல்லுகிறார்கள். ஆக, ஒவ்வொர் ஆண்டும் இங்கே வெளி நாட்டினாரும், உள்ளூர்க்காரர்களுமாக ஏகப்பட்ட பேர் வருகிறார்கள் என்றார்” அவர்.

“இன்னெனு ரூரிஸ்ட் அட்ராக்ஷன்?” என்று சிரித்தேன்.

“‘ரூரிஸ்டு’களை வசியப்படுத்த இங்கே நிறைய வசதிகள் இருக்கின்றன. சுமார் நானுாறு வகைப் பறவைகள் இருக்கின்றன. அதில் பாதிக்கு மேல் இங்கே மட்டும்தான் பார்க்கக்கூடியவை. நீர்வீழ்ச்சிகள் அழகு மிகுந்தவை. பெயர்கள்கூடக் கேட்பதற்கு ‘மியூசிகலா’க இருக்கும். துண்ணிந்தை, தியலும், வக்ஸபான-இப்படிப் பல...!” மேலும், இங்கிருந்து ஆறு மைல்

தொலைவில் உள்ள ஹக்கல் பூந்தோட்டம் விசேஷமானது. என? அது தோன்றிய விதமும் விசேஷமானதுதான்!'' என்றார்.

“எப்படியோ...?” என்று கேட்டேன்.

“முதலில் அது சின்கோனு தோட்டமாக இருந்தது. அப்புறம் காப்பி, தேயிலைத் தோட்டமாக மாறியது. வில்லியம்நாக் என்ற ஆங்கிலேயர்தான், அதை அழகான பூந்தோட்டமாக அமைத்தார். ரோஜாத் தோட்டம், தாமரைக்குளம் எல்லாம் அழகாக ரம்மியமாக இருக்கும்... இலங்கையிலேயே மிக உயர்மான சமவெளி இந்தப் பகுதியில்தான் இருக்கிறது” என்று கூறியவர் தொடர்ந்து, உலகத்தின் முடிவைப் பார்க்க விரும்புகிறீர்களா...?” என்று கேட்டார்.

“உலகத்தின் முடிவா...? என்ன சொல்லுகிறீர்கள்?” என்று வியப்புடன் கேட்டேன்.

“ஆமாம்! World's end. அங்கே மலை முகட்டில் நின்று பார்த்தால் கமார் நாறு மைல் தூரம் சமவெளி முழுவதும் தெரியும். தூரத்தில் கடற்கரையும், அடிவானமும் இழைவது வரையில் தெரியும். பனி மூட்டம் இல்லாத நிலா வெளிச்சத்தில் இந்தக் காட்சி பிரமாதமாக இருக்கும்” என்றார் ரங்கநாதன் உணர்ச்சியோடு.

“நீங்களே கவிஞர் ஆகிவிட்டர்கள்... ரொம்ப சரி! இந்தக் குளிருக்குச் சூடாகத் தேநீர் சாப்பிட்டால் நன்றாக இருக்கும். எங்கே போகலாம்?” என்றேன்.

“முனிசிபல் கெஸ்ட-ஹவுஸ் இங்கேதான் இருக்கிறது. போகலாம் வாருங்கள். அங்கே வெளியே பூல்வெளியில் அமர்ந்து ரேஸ் கோர்ஸ் மைதானத்தைப் பார்த்தபடியே அனுபவித்துத் தேநீர் அருந்தலாம்...” என்றார் துரைராசா.

“ரேஸ் கோர்ஸா...? அப்படியானால் குதிரைப் பந்தயமும் உண்டா?” என்று கேட்டேன்.

“குதிரைப் பந்தயத்தை சுமார் இருபது ஆண்டுகளுக்கு முன்பே பண்டார நாயகா தடைசெய்து ஓழித்து விட்டார். இப்போது அங்கே காய்கறித் தோட்டம் போடுகிறீர்கள். பள்ளிக்கூடச் சிறுவர், சிறுமியர் பந்தய மைதானங்களும் உண்டு” என்றார் அவர்.

“ஏதோ ஒரு பந்தயம் நடந்தால் சரி...!” என்று சிரித்தேன்.

தேநீர் அருந்திவிட்டுக் கிளம்பினால்.

“குடான தேநீர் அருந்தினீர்கள்! வழியில் ஒரு தேயிலைத் தோட்டத்தையும் பார்க்கலாமா...?” என்று கேட்டார் சுமதிபாலா.

“தோட்டம் இருக்கட்டும்! தோட்டத்தில் வேலை செய்யும் தொழிலாளியைப் பார்ப்போம்” என்றேன்.

வழியில் கார் நின்றது. எங்களைப் பார்த்துவிட்டு சுமார் ஐம்பது வயது மதிக்கத்தக்க ஒரு மாது கார் அருகில் வந்தார்!

“நீங்கள் தமிழ்நாட்டைச் சேர்ந்தவர்களா...?” என்று கேட்டேன்.

“ஆமாம்! திருச்சிக்குப் பக்கத்தில் தாத்தநேரி. இங்கே தேயிலைத் தோட்டத்தில் ஆரம்பத்திலிருந்து வேலை செய்பவர்கள் தமிழர்கள் மட்டும் தான். இப்போது சிங்காவர்களும் இருக்கிறீர்கள்” என்றார் அந்த அம்மையார்.

“உங்கள் பெயர்...?” என்றேன்.

“பழனியாயி... நான் மேற்பார்வைப் பார்க்கிறேன். புருசன் உயிருடன் இருந்தவரை நான் வேலை செய்ததில்லை. அவர் காலமான பிறகு நானும் வேலை செய்கிறேன்” என்று பதில் கூறினார் அவர்.

“வேலை நேரம், கூவி எல்லாம் எப்படி...?” என்றேன்.

“காலை ஏழைரை மனியிலிருந்து வேலை செய்ய வேண்டியதுதான். தேயிலைக் கொழுந்து பறிக்க வேண்டும். ஒரு நாளைக்கு முப்பத்து மூன்று ராத்தல் வரையில் பறிக்க வேண்டும்” என்றார் அவர்.

“ஞாயிற்றுக்கிழமை வேலை உண்டா?” என்று கேட்டேன்.

“அவசியமானால் வேலை செய்ய வேண்டியதுதாங்க! ஒன்னைரைப் பேர்!” என்றார் பழனியாயி.

“அப்படி என்றால்...?” என்றேன்.

“ஓவர்டைம்! ஒன்றரை மடங்கு கூவி” என்று விளக்கினார் துரைராசா.

“இதெல்லாம் தனியாருக்குச் சொந்தமான தோட்டங்களா...?” என்று கேட்டேன்.

“இல்லை. முன்னே கொம்பெனித் தோட்டமாக இருந்தது. இப்போது அனேகமாக எல்லாம் அரசாங்கத்துக்குத்தான் சொந்தம்” என்றார் பழனியாயி.

“குடியிருப்பெல்லாம் சௌக்கியமாக இருக்கிறதா...?” என்று கேட்டேன். பழனியாயி தலையைக் குனிந்து கொண்டார். பதில் சொல்லவில்லை.

“கேட்காதீர்கள்; வம்பு வந்து சேரும்! ஒரு சிறு வராந்தா-ஒரே ஒரு அறை இவ்வளவுதான். அந்த அறையில்தான் சமைப்பது, படுப்பது எல்லாம். குடும்பத்தில் கணவன், மனைவி, பெண் குழந்தைகள் எல்லாம் ஒன்றாகவே படுத்துத் தூங்க வேண்டும். ரொம்ப ‘டெவிகேட்’ குளிக்க, கழிவுக்காக-இப்படி வசதிகள் மிகக்குறைவு. ஒரு முறை இதை பி.பி.வி.-யில் படம் எடுத்துக் காட்டிவிட்டார்கள். பெரிய வம்பாகப் போய்விட்டது! இலங்கையின் தேயிலை வியாபாரமே பாதிக்கப்பட்டு விட்டது. இவ்வளவு மோசாமான ககாதாரமா என்று தேயிலையை வாங்க உலக நாடுகள் சங்கடப்பட ஆரம்பித்து விட்டன்” என்றார் ரங்கநாதன்.

“தேநீர் சுவையாக இருந்தது. ஆனால், அது விளையும் பின்னனியை நினைத்தால்...?” என்று கூறி ஒரு பெருமூச்சு விட்டேன்....

தேயிலைத் தோட்டத் தொழிலாளிகளின் நிலைப்பற்றி விவரமாகத் தெரிந்து கொள்ள, கொழும்பிற்குத் திரும்பியதும் நான் ஒரு முக்கியமான அரசு அலுவலரைச் சந்தித்துக் கேட்டேன். ஒரு நிமிடம்கூட யோசிக்காமல் பளிச்சென்று பதில் சொன்னார் அவர்:

“திரு. தொண்டைமான் அவர்களிடம் கேளுங்களேன்! கிழக்கு ஆசியா விலேயே மிகப்பெரிய தொழிலாளர் நிறுவனமாகிய இலங்கைத் தொழிலாளர் காங்கிரஸின் தலைவர். அவர். ஐம்பது ஆண்டுகளுக்கு மேலாக இந்தப் பணியிலேயே ஊறிப் போனவர். இப்போது நுவரெலியா பகுதியிலிருந்து தேர்ந் தெடுக்கப்பட்டுள்ள மூன்று நாடானுமான்ற உறுப்பினர்களில் ஒருவர். உங்களுக்குத் தனது நிறுவனத்தின் பணிகளைப் பற்றியும்-தொழிலாளர்களைப் பற்றியும் விரிவாகச் சொல்லுவார். ஆனால்...” என்று நிறுத்தினார்.

“ஆனால் என்ன...? சந்திப்பது சிரமமாக இருக்குமோ?” என்று கேட்டேன்.

“அப்படியில்லை. மிகவும் எளிமை நிறைந்த மணிதர் அவர். நாளைக்கு உலகத் தொழிலாளர் நிறுவனச் சூட்டத்தில் கலந்து கொள்ள ஜெனிவாவுக்குப் போகிறார். இன்றைக்கே எப்படியாவது பார்த்து விடுங்கள்” என்றார் நண்பர்.

மாலை நான்கு மணிக்கு நான் அங்கே சென்றேன். அப்போது அந்த சங்கக் கட்டடம் நம் ஊர் கலெக்டர் அலுவலகம் மாதிரி காட்சி அளித்தது! ஏகப்பட்ட பேர் வருவதும், போவதும், மனு எழுதிக் கொடுப்பதும், பணம் கட்டுவதும், சிறு சூட்டங்களாகப் பேசிக்கொள்வதுமாக இருந்தார்கள்.

“தொண்டைமான் இப்போது வந்துவிடுவார். சற்று உட்காருங்கள்” என்று என்னை வரவேற்று அமரச் செய்த செயலாளர், காங்கிரஸின் துணைத் தலைவரான எம்.கே.விஜயகந்தரத்தை அறிமுகப்படுத்தி வைத்தார்.

“தொழிலாள உறுப்பினர் ஒவ்வொருவரும் தலை இரண்டு ரூபாய் சந்தா கொடுக்கிறார்கள். நூறு பேருக்கு ஒருவராகத் தேர்ந்தெடுத்து, 20 தோட்டங் களுக்கு ஒரு மாவட்டக் கமிட்டி அமைக்கிறார்கள். இப்படி நாற்பது அமைப்புகள் இருக்கின்றன. ஒவ்வொரு மாவட்டக் கமிட்டியிலும் அந்தந்தப் பகுதியின் சிறு பிரச்சினைகளும் ஆராயப்பட்டு, வழிகாணப்படுகிறது. கொள்கை அளவில் முடிவுகள் இந்த நாற்பது கமிட்டிகளுக்குமாகச் சேர்த்து எடுக்கப்படுகிறது” என்றார் விஜயகந்தரம்.

“இதில் முக்கியமாகப் பங்குகொள்ளும் தமிழ் மக்கள் எங்கே இருக்கிறார்கள்...?” என்று கேட்டேன்.

“கண்டி, நுவரெலியா பகுதியிலும், அதைச் சூழ்ந்தும் உள்ள தேயிலைத் தோட்டத் தொழிலாளரிகளில் பெரும்பான்மையோர் தமிழ்மக்கள்தாம். இந்திய வம்சாவளி மக்கள் என்ற இந்தத் தமிழர்களே இதன் முக்கியமான உறுப்பினர்கள். தவிர அரசாங்க, உள்ளார் ஆட்சிமன்ற ஸ்தாபனங்கள், புகையிரத இலாகா, பொது மராமத்துத் துறை முதலான இடங்களிலும் இந்திய வம்சாவளி மக்கள் தொழிலாளிகளாக இருக்கிறார்கள். அவர்களை யெல்லாம் சங்கரீதியாக நாங்கள் ஒன்றுபடுத்துகிறோம்” என்றார் அவர்.

“சிங்களவர்களும் இதில் உறுப்பினர்களாக இருக்கிறார்களா...?” என்றேன்.

“சங்கத்தில் மொத்தம் சுமார் மூன்றாறை லட்சம் உறுப்பினர்கள் இருக்கிறார்கள். அவர்களில் சுமார் நாற்பதினாறியர் பேர் சிங்களவர்கள். மற்றவர்கள் யாவரும் தமிழர்களே!” என்றார் விஜயகந்தரம்.

கதர் உடையும், நிமிர்ந்த உருவமும், எளிய தொற்றமுமாக உள்ளே நுழைந்தார் மூக்குக்கண்ணுடி அணிந்த ஒருவர். எங்கள் பேச்சு தடைப் பட்டது. என் பக்கமாகத் திரும்பிப் புண்ணகையுடன் கைகுவித்தார் அவர். அதைத் தொடர்ந்து, “நான் சொமியமூர்த்தி தொண்டைமான்... சற்று தாமதமாகி விட்டது” என்று தன்னை அறிமுகப்படுத்திக் கொண்டு கைகுலுக்கினார்.

“உங்களை எனக்கு முப்பது ஆண்டுகளுக்கு முன்பே தெரியும். எனக்கு மட்டுமல்ல; தமிழ்மக்கள் அனைவருக்கும் நீங்கள் அறிமுகமாகியிருக்கிறீர்கள்...” என்றேன்.

“அது எப்படி...?” என்று அவர் ஆச்சரியத்துடன் கேட்டார்.

“அந்த நாளிலேயே ‘கல்கி’ உங்களைப் பற்றி தனது பத்திரிகையில் நிறைய எழுதியிருக்கிறார். வி. வி. கிரியும், சத்யழூர்த்தியும் இங்கே வந்து தொழிலாளிகளைக் கண்டு, அவர்கள் நலம் பற்றித் தமிழ்நாட்டில் பேசி

யிருக்கிறார்கள். அவர்கள் பேச்சில் உங்கள் பெயர் நிறைய அடிப்பட்டதுண்டு” என்றேன்.

“நான் வாழ்க்கையில் ரொம்ப அடிப்பட்டவன்!” என்று புன்னகை செய்து கொண்டார் திரு. தொண்டைமான்.

“தமிழ்நாட்டிலிருந்து குடிபெயர்ந்து வந்து இங்கே தங்கி வெகுநாட்களாகி விட்டதோ...?” என்று கேட்டேன்.

“எங்கள் முதாதையரின் ஊர் தமிழ்நாட்டில் திருக்கோண்டியூர். அங்கே மார்ச் மாதம் நடக்கும் மண்டகப்படியில், ஆரூம் திருநாள் ‘யானை வாகன மண்டகப்படி’ எங்களுடையது. அதற்காக ஆண்டுக்கு ஒருமுறை அங்கே போய்வருவதுண்டு. மற்றபடி நான் இந்த மண்ணுக்குத்தான் சொந்தம். நாலன்கூவியாக வந்தேன்... இன்று நாலு லட்சம் தொழிலாளர்களுக்குத் தலைவன் என்ற மதிப்பை எனக்குக் கொடுத்திருக்கிறார்கள்” என்றார் திரு. தொண்டைமான்.

“இந்தத் தொழிற்சங்கம் இவ்வளவு பெரியதாக வளர்ந்திருக்கிறதே? இதைப் பின்னப்படுத்தவோ.... அடக்கவோ அரசாங்கம் முயன்ற தில்லியா?” என்று கேட்டேன்.

“அரசாங்கமும், தோட்ட முதலாளிகளும் ஆரம்ப நாட்களில் தொல்லை கொடுத்ததுண்டு. விலை கொடுத்துத் தலைவர்களை வாங்க முயன்றதும் உண்டு. பல தொழிற்சங்கங்களுடன் போட்டா போட்டியும் இருந்ததுண்டு. இப்போது ‘தார்மிக அடிப்படையில் அமைந்துள்ள சம்பிரதாய மதிப்பு வாய்ந்த சங்கம்’ என்ற பெயர் எங்களுக்கு உறுதியாகி விட்டது!” என்றார் அவர்.

“தங்கள் சங்கத்தின் பணியைக் குறித்து சொல்ல முடியுமா?” என்றேன்.

“பெருமையுடன் சொல்லலாம். இன்று ஒரு சாதாரணத் தொழிலாளியும் கூட, கலெக்டரிடம் தனது குறைகளை முறையிட முடியும். இந்த மண்ணில் வாழ்ந்து - இந்த நாட்டின் பளர்ச்சிக்காக உழைத்த லட்சக்கணக்கான இந்திய வம்சாவளி மக்கள், இந்த நாட்டின் பிரசைகளாக மதிக்கப்படாமல் இருந்தார்கள். அவர்களுடைய உரிமைக்காகப் போராடியவர்கள் நாங்கள்தாம். நேற்றுவரை முனிசிபல் தேர்தல்களில் அவர்களுக்கு ஒட்டுப்போடும் உரிமைகூட இல்லாமல் இருந்தது. அதையும் இப்போது வாங்கிக் கொடுத்திருக்கிறோம்” என்றார் திரு. தொண்டைமான்.

“உங்களிடம் சற்று சிக்கலான கேள்வி ஒன்றைக் கேட்கலாமா...? தனி சமூம் வேண்டுவதை இலங்கைத் தொழிலாளர் காங்கிரஸ் ஆதரிக்கிறதா?” என்று கேட்டேன்.

“இங்கே வந்து தங்கிவிட்ட தமிழர்கள் அனைவருக்கும் - எல்லாப் பிரச்சினைகளுக்கும் பரிகாரம் கிடைக்கத் தனி ஈழம் ஒன்றுதான் வழி என்று சொல்ல முடியாது. ஆனால், தமிழ் மக்களுடைய குறைகள் அனைத்தையும் நாங்கள் அனுதாபக் கண்ணேட்டத்துடன் கவனிக்கிறோம். எங்கள் தனித் தன்மையை இந்தக் கொள்கையைப் பற்றிய மட்டிலும் நாங்கள் காப்பாற்றிக் கொள்ள விரும்புகிறோம். இந்திய வம்சாவளித் தமிழர்களில் பெரும்பான்மை யோர் தமிழ்நாட்டுக்குத் திரும்பக்கூட விரும்பவில்லை. தமிழ் ஈழம் என்று பிரிந்தால் எப்படி அங்கே போவார்கள்?” என்றார் அவர்.

“ஆனால், அவர்களுடைய நன்மைக்கு இந்த சங்கம் பாடுபடுவது எப்படி...?”

“ஸ்ரீவங்கா பல இனத்தவர்களும், பல மதத்தினரும் வாழும் நாடு என்பதை மனத்தில் கொண்டு, எல்லா இன மக்களும் சரிசம அந்தஸ்துடன்

வாழும், உரிமைகளைப் பாதுகாத்துக் கொள்ளவும், சர்வதேச மனித உரிமைகளைத் தங்குதடையின்றிப் பெறவும் நாங்கள் பாடுபடுகிறோம். இதற்குப் பங்கம் உண்டாகும் வகையில் அரசு எடுக்கும் எந்த நடவடிக்கையையும் நாங்கள் எதிர்ப்போம். இந்தத் தொண்டில் தமிழ் மக்களுக்கு முழு நன்மை கிடைக்கும்’’ என்றார் திரு. தொண்டைமான்.

‘‘தனி ஈழம் வேண்டுவோர் கேட்பதும் இதுதானே...?’’ என்றேன்.

‘‘இருக்கலாம். ஆனால், பிரிவினை மூலம்தான் இது கிடைக்கும் என்பதை நாங்கள் நூற்றுக்கு நூறு ஒப்புக்கொண்டு, அவர்களுடன் ஈடுபட முன்வர வில்லை. அந்த அளவில் அவர்களுக்கு எங்களிடம் மனக்கசப்பும் இருக்கிறது. ஆனால் ஒன்று, தமிழர்களுடைய நன்மை எங்களது முக்கியக் குறிக்கோள். அதற்காக நாங்கள் அரசாங்கத்திடம் வாதாடி வெற்றி பெறுவோம்’’ என்றார்.

திரு. தொண்டைமானிடம் விடைபெற்றுத் திரும்பினேன். உலகிலேயே மிகப்பெரிய தொழிலாளர் சங்கங்களில் ஒன்று இந்த இயக்கத்தின் தலைவராக, இத்தனை ஆண்டுகள் பணிபுரிந்த பின்னரும், அவர் வெளிக்காட்டிய அடக்கமும் பணியும், சொல்ந்தமும் என்னை அதன்பின் வெகுநேரம் சிந்திக்கச் செய்து கொண்டிருந்தன....

15

தேயிலைக் கொழுந்தெடுக்கும் தமிழ் நங்கையர்

சேயிலைத் தோட்டங்களைப் பார்த்துக் கொண்டே புறப்பட்டோம். மலையிலிருந்து படிப்படியாக இறங்கும் விளைநிலங்கள் கண்ணுக்குப் பசுமையாகத் தென்பட்டன. மரகதக் கம்பளத்தை மடித்துப் போட்டது போல் இருந்தது.

“இதைப்போல மலையின் சரிவுப் பகுதியில் படிப்படியாக நிலத்தை அமைத்து நெல் விளைவிப்பது இலங்கையிலும், ஜாவாவிலும்தான்!” என்றார் ரங்கநாதன்.

“படிப்படியாக நெல் அளப்பதுதான் எனக்குத் தெரியும். படிப்படியாக நெல் விளைவிப்பதை இங்கேதான் கேள்விப்பட்டேன்!” என்றேன் சிரித்துக் கொண்டே.

“தீதாதேவி இருந்த இடமாயிற்றே...? செழுமைக்குக் கேட்பானேன்?” என்றார் துரைராசா.

“சிதாதேவி இருந்த இடமா...? அசோகவனமா? எங்கே இருக்கிறது?” என்று வியப்புடன் கேட்டேன் நான். சாலை ஒரமாக ஒரு கோயில் முன் கார் நின்றது. ஒரு பெரியவர் கோயிலிலிருந்து வெளியே வந்தார், எட்டி எட்டிப் பார்த்துக் கொண்டே.

“இதுதான் சிதாதேவி சிறைவாசம் இருந்த இடமா...?” என்று பெரியவரிடம் கேட்டேன். “இது சிதையம்மன் கோயில். பக்கத்தில் மூன்று மலைகள் இருக்கின்றன. அவை குழந்த பகுதியில் உயர்ந்த இடத்தில், அசோக வனத்தில், சிதாதேவி சிறை வைக்கப்பட்டு இருந்தாகச் சொல்லுகிறார்கள்” என்றார் அவர்.

“நீங்கள் அங்கே போய் பார்த்திருக்கிறீர்களா...?” என்று கேட்டேன்.

“பார்த்திருக்கிறேன். நாலு மைல் தூரம் ஒற்றையடிப் பாதையில் போகவேண்டும். அந்த வனப்பகுதியில் பழங்கள் கிடைக்கின்றன. அங்கேயே சாப்பிட்டால் இனிப்பாக இருக்கின்றன. கிழே இறங்கி வந்துவிட்டால் கசந்து போகின்றன!” என்றார் அவர்.

“சிதாதேவியும், திரிசடையும் இருந்த இடமல்லவா? ஆகையால் அங்கே இனிப்பாக இருக்கும்! கிழே இராவணன் நடந்த இடத்துக்கு வந்தால் கசப்பாக இருக்கும். நியாயந்தானே...?” என்றேன். பெரியவர் சிரித்துக் கொண்டார்.

“இங்கே ஏன் கோயில் கட்டி வைத்தார்கள்?” என்று கேட்டேன்.

“பக்கத்திலே ஆறு ஒடுக்கிறது. அங்கு சிதை விக்கிரகம் கிடைத்தது. அதை எடுத்துக் கோயில் கட்டினார்கள்” என்றார் அவர்.

“இராவணன் இருந்த இடமும் அருகாமையிலேயே இருக்கிறதோ?” என்று கேட்டேன்.

“பக்கத்தில் ‘இராவணன் எல்லை’ என்று ஓர் இடம் இருக்கிறது. அங்கே சிதிலமான பழைய கோட்டை ஒன்று இருக்கிறது. அங்கேதான் இராவணன் வந்து ‘காம்பி’ செய்வது வழக்கமாம!” என்றார் பெரியவர்.

கார் புறப்பட்டது. சில மைல்களே போயிருப்போம். கார் மேலே போக முடியாமல் சாலையை அடைத்துக் கொண்டு பெரிய ஊர்வலம் ஒன்று வந்தது. இளைஞர்கள் காவடியும் கையுமாக ஆடிக் கொண்டே வந்தார்கள்.

“இங்கே முருகன் கோயில் இருக்கிறதா...? அல்லது திருவிழாவா?” என்று கேட்டேன்.

“இல்லை. புத்தர் கோயில் இருக்கிறது. நடப்பது பெருமாள் உற்சவம்!” என்றார் சமதிபாலா.

“என்ன கூத்தாக இருக்கிறதே, சுவாயி? புத்தர் கோயில் என்கிறீர்கள்... ஆனால், உற்சவம் பெருமானுக்கு என்கிறீர்கள்! முருகனுக்கு எடுப்பதுபோல காவடி எடுக்கிறார்கள். எல்லாம் ஒரே அவியல்!” என்றேன்.

“இந்த இடத்துக்குத் ‘தோவை’ என்று பெயர். வழக்கமாகப் புத்தர் கோயில்களில் இருப்பதைப் போல இங்கேயும் பெருமானுக்கும் சந்திதி இருக்கிறது. திருவிழா சேர்ந்துதான் நடக்கிறது. யானைக்கு அலங்காரம் செய்து, அம்பாரி வைத்துப் புத்தருடைய புனிதத்துக்கு சின்னத்தை எடுத்து வருவார்கள். கண்டியர்கள் நடனம் இருக்கும். கூடவே பெருமானுக்காக இப்படித் தமிழ் இளைஞர்கள் காவடியும் எடுத்து நடனமாடிக் கொண்டு வருவார்கள். நீங்கள் சொல்வது போலக் கூத்துத்தான்! ஆனால், சுவாரசிய மான, இன-மத ஒற்றுமையைக் காட்டும் கூத்து!” என்றார் சமதிபாலா.

“புரட்டாசி சனிக்கிழமை இங்கே இன்னும் விசேஷமாக இருக்கும்!” என்றார் கூட்டத்தில் இருந்த ஒரு தமிழ் அண்பர்.

“இப்போது வைகாசி மாதம்தான் நடக்கிறது. அதுவரையில் காத் திருக்க முடியாது. புறப்படலாம்!” என்றேன் சிரித்துக் கொண்டே.

வழியில் மலை முகட்டில் ‘ஜிலுலிலு’ வென்று ஒரு வெள்ளி அருவி கொட்டிக் கொண்டிருந்தது. “இதுதான் ராவணன் இருந்த இடம் என்று சொல்லுகிறார்கள். இங்கே ஒரு குகை இருக்கிறது. அதன் உள்ளே ராவணன் சிதைக்காக வைத்திருந்த தங்க வெள்ளி நகைகள் புதைத்து வைக்கப் பட்டிருப்பதாக ஒரு வதந்தி. தேடித் தேடிப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். ஒன்றும் கிடைப்பதாக இல்லை!” என்றார் துரராசா.

‘சிதைக்காக வைத்திருந்த நகைகள்தாமே? நமக்காகவா வைத்திருந்தான் இராவணன்...? எப்படிக் கிடைக்கும்?’ என்றேன் நான்.

சுதிர்காமத்தை அடையச் சில மைல்களே இருந்தன...

‘இது ‘வீரவில்’ என்னும் இடம். இங்கிருந்து கதிர்காமம் 14 மைல் தூரம். இங்கே இப்போது விமான தளம் ஒன்று கட்டிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். இது கட்டி முடிக்கப்பட்டு விட்டால், தமிழ்நாட்டிலிருந்து கதிர்காமத்துக்கு விமானத்திலேயே வந்து பார்த்துவிட்டுத் திரும்பி விடலாம்!’’ என்றார் சுமதிபாலா.

‘திருப்பதிக்குப் போய் வருவதைப் போல!’’ என்றேன் நான்.

‘நாற்புது ஆண்டுகளுக்கு முன்பு கதிர்காமம் இருந்த இடம் பெரிய காட்டுப்பகுதியாக இருந்தது. காட்டு யானைகளும், விலங்குகளும் இங்கே நிறைய நடமாடுவதுண்டு. கோயிலை அடைவதற்கு சுமார் 16-மைல்கள் காட்டுப்பாதையில் நடந்து போகவேண்டும். அப்படியும் தனியே போய்விட முடியாது. கூட்டமாகச் சேர்ந்துதான் போவார்கள். பகலில் வெயில் அதிகமாக இருக்கும். அதனால் இரவில் நடப்பார்கள்; பகலில் ஓய்வெடுத்துக் கொள்வார்கள்’’ என்று சொல்லிக் கொண்டே போனார் சுமதிபாலா.

‘கதிர்காமம் இருப்பது எவ்வளவு காலமாக மக்களுக்குத் தெரியும்...?’’ என்று கேட்டேன்.

‘கைலாச மலை வடக்கு என்றால், அதற்கு நேர் தெற்கே அதே ரேகையில் ‘கதிர்காமம்’ இருக்கிறது என்று சொல்வார்கள். இந்த இடம் சிங்கள வர்கள் வந்து குடியேறுவதற்கு முன்பே இருந்தது. ‘தெவியன்கே கலே’ அதாவது ‘தெய்விகமான காடு’ என்று இதற்குப் பெயர். மலை ஜாதியினர் இங்கே வசித்து வந்திருக்கிறார்கள். பதினாறுவது நாற்றுண்டிலேயே போர்த்து கிசியர் இந்தப் பகுதியைக் கைப்பற்றப் பலமுறை முயன்றிருக்கிறார்கள். ஏதோ ஒரு சக்தி அவர்களுடைய திட்டங்களையெல்லாம் முறியடித்து விட்டது! ’’ என்றார் அவர்.

‘இந்த இடம் சம்பந்தமான புராணக் கதை இருக்குமே...?’’ என்று ரங்கநாதனிடம் கேட்டேன்.

‘இந்த இடத்தில்தான் – இங்கிருந்து நான்கு மைல்கள் தொலைவில் உள்ள காட்டில்தான் வள்ளியம்மை, குழந்தையாக நம்பிராஜனால் கண்டெடுக்கப் பட்டாள். அழகான பெண்ணாக வளர்ந்த அவளை மணம்புரிய முருகன் வேடஞக வந்தான். இந்தக் காடுகளில்தான் அவர்களுடைய ஊடல் நடந்தது. யானை உருவத்தில் கணபதி வந்து, அவர்கள் திருமணம் நடக்க உதவினார். திருமணம் நடந்தபின் முருகனும் வள்ளியும் இங்கே ஒரு குன்றின் உச்சியில் வாழ்க்கை நடத்தத் தொடங்கினார்கள். அந்த இடம் இன்னும் புண்ணிய

ஸ்தலமாக விளங்குகிறது. விழாக் காலங்களில் நிறைய யாத்திரீகர்கள் போகிறார்கள்' என்றார் ரங்கநாதன்.

'முருகன் தேவியர் இருவருடன் தங்குவது வழக்கமாயிற்றே...?' அங்கே என்றேன் நான்.

'ஆமாம். தெய்வாணக்கு இந்தச் சங்கதி தெரிந்தது. முருகனை எப்படி யாவது மீட்டுக்கொண்டு செல்வது என்று பல வழிகளிலும் முயன்றார்கள். கடைசியில் தேவியே இங்கு வந்து தங்கிக் கூடியதான். முருகன் மனமிரங்கி குன்றத்திலிருந்து இறங்கி வந்து, இங்கே இரு தேவியருடனும் வாழ்க்கை நடத்தினார். அதனால், இந்த இடம் 'கார்த்திகேய கிராமம்' என்றழைக்கப்பட்டது. அந்த சொல்லே நாளைடவில் மருவி 'கதிர்காமம்' என்று ஆயிற்று!' என்றார் ரங்கநாதன்.

'குமரனின் உருவம் இங்கே ஏன் அப்படிப் பூஜிக்கப்படுவதில்லை?' என்று கேட்டேன்.

'கதிர்காமத்தில் முருகன் வேல் வடிவமாகவே இருக்கிறார். விக்கிரக வழிபாடு இல்லை. திரைக்குப்பின் இந்த ஸ்தலத்தின் மிக விசேஷமான யந்திரம் இருப்பதாகக் கூறுகிறார்கள். அது முத்துவிங்க ஸ்வாமி நிறுவிய யந்திரம். அது தங்கத்தில் இலை வடிவமாக இருக்கிறது என்று சொல்வார்கள். திருவிழாவின் போது, அதை ஒரு பெட்டியில் வைத்து யானைமேல் ஊர்வல மாகக் கொண்டு வருவார்கள்...' என்றார் அவர்.

'எங்கேயாவது பார்வைக்கு வைப்பார்களா...?' என்றேன்.

'வள்ளியம்மை கோயிலுக்கு எடுத்துச் செல்வார்கள். அங்கே வைத் திருந்து திரும்பக் கொண்டு வந்து விடுவார்கள். பத்து நாட்கள் இரவு தோறும் இப்படி நடக்கும். பத்தாவது நாள் பொர்ணமி இரவு அன்று அங்கேயே வள்ளியம்மை கோயிலில் இருக்கும். அதைத் திருக்கல்யாண இரவு என்று சொல்வார்கள். இறைவனும், தேவியும் சேரும் அந்த இரவு, புதுமணமக்களுக்கு விசேஷமாக ஓர் ஆராதனையாகக் கொண்டாடப்படுகிறது' என்றார் அவர்.

'இந்தத் தலத்துக்கு அப்படியும் ஒரு மகிழை உண்டா?' என்றேன்.

'ஆமாம். இங்கே 'செல்லா' என்ற தலம் இருக்கிறது. அங்கே உள்ள விடுதிகளில் புதுமணமக்கள் வந்து தங்கி இரவைக் கழித்துவிட்டுப் போவதுண்டு. அப்படித் தங்கிச் சென்றால் குழந்தை பிறக்கும் என்ற நம்பிக்கை மக்களுக்கு இருக்கிறது' என்றார் ரங்கநாதன்.

'அது என்ன 'செல்லா' என்ற இடம்?' என்று கேட்டேன்.

'அங்கேயே முதலில் போவோம்' என்றார்.

அமைதியும், அழகும் ததும்பும் ஆற்றங்கரை. தெள்ளத் தெளிந்த நீர் கற்பாறைகளுக்கிடையேயும் ஒடும் ஸ்நான கட்டம். நிழல் பரப்பும் பெரிய அரச மரங்கள். இந்தச் சூழ்நிலையில் ஓர் அழகான சிறு கோயில் - இப்படி ஓர் இடத்தைக் கற்பனை செய்து கொள்ளுங்கள். இதுதான் 'செல்லா!' என்ற செல்லக் கதிர்காமம்.

'கதிர்காமம்' கோயிலுக்கு நான்கு மைல்கள் தெற்கே மாணிக்க கங்கை ஆற்றங்கரையில் இந்த வினாயகர் கோயில் இருக்கிறது. 'செல்லக் கதிர்காமம்' என்ற இந்த இடத்துக்கு வந்து வினாயகரை வணங்கிய பிறகு தான் பக்தர்கள் முருகனைத் தரிசிக்கச் செல்லுகிறார்கள்.

ஆற்றங்கரையில் வினாக்கர வணங்கி விட்டுப் படிகளில் ஏறி மேலே போனேம். அங்கே முருகன், கண்ணகி, வள்ளியம்மை ஆலயங்களையும் கட்டி வைத்திருக்கிறார்கள்.

“இங்கே முருகனுக்குப் பிரார்த்தனை செய்து, சில்லறை முடிந்து கட்டி வைக்கிறார்கள். பிரசாதம் கொடுப்பதுகூட விசேஷம்தான். பூசாரியே உங்கள் நெற்றியில் இட்டுவிடுவார்!” என்றார் துரைராசா.

செல்லவுக்கு கதிர்காமத்தை தரிசித்த பின்பு கதிர்காமத்தை அடைந்தோம். அலங்கார வளைவு ஒன்றின் மூலம் கோயிலினுள்ளே நுழைந்தோம். சேவல் உருவம் வைத்த பெரிய பித்தளைக் குத்துவிளக்குகளும், மணியோசையும், பூக்களின் நறுமணமும், வாசனைப் புகையும் எங்களை வரவேற்றன. நீராடிவிட்டு அர்ச்சனைத் தட்டும் கையுமாக நூற்றுக்கணக்கான ஆண்களும், பெண்களும் நின்றுகொண்டிருந்தார்கள்.

“முருகன், விஷ்ணு ஆகிய தெய்வங்களின் உருவங்களுடன் புத்தர் விக்கிரகமும் ஒரு பக்கத்தில் இருக்கிறதே...?” என்று பிராகாரத்தின் இடது பக்கத்தில் இருந்த கோயிலுக்குள் நுழைந்ததும் கேட்டேன்.

“ஆமாம்! இதை விஷ்ணு தேவாலயம் என்று இந்துக்கள் சொல்கிறார்கள். பெளத்தர்கள் தமது கோயிலாகக் கருதி வழிபடுகிறார்கள்” என்றார் துரைராசா.

“கதிர்காமம் இந்துக்களின் தலம் என்பதால் முருகக்கடவுள் மட்டும் இருப்பதாகத்தானே எல்லாரும் எண்ணுகிறார்கள்...?” என்றேன்.

“அப்படி இருந்திருக்கலாம். ஆனால் பெளத்தர்களும் இங்கே பெரும பாண்மையாக வருகிறார்கள். அவர்களுடைய ஆலயமும் இருக்கிறது. ஏன்? மூஸ்லீம்களின் மகுதிகூட இங்கேயே இருக்கிறது. வாசலில் நிறைய மயிற் பீலிகள் இருக்கும். ஒருவித்ததில் அதுவும் பொருத்தமே! மயில் முருகனின் வாகனம் ஆயிற்றே...?” என்று சொல்லிச் சிரித்தார் துரைராசா.

முருகன் சந்திதியில் திருக்கல்யாண கோவலத்தில் ஒரு திரைமட்டும் தொங்கிக் கொண்டிருந்ததைக் கண்ட நான், “திரைக்குப் பின்னால் யாரும் போவதில்லையா...?” என்று கேட்டேன்.

“தூய்மையான துணியில் உடை அணிந்து, மஞ்சள் துணியால் வாயையும் கட்டிக் கொண்டு, இரண்டு அர்ச்சகர்கள் மட்டும் போவார்கள். பூசை செய்யும் அதி காரமும் அவர்களுக்குத்தான்!” என்றார் துரைராசா.

பத்தரை மணிக்குச் சந்திதியின் கதவுகள் திறந்தன. இருபுறமும் பக்கத்துகள் நுழைந்தார்கள். தந்தம் வைத்த யானை முகங்கள், சேவல் உருவம் கொண்ட பெரிய பித்தளை விளக்குகள், இரு நாக சர்ப்ப உருவங்கள். -இவற்றுக்கு நடுவில் மல்லிகைச் சர்ங்கள் தொங்கிக் கொண்டிருந்தன. முருகன் திருமணக் கோவலத்தில் அழிய வண்ணப்படங்கள் தெரிந்தன. விளாம் பழும், அன்னுசி, பப்பாளி, மலர்கள், தேங்காய் இவற்றுடன் வரிசையாகத் தட்டுக்களைக் கொடுத்துப் பிரசாதம் வாங்கிக் கொண்டார்கள்.

பளிச்சென்று வெள்ளை ஜிப்பா அணிந்து இருவர் அந்தத் தட்டுக்களை வாங்கி, தேங்காயை உடைத்து விழுதிப் பிரசாதம் வைத்துக் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

“இவர்கள்தான் பூசாரிகளா...? ஷர்ட் போட்டுக் கொண்டிருக்கிறார்களே?” என்று மெதுவாகக் கேட்டேன்.

“இங்கே இதுதான் சம்பிரதாயம்!” என்று சொல்லி வாயை மூடிக் கொண்டார் துரைராசா.

பச்சிளம் குழந்தைகளைத் தாக்கி எடுத்து வண்ணத்திரைக்கு முன் பாவளையாகக் காட்டிலிட்டுத் திருப்பிக் கொடுத்தார் பூசாரி. புதுமணத் தம்பதிகள் வந்துள்ளறபோது, தன்னையாலேயே அவர்களுக்கு நெற்றியில் விழுதி இட்டார். பக்தர்கள் தொடர்ந்து வந்து பிரசாதம் பெற்றுக் கொண்டு, நகர்ந்து கொண்டே இருந்தார்கள்.

“அர்ச்சனை எதுவும் இல்லையா...?” என்று கேட்டேன்.

“இல்லை. பிரதம அர்ச்சகர் பூஜை செய்வதுடன் சரி. மற்றபடி தனித் தனியாக அர்ச்சனை இல்லை...!” என்றார் துரைராசா.

வெளியே வந்தோம்.

சிதறுகாய் போட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள். வெண்ணிற உடை அணிந்த பெண்கள் உலர்ந்தும் உலராத கூந்தலுடன் நடந்து கொண்டிருந்தார்கள். அந்த முகப்பும் குழந்தையும் கேரளத்து ஆலயம் ஒன்றை நினைவு படுத்துவது போலத் தோன்றின.

“முருகனின் ஆலயம் தவிர, கணபதி, தெய்வானை, வள்ளி ஆலயங்களும் இருக்கின்றன. பிரார்த்தனைக்கு வரும் பக்தர்கள் மாணிக்க கங்கையில் நீராடி எல்லா ஆலயங்களுக்கும் போவார்கள். சிலர் கதிரமலைக்குப் போவதும் உண்டு” என்றார் துரைராசா.

“அங்கே என்ன விசேஷம்...?” என்று கேட்டேன்.

“முருகன் குருபதுமனை வதம் செய்த வேலை அங்கே ஊன்றி இருப்பதாக ஜூதிகம்.. சரத்துணியுடன் மலை ஏறிலிட்டுத் திரும்புவதாகப் பிரார்த்தனை. ஒற்றையடிப் பாதை மூலம் மலைமீது ஏறிப் போகவேண்டும்!” என்றார்.

ஃ

ஃ

ஃ

“கதிர்காமம் தோன்றியது எப்படி...? இப்போது அங்கே பெளத்தர் களும் உரிமை கொண்டாடுவானேன்? இலங்கையின் ஆதிக்குடிகள் யார்? புதிதாக வந்தவர்கள் யார்? அவர்களிடையே உள்ள சட்டங்கள்; உரிமை களில் என்ன வேறுபாடு?” - இந்தக் கேள்விகளுக்கு விடைகாண டாக்டர் தம்பையாவைச் சந்தித்தேன்.

“கதிர்காமம் கிறிஸ்து பிறப்பதற்கு இருந்தாறு ஆண்டுகளுக்கு முன்பே இருந்திருக்கிறது. அப்போது இங்கே இருந்த ஆதிக்குடிகளில் ஓர் இனத்தவரை சேர்ந்தவள்தான் வள்ளி என்பது புராணம். வள்ளியை முருகன் மணந்த தலம் இது!” என்றார் அவர்.

“அந்தக் கோயிலில் அப்புறம் மாற்றங்கள் இருந்திருக்கின்றனவா...? இப்போது கோயில் இருக்குமிடம் ஒரு ‘பிக்னிக்-ஸ்பாட்’ மாதிரி இருக்கிறதே?” என்றேன்.

“அடிப்படையில் அதிக மாறுதல் இல்லை. அப்படிச் செய்ய முயன்ற வர்கள் இறந்துபோய் விடுவார்கள் என்ற நம்பிக்கையும் மக்களிடையே இருக்கிறது. ஆனால், இன்று அது ஒரு தேசிய ஆலயமாக (National Temple) விளங்குகிறது. தமிழர், சிங்களவர் இருவருமே நிறைய அங்கே போகிறார்கள். நல்லார் முருகன் கோயிலுக்குத் தமிழர்கள் மட்டும்தான் போவார்கள். இங்கு அப்படி இல்லை. மேலும், இங்கே பத்தினி (கண்ணகி)த் தெய்வத்துக்கு வழி பாடும் உண்டு. இந்த வழக்கத்தை கஜபாலன் என்ற அரசன் கேரளப் பகுதி யிலிருந்து கொண்டு வந்திருக்கவேண்டும்” என்றார் அவர்.

“இலங்கையின் ஆதிக்குடிகள் யார்? அப்புறம் வந்து குடியேறியவர்கள் யார்?” என்று கேட்டேன்.

“பூர்வகுடிகள் நாகர் என்பவர்கள். காவியங்களில் அரக்கர்கள் என்று வருணிக்கிறோமே, அந்த மக்களுடன் அவர்களை ஒப்பிடுவது பொருத்தமாக இருக்கும். சிங்களவர் – மேற்கு வங்காளம், ஓரிஸ்லா பகுதிகளிலிருந்து வணிகத் தொடர்பு கொள்ள வந்தவர்களாக இருக்கலாம். அப்புறம் அவர்கள் இங்கேயே தங்கி இனப்பெருக்கம் செய்து விட்டார்கள்!” என்றார் அவர்.

“தமிழர்கள் வந்தது எப்போது...?” என்றேன் நான்.

“தமிழர்களுடன் மூன்றும் சங்க காலத்திலேயே இலங்கை வாழ் மக்களுக்குத் தொடர்பு இருந்திருக்கிறது. சேர்-சோழ-பாண்டிய அரசர்கள் மூவருக்குமே இலங்கையுடன் சரித்திரத் தொடர்பு உண்டு. பொலந்தரவையில் ராஜராஜசோழன் கட்டிய உண்ணதமான சிவன் கோயில் இருக்கிறது. ஜெயவர்ம வீரபாண்டியன் திருகோணமலையில் மீன் கொடியை நாட்டிப் பறக்க விட்டதாக வரலாறு உண்டு. கரிகால சோழன் 12,000 சிங்களவர்களை அடிமைகளாகக் கொண்டு சென்று காவிரி நீர்ப்பாசனத் திட்டத்தை வகுத்த தாகச் சரித்திரம் சொல்லுகிறது” என்றார் அவர்.

“இலங்கைவாழ் சிங்கள மக்களுக்கும் கேரள மக்களுக்கும் நிறையத் தொடர்பு இருக்கிறதே...? பழக்க வழக்கங்கள் உடை எல்லாம் ஒரே மாதிரியாக இருக்கின்றனவே?” என்றேன் நான்.

“மொஹஞ்சதாரோ காலத்திலேயே ‘எழு’ என்ற மொழி இருந்திருக்கிறது. அதை வழங்கியவர்கள் எழவர்கள். மலையாளத்தில் உள்ள எழவர்கள் இலங்கையில் சமூவர்களாக இருந்தவர்கள்தான். இங்கிருந்துதான் போயிருக்கிறார்கள்! பெல்கள் மார்புக்கச்ச மட்டும் கட்டுவது, இடைக்கு முண்டு அணிவது, ஆண்கள் ஓற்றைக் குடுமியுடன் இருப்பது எல்லாம் இருபாலருக்கும் பொதுவான பண்பாடுகள்” என்றார் அவர்.

“இலங்கையில் இந்திய வழக்கப்படி கோயில் வழிபாடு தொன்றுதொட்டு இருந்து வருகிறதா?” என்று கேட்டேன்.

“ஆமா! பதின்மூன்றும் நாற்றுண்டிலேயே இங்கு அதுபோன்ற வழிபாடு இருந்திருக்கிறது. ஆயிரக்கணக்கான அந்தணர்கள் கலோகங்கள் சொல்லி வழிபட, ஆயிரக்கணக்கான விளக்குகள் அலங்காரம் செய்ய, நடன நிகழ்ச்சிகளுடன் ரத்தினக் கல் பதித்த விக்கிரகம் பவனி வந்ததாக வரலாறு கூறுகிறது” என்றார் டாக்டர் தம்பையா.

“கொஞ்சம் சங்கடமான ஒரு கேள்வி, நீங்கள் 1976 முதல் 1978 வரை கனடாவில் சிலோன் ஹெம்பிள்டன்ராக இருந்திருக்கிறீர்கள். அதாவது திருமதி பண்டாரநாயகா, திரு. ஐயவர்த்தன இருவருடைய பதவிக் காலத்திலும் நீங்களும் பதவி வகித்திருக்கிறீர்கள். இதில் உங்களுக்கு ஏதாவது சிரமம் இருந்ததா...?” என்றேன்.

“அதிகம் இல்லை. சொல்லப்போனால் புதிய அரசு மிகவும் பெருந்தன்மையாக நடந்து கொள்வதாகவே கூறவேண்டும். இன்னும் பல இடங்களில், சாலமன் பண்டாரநாயகா, சிரிமாவோ பண்டாரநாயகா, ஐயவர்த்தன மூவருடைய படங்களும் மாட்டப்பட்டிருப்பதைப் பார்க்கலாம். அகற்ற வேண்டும், மாற்ற வேண்டும் என்ற எண்ணம் இல்லை. பண்டாரநாயகா கொலை செய்யப்பட்ட தினம் இப்போதும் தேசிய மாவீரர் தினமாகக் (National Martyr's Day) கொண்டாடப்படுகிறது” என்றார் அவர்.

“உங்களுக்கு எப்படிப் பொழுது போகிறது...?” என்றேன்.

“எழுபத்து இரண்டு வயதாகிறது. இன்னும் சுறுசுறுப்பாகவே இருக்க விரும்புகிறேன். சட்டப் புத்தகங்கள், இன-குல வழி ஆராய்ச்சிப் புத்தகங்கள் எல்லாம் தொடர்ந்து எழுதிக் கொண்டிருக்கிறேன். என்னுடைய அனுபவங்களை எழுதினாலே கவாரசியமான புத்தகமாக இருக்கும்!” என்றார் ஹென்றி விஜயக்கோன் தம்மையா.

பேட்டி முடிந்து நான் வெளியே வந்தபோது மணி பத்தரை. எங்களுக்கு விடை கொடுத்துவிட்டு சில புத்தகங்களுடன் அவர் காரில் ஏறிக் கிளம்பி விட்டார். பத்தரை மணி என்றால் ஆபீசக்குக் கிளம்புவது என்பது ஐம்பது ஆண்டுகளாக அவர் இரத்தத்தில் ஊறிப் போன வழக்கம்போல இருக்கிறது. டாக்டர் தம்மையா சட்டப் புத்தகங்கள் நிறைய எழுதி இருக்கிறார். நீதிபதி, புரோபசர். வெளிநாட்டில் ராஜதாதர் போன்ற பல பதவிகளை வகித்திருக்கிறார்.

16

கதிர்காமம்

கதிர்காமத்திலிருந்து கிளம்பி கடற்கரைப் பாதை வழியாகக் கொழும்பை நோக்கி விரைந்தோம்.

அம்பலாந்தோட்டை என்ற சிறிய ஊரில் கார் நின்றது.

“இரண்டு சட்டி தயிர் வாங்கி வந்தார் துரைராசா. வாங்கிப் பார்த்தேன். மண்சட்டியில் தோய்த்துவைத்த தயிர் சட்டிகட்டியாக கத்தியால் வெட்டலாம் போலத் தோன்றியது!

“என்ன விலை?” என்றேன்.

“இரண்டும் எட்டு ரூபாய்!” என்றார் துரைராசா. கேட்டதும் எனக்கு அந்தத் தயிர் அங்கேயே ஜீரணமாகி விட்டதைப்போன்ற அதிர்ச்சி ஏற்பட்டது!

பெரிய கோட்டை ஒன்று உயர்ந்து நின்ற அந்த நகரத்தில் நுழைந்தோம்.

“இதுதான் ‘காவி’ என்ற நகரம். டச்சுக்காரர்கள் இருந்து ஆண்ட இடம். இந்தக் கோட்டைக்கூட அவர்கள் கட்டியதுதான்!” என்றார் சுமதி பாலா.

“கோட்டைக்குள் போக நேரம் இல்லை. ஊரைச் சுற்றிப் பார்க்கலாம்” என்றேன்.

“தந்த வேலைப்பாடுகள், மணிகள், அழகான இரத்தினக் கற்கள் இவற்றுக் கெல்லாம் பெயர்போனது இந்த ஊர். இந்துக்களுக்கு ஒரு முக்கியமான தலமும்கூட!” என்று சுற்றிக்காட்டிச் சொல்லிக் கொண்டே வந்தார் சுமதி பாலா.

“என்ன இருக்கிறது அப்படி...? பழையையான கோயிலா?” என்று கேட்டேன்.

“இல்லை. அதோ பாருங்கள்! கடற்கரையை ஒட்டி ஒரு பெரிய மலைப் பாறை. அதன் பெயர் ரூமஸாலா கண்டா. இராம-இராவண யுத்தத்தில் இலட்சமணன் அடிப்பட்டு மயங்கி விழுந்தபோது, வைத்தியம் செய்து அந்த மயக்கத்தைத் தெளிவிக்க வேண்டி இருந்ததாம். அதற்குரிய மூலிகைகள் உள்ள சஞ்சீவி பரவத்தைத் தோக்கி அனுமார் பறந்து போனாராம். மூலிகைகளைத் தேடி எடுக்க நேரம் இல்லாததால், சஞ்சீவி பரவத்தையே பெயர்த்து எடுத்துக் கொண்டு வந்து விட்டாராம்! அதன் காற்றுப் பட்டதுமே இலட்சமணன் மட்டும் அல்லாமல், மூர்ச்சையாகிக் கிடந்த வானரங்கள் பலவும் பிழைத்து எழுந்து விட்டனவார்கள். சரி, வேலை முடிந்து விட்டது; அப்புறம் அந்தக் குன்றை வைத்துக் கொண்டு என்ன செய்வது? எனவே அனுமார் அதைக் கடவில் ஏற்றிந்து விட்டாராம். அதன் ஒரு பகுதிதான் இந்தப் பெரிய மலைப்பாறை. இன்னும் அதில் மூலிகைச் செடிகள் நிறைய வளர்ந்து கொண்டு இருக்கின்றன!” என்றார் சுமதி பாலா.

அம்பலாங்கொடை என்ற அந்த ஊரில் சாலை ஓரமாக இருந்த தேநீர்க் கடையில் நுழைந்தோம். அந்தக் கடையின் சொந்தக்காரர் ஒரு பெண்மணி! எங்களுக்குத் தேநீர் வழங்கியதும் அவர்தான்.

“எப்படி இதைப்போல ஒரு கடை வைத்து நடத்துகிறீர்கள்? உங்கள் தன்னம்பிக்கை எனக்கு ஆச்சரியமாக இருக்கிறது” என்றேன்.

“இதில் ஆச்சரியப்பட ஒன்றுமே இல்லை. இது ஒரு பொழுதுபோக்கு. அவ்வளவுதான்!” என்றார் அந்தப் பெண்மணி.

“பொழுதுபோக்கா? அப்படியானால் குடும்ப வேலைதான் உங்கள் முழுநேரப் பணியா?” என்று மேலும் ஆச்சரியத்துடன் கேட்டேன்.

“நோ! நோ! அது எப்படி முழுநேர வேலையாகும்? நான் இங்கே பக்கத்தில் ஒரு பள்ளிக்கூடத்தில் மச்சராக இருக்கிறேன். சிங்கள மொழி கற்றுக் கொடுக்கிறேன்!” என்றார் ஸல்லீன் என்ற அந்தப் பெண்மணி.

“உங்கள் வீடு எங்கே?” என்று கேட்டேன்.

“கடைக்குப் பின்னாலேயே இருக்கிறது. சுமார் பதினைந்து தென்னை மரங்கள் வைத்திருக்கிறேன். தேங்காய்களை விற்பதிலும் வருமானம் கிடைக்கிறது. இவ்வளவும் ஒரு காரியத்துக்காகத்தான்” என்றார் அந்த அம்மையார்.

“என்ன காரியமோ?” என்றேன்.

“இரண்டு பேத்திகள் இருக்கிறார்கள்! பார்க்க வட்சணமாகத்தான் இருக்கிறார்கள். ஆனால் என்ன செய்வது...? வரதட்சணை கொடுக்காமல் கல்யாணம் செய்து கொடுக்க முடியாதே? அதற்காகத்தான் பணம் சேர்க்க வேண்டி இருக்கிறது” என்றார் அந்த அம்மையார்.

“கட்டாயம் வரத்சனை கொடுத்தாக வேண்டுமா?!” என்று கேட்டேன்.

“பெரியவர்கள் பார்த்து ஏற்பாடு செய்கிற கல்யாணம் என்றால் அப்படித் தான். காதல் கல்யாணங்கள் என்றால் அப்படி நேர்வதில்லை!“

“உங்கள் பேத்திகள்...” என்று சிரித்தேன்.

“ரொம்ப வெட்கப்படுகிற வகை! கூபிட்டுப் பாருங்களேன்” என்றார் ஸல்லீன்.

உண்மைதான்! எவ்வளவோ மன்றுடியும் அந்த இரு பெண்களும் ஒரு போட்டோவுக்கு ‘போஸ்’ கொடுக்கக்கூட மறுத்துவிட்டார்கள். கட்டாயமாக பாட்டி, வரத்சனை கொடுக்கப் பணம் சேர்க்க வேண்டியதுதான்!

கார் கிளம்பிற்று. மழை பெய்யத் தொடங்கிறது. சாலை ஓரமாக ஒரு பெரிய தீக்கொழுந்தைப் பார்த்தேன், அருகே ஒரு சிறு முரசு ஒலிக்கும் சப்தமும் கேட்டது.

“என்ன அது?” என்று கேட்டேன் சுமதிபாலாவிடம்.

“யாரோ இறந்து விட்டார்கள். தகனம் செய்ய ஏற்பாடு செய்கிறார்கள். அந்த முரசு தட்டுகிறுனே-அவன்...” என்று இரக்கப்பட்டுக் கொண்டார், சுமதிபாலா.

“எதற்காக அப்படி இரக்கப்படுகிறீர்கள்...?” என்று ஆவலேரு கேட்டேன்.

“யாராவது இறந்துபோனால் தகனம் செய்யும் கிரியைகளுக்கு விறகு மட்டும் 500 ரூபாய் வரையில் செலவாகும். கொழும்பில் ‘காஸ்’ மூலம் எரிக்கும் மயானம் இருக்கிறது. ஆனால், அது ‘பாப்புவர்’ இல்லை. சிதைக்குத் தயார் செய்ததும் முரசு ஒலிக்க ஆரம்பித்து விடும். முழுவதும் எரிந்து முடிந்த பிறகுதான் அதை நிறுத்துவார்கள். இன்று மழை பெய்கிறது. எப்போது எரிந்து முடியுமோ? அதுவரையில் அவன் பாடு என்னவோ? அதற்காகத்தான் பரிதாபப்பட்டேன்!!” என்றார் சுமதிபாலா.

“தகனம் செய்வதுதான் இங்கேயெல்லாம் வழக்கமா...?” என்று கேட்டேன்.

“பொதுவாக அப்படித்தான். பொத்தர்கள் அடக்கம் செய்வதும் உண்டு. அதில் செலவு குறைவு!” என்றார் சுமதிபாலா.

“தொடர்ந்து இவ்வளவு நீளமான கடற்கரை இருக்கிறதே...? அதை அரசாங்கம் ‘கிரீஸ்டு’களைக் கவர எவ்வாறு பயன்படுத்துகிறது? பிரேரனிலில் இதுபோன்ற கடற்கரைப் பகுதிகளை மிகவும் அழகான உல்லாசப் பகுதிகளாக மாற்றி இருப்பதை நான் பார்த்தேன்” என்றேன்.

“இலங்கையில் மொத்தம் ஆயிரம் மைல்கள் நீளம் உள்ள கடற்கரை இருக்கிறது. அநேகமாகக் கடற்கரைப் பகுதியில் மணற்பாப்பு மிகுந்தும் இருக்கிறது. தென்னஞ்சோலைகள் குழந்த அமைதியான இடங்களும், குளிக்க வசதிகளும் நிறைய உண்டு. அதனால் வெளிநாட்டு உல்லாசப் பயணிகள் இலங்கைக்கு இந்தப் பொழுதுபோக்கை நாடி நிறைய வருகிறார்கள். கொழும்பிலிருந்து எட்டு மைல்கள் தூரத்தில் மவுண்ட் லவேணியா என்ற இடத்தில் அழகான பீச்-ஒட்டல் இருக்கிறது. கடலில் குளிக்கவும், நீந்தவும் வசதி உண்டு. கடற்கரையிலேயே அமர்ந்து சாப்பிடலாம். சிற்றுண்டிகள், சாப்பாடு, பானங்கள் எல்லாமே கிடைக்கும். கடற் பொருட்களாலான சாப்பாடு விசேஷமானது...“

“இதைத்தவிர ஹிக்கடுவ, திருகோணமலை ஆகிய இடங்களில் கடற்கரையை ஓட்டி அழகான பவளப் பாறைகள் இருக்கின்றன. அவற்றிடையே விதம்விதமான மீன்கள் நீந்தி விளையாடுவதைப் பார்க்க பலபேர் வருகிறார்கள். அதற்காக அடியில் கண்ணுடித் தட்டு வைத்த படகு களையும் விடுகிறார்கள்!” என்றார் துரைராசா.

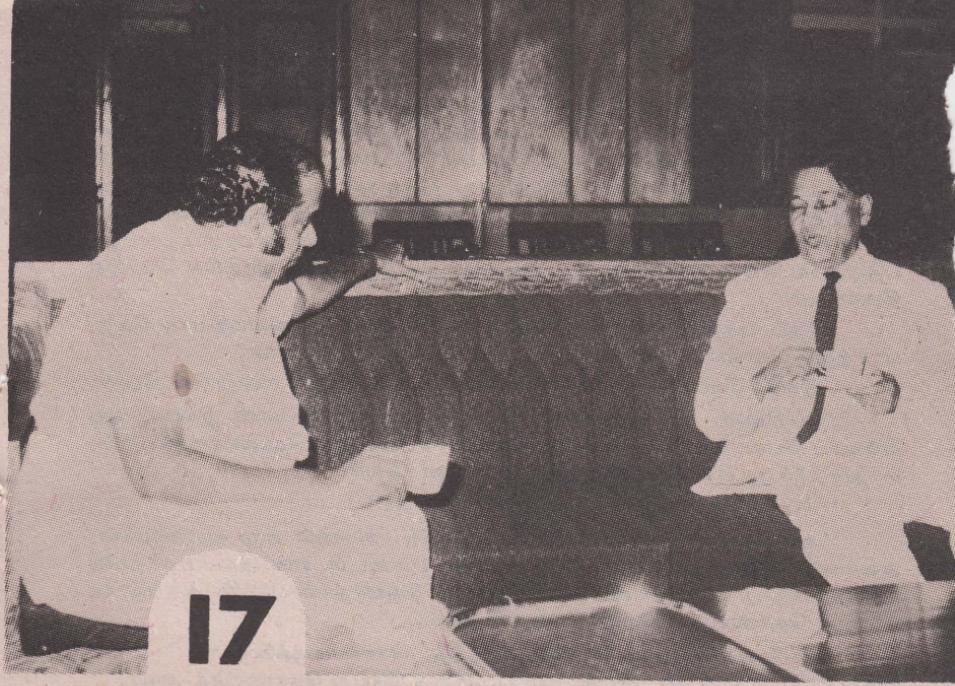
“நீந்திப் பார்க்க முடியுமோ?” என்றேன்.

“அதற்கும் ஏற்பாடு செய்கிறார்கள். ‘ஸ்கின் டெவிங்’கிற்கு ஏற்ற உடைகளும் சாமான்களும் தருகிறார்கள். கடவின் அடிப்பகுதியில் புகைப்படம் எடுக்கவும் வசதிகள் இருக்கின்றன. இதைத்தவிர, இதுபோன்ற கடற்பகுதிகளை சுற்றிப்பார்க்கவும், சிறு தீவுகளைப் பார்க்கவும் ‘ஓர்’ ஏற்பாடு செய்யப்படுகிறது. படகுகள், மோட்டார் – லாஞ்ச் எல்லாம் வாடகைக்குக் கிடைக்கின்றன’ என்றார் துரைராசா.

கொழும்பை நெருங்கிக் கொண்டிருந்தபோது ஓரிடத்தில் கார் நின்றது. மிகப் பெரிய ஊர்வலம் ஒன்று எங்களைக் கடக்கத் தொடங்கிறது. கார்கள், பஸ் வண்டிகள் எல்லாம் எங்களைத் தொடர்ந்து தேங்கி நின்றன.

பிலிப்பைன்ஸ் தீவில் உள்ள கத்தோவிக்கக்கூட கிறிஸ்துவர்கள், “நற்பயணம்-நல்ல ஆரோக்கியம் இவற்றை ஆசீர்வதிக்கும் அன்னையின்” விக்கிரகம் ஒன்றை இலங்கைவாழ் கிறிஸ்துவ மக்களுக்கு அன்பளிப்பாக அனுப்பி இருக்கிறார்கள். அதை இங்கே பாணந்துறையில் உள்ள சோக அன்னை சர்க்கில் இன்று நிறுவுகிறார்கள். அந்த விக்கிரகத்தைப் பவனியாக எடுத்துச் செல்லும் ஊர்வலம்தான் இது’ என்றார் சுமதிபாலா.

திட்டமிட்டபடி இரு 8 மணி அளவில் கொழும்பு நகரை வந்தடைந்தோம்.

17

கெளரவ நீதித்துறை அமைச்சருடன் ஆசிரியர்

இல்லாருக்குத் திரும்புவதற்கு முன் சில முக்கியமான சாமான்களை வாங்க வேண்டி இருந்தது.

‘சாமான்கள் வாங்க வேண்டுமானால் புரக்கோட்டைப் பகுதிக்குப் போய்வருவோம். ‘லலிதா ஜாவல்லரி’ இருக்கும் இடத்துக்குப் போனால் பிரமித்துப் போய்விடுவீர்கள். அத்தனை விளம்பர ஜாலங்கள்! என்றார்க்கநாதன்.

‘கடைகளுக்கு உள்ளோயும் போயிருக்கிறேன். ‘லலிதா ஜாவல்லரி’யின் உள் அலங்கார அமைப்பைக் கண்டு பிரமித்திருக்கிறேன். நல்லவேலோ! நான் தனியாக வந்திருக்கிறேன். லலிதா என்னுடன் வராவில்லை. ஜாவல்லரியைப் பற்றிக் கவலைப்படவும் வேண்டாம்! மாலையில் அங்கே போகலாம். முதலில் துரைராசாவின் புத்தகக் கடைக்குப் போவோம்’’ என்றேன்.

“தமிழ்நாட்டிலிருந்து அநேகமாக எல்லாப் பத்திரிகைகளையும் நான் இங்கே வரவழைக்கிறேன். நான் விற்கும் அளவுக்குத் தமிழ்ப் புத்தகங்கள் விற்பவர்கள் இலங்கையில் யாரும் இல்லை!” என்று ஒரு பெருமையுடன் சொன்னார். உரிமையாளர் துரைராசா. எனக்கும் அது பெருமையாக இருந்தது. ஏனென்றால் ‘இதையும் பேசுகிறது’ விற்பனை ஏஜன்ஸும் அவர்தான். பொலலாத மனிதர்! இலங்கையிலேயே அதிகம் விற்பனையாகும் தமிழ்ப் பத்திரிகை என்ற ரிகார்ட்டை எங்களுக்கு அலட்சியமாக வாங்கிக் கொடுத்திருக்கிறார்!

அந்தப் புத்தகக் கடையில் ஒரு மூலையில் அமர்ந்து அமைதியாக வேலை பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறார் குமாரி செல்வம் கதிர்காமநாதன்:

“இங்கே வேலை பார்க்கிறீர்களே? பெற்றேர் எங்கே?” என்று கேட்டேன்.

“பெற்றேர் யாழ்ப்பாணத்தில் இருக்கிறார்கள். நான் இங்கே ஒரு சிங்காஸ் பெண்மனியின் வீட்டில் தங்கிச் சாப்பிட்டுக் கொண்டிருக்கிறேன். மாதம் 175 ரூபாய் கொடுக்கிறேன்” என்றார் அவர்.

“பெற்றேரை விட்டு வந்துவிட்டார்களோ...?”

“அப்பாவுக்கு விவசாயம்தான் தொழில். நாங்கள் ஏழு குழந்தைகள். அவர்களில் ஐந்து பேர் பெண்கள். நான்தான் கடைசி. என் அக்காமார்களில் மூன்று பேருக்கு மணமாகிவிட்டது. இன்னும் ஒருவர்தான் பாக்கி. அதற்காகக் காத்துக் கொண்டிருக்கிறேன்” என்றார் அவர்.

“யாராவது உங்களுக்காகக் காத்துக் கொண்டிருக்கிறாரா...? வல்ல மேரேஜா?” என்று கேட்டேன். ஒரு புன்னகை செய்து கொண்டார் அவர்.

“சொல்லுவங்கள். அவர் யாரென்று தெரிந்து கொள்ளலாமே...?” என்று மேலும் தூண்டினேன்.

“விஜேமான்ன என்று பெயர். நேஷனல் ஸேவிங்ஸ் பாங்கில் ஆபீசராக இருக்கிறார். அவர் ஒரு சிங்கள இளைஞர்!” என்று முகம் சிவக்கச் சொன்னார் செல்வம் கதிர்காமநாதன்:

“ஜாதி மத எல்லைகளைக் கடந்த திருமணமா?” என்று வியப்புடன் கேட்டேன். துரைராசாவுக்கும் இது வியப்புதான். அவருக்கே இந்தத் தகவல் பேட்டியினால்தான் தெரிந்ததாம்!

“புத்தகங்கள், இலக்கியங்கள்-அதுவும் அகத்துறை நூல்கள் எல்லாம் வைத்திருக்கிறீர்கள். அவர்களும் படிக்கிறார்கள். காதல் கல்யாணம் இல்லாமல் வேறு என்ன...?” என்றேன் துரைராசாவிடம்.

குமாரி செல்வம் கதிர்காமநாதனிடம், “உங்களுக்குப் பிடித்த தமிழ் எழுத்தாளர் யார்?” என்று கேட்டேன்.

“மணியன் - கண்ணதாசன்! நீங்களன்றி வேறு யாராவது கேட்டிருந்தாலும் இதே பதிலைத்தான் சொல்லி இருப்பேன்!” என்றார் அந்தப் பெண்.

“‘மணியன்-கண்ணதாசன்!’ காதல் கல்யாணத்தில் ஈடுபாடு அன்றி வேறு என்ன...?” என்று உரக்கச் சிரித்தார் துரைராசா.

“கொழும்பின் முக்கியமான கல்லூரிகளில் ஒன்று இந்துக் கல்லூரி. சுமார் 1300 பேர் படிக்கிறார்கள். எல்லாரும் தமிழ் மாணவர்கள். உங்களைப் பார்க்க மிகவும் ஆவலாக இருக்கிறார்கள்” என்றார் ரங்கநாதன்.

“கட்டாயம் நானும் அவர்களைப் பார்க்க வேண்டும்” என்றேன்.

நூற்றுக்கண்கான மாணவர்கள் அங்கே போனதும் என்னைச் சூழ்ந்து கொண்டார்கள். கையெழுத்து வெட்டை ஒருபுறம்; அறிவு முதிர்ந்த பொருளாதார, அரசியல் துறைகளைப் பற்றிய கேள்விகள் மற்றெருபுறம்.

“நீங்கள் சமதர்மவாதியா? முதலாளித்துவவாதியா?”

“நீங்கள் தமிழ் ஈழத்தை ஆதரிக்கிறீர்களா?”

“காதல் திருமணமா? முறைப்படி திருமணமா? எது மேல்?” -இப்படி மூலைக்கு மூலை மாணவர்களிடமிருந்து வந்த கேள்விகள் பலவிதமாகவும் வினாக்களும் இருந்தன. அறிவுச் சுடர் வீசும் கண்களும், அதையும்விடக் கூர்மையான அறிவும் கொண்ட மாணவர்களின் பெயர்களும், கேட்க அழகாகவே இருந்தன. ஞானங்ந்தன, கனகநாதன் போன்ற இனிமையான பெயர்கள்...

“கல்வி பயில சம்பளம் எப்படி ?” என்று உதவித் தலைமை ஆசிரியையைக் கேட்டேன். பள்ளி-கல்லூரிகளில் பெரும்பாலானவர்கள் ஆசிரியைகள்தாம். குழந்தைகளைத் தாயன்போடு கவனிக்கிறார்கள்.

“சம்பளமா? ஒன்றும் இல்லை. கட்டட வசதி தேவை என்றால் அதற்காகச் சிறுநன்கொடைகள் வாங்கிக் கொள்கிறோம். அதுவும் மாணவர்களின் பெற்றேர்கள் தாமாக முன்வந்து கொடுப்பதுதான்!” என்றார் அவர்.

வகுப்புகளில் அங்கங்கே இனிய நெறிமுறைகளை அழகான தமிழில் எழுதி வைத்திருந்தார்கள். எல்லாம் ‘மில்க்ஸ்வெட்’ அன்பளிப்பு!

“ஒரு தமிழ் அன்பர் வீட்டில் சிற்றுண்டியை வைத்துக் கொள்ளலாம். அங்கே மட்டக்களப்பு பகுதியைச் சேர்ந்த ஒரு தமிழ்ப் பெண்மணியையும் பார்க்கலாம். நீங்கள் அந்தப் பகுதிக்குப் போக முடியவில்லையே?” என்றார் ரங்கநாதன்.

“தாராளமாகப் பார்க்கலாம். அப்படியே இங்கே கொழும்பில் வசிக்கும் தமிழர்களைப் பார்த்தது போலவும் இருக்கும்” என்றேன்.

தயாளம் வரகுணன் என்ற அந்தப் பெண்மணி மட்டக்களப்பு பகுதியைச் சேர்ந்தவர். நான் போன்போது மட்டக்களப்புக்கு நான் வரவில்லை என்பதைப் பற்றி மிகவும் குறைப்பட்டுக் கொண்டார்.

“தமிழ்நாட்டில் தஞ்சாவூர் பகுதியைப் போன்றது எங்கள் பகுதி. எங்கும் நீர்வளமும் நிலவளமும் இருக்கும். மிகவும் பசுமையான இடம்” என்றார் அவர்.

“அங்கே நீங்கள் எந்த ஊரைச் சேர்ந்தவர்கள்?” என்றேன்.

“கல்வடியைச் சேர்ந்தவர்கள் நாங்கள். விவசாயம்தான் எங்கள் குடும்பத் தொழில். அநேகமாகக் குடும்ப வேலையே சரியாக இருக்கும். அதிலேயே ஈடுபட்டு விடுவோம்” என்றார் அந்தப் பெண்மணி.

“அப்படியானால் வாழ்க்கை முறையும் தஞ்சாவூர் மாவட்டம் போலத் தான்! உங்கள் தமிழ் வழக்கு, பேச்சு எல்லாம் இலங்கையின் மற்றப் பகுதிகளைப் போலவே இருக்குமா?” என்று கேட்டேன்.

“சற்று வித்தியாசமாக இருக்கும். உச்சரிப்பு கொஞ்சம் மாறுபாடாக இருக்கும். தமிழ்நாட்டில்கூட வெவ்வேறு மாவட்டங்களில் அப்படிப் பேச்சு வித்தியாசமாக இருக்கும் என்று கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன்” என்றார் தயாளம் வரகுணன்.

“நீங்கள் தமிழ்நாட்டுக்கு வந்திருக்கிறீர்களோ?” என்று கேட்டேன்.

“வந்ததே இல்லை. வந்து பார்க்கவேண்டும் என்று ஓர் ஆசைதான்” என்று பெருமுச்சு விட்டார் அவர். “பல நூற்றுண்டுகளாக இங்கேயே தங்கி வளர்ந்து விட்டோம். தமிழ்மொழி, பண்பாடு, வாழ்க்கை முறை இவை மட்டும்தான் எங்களுக்குப் பழக்கமாக இருக்கிறது” என்றார் தொடர்ந்து அவர்.

“அரிசி உணவு எப்படி?!” என்றேன்.

“புமுங்கலரிசிதான் சாப்பிடுவோம். இடியாப்பம், புட்டு எல்லாம் செய்வதுண்டு. ஆனால் கிராமங்களில் இன்றும் காலையில் சோறுதான். சாப்பாடு தான் காலை உணவு!!” என்றார் அவர்.

“நெற்பயிரைத் தவிர விவசாயத்தில் வேறு முக்கியமான பயிர்களும் போடுவீர்களா?” என்று கேட்டேன்.

“முந்திரிப்பருப்பு உற்பத்திக்கு எங்கள் பகுதி மிகவும் புகழ் பெற்றது. மேலும், ஒரு வினாக்கலான அனுபவமும் எங்கள் ஊரில் உண்டு. பாடுகிற மீன் அங்கே உப்பங்கழிகளில் உண்டு – கேட்கலாம்!” என்றார் அவர்.

“பாடுகிற மீனு? எப்படிப் பாடும் அது?” என்று ஆவலோடு கேட்டேன்.

“தன்னீருக்குள்ளோயிருந்து அந்த சப்தம் மிதந்தவரும். வயவின் இசைக் கருவியில் மென்மையாக இழுத்துவிட்டால் ‘நோட்’ வாசிப்பது போலக் கேட்குமே, அதைப்போல ஓர் இனிய ஒளி கேட்கும். பொர்ணமி நிலவு நாட்களில் உப்பங்கழிகளில் படத்தில் போவது ஒரு சுகமான அனுபவம். அப்போது இந்த மீன்களின் இசை ஒளியையும் கேட்கலாம்” என்றார் அந்தப் பெண்மணி.

“இரவு வேளைகளில் கலைப் பொழுதுபோக்காக ஏதேனும் நடக்குமா? தஞ்சை மாவட்டப் பகுதியானது நாடகம், கூத்து போன்ற கலைகளுக்குப் பெயர் போனது! இங்கே எப்படி?” என்றேன்.

“இங்கேயும் உண்டு. நாட்டுக்கூத்தை இரவு முழுவதும் பாடி ஆடக் கேட்கலாம். பெரும்பாலும் புராணக் கதைகளே இடம்பெறும். கூத்துக்களில் ஆண்களே அநேகமாகப் பெண் வேஷமும் போடுவார்கள். மாமாங்கப் பிள்ளையார் கோயில், தான்தோன்றி சுகவரர் கோயில் எல்லாவற்றிலும் திருவிழாக்கள், உற்சவங்கள் நடக்கும். கச்சேரிகள், கூத்துகள் எல்லாம் உண்டு” என்றார் அவர்.

வெள்ளை நிறத்தில் ஒரு சிற்றுண்டியைப் பரிமாறினார்கள். “இது என்ன?!” என்று சாப்பிடாமலேயே கேட்டேன்.

“இது தமிழ்நாட்டுச் சிற்றுண்டியைப் போலத்தான்! அரிசிப் பொங்கலைப் பாவில் தயார் செய்வது. இங்கேயெல்லாம் இது ஒரு சிறப்பான சிற்றுண்டி. இலங்கையின் ஜானதிபதிகூடக் காலையில் இதைத்தான் மிகவும் விரும்பிச் சாப்பிடுவாராம்! ‘கிரிபத்’ என்று சிங்கவர் இதைச் சொல்வார்கள்” என்றார், அந்த வீட்டில் இருந்த திருமதி நாகரத்தினம் புஷ்பராஜ் என்ற தமிழ்ப் பெண்மணி.

ஒட்டலுக்குத் திரும்பினாலும். பிற்பகல் விமானமுலம் திருகோணமலைக்குப் போவதாக ஏற்பாடாகி இருந்தது. என் அறையில் துரைராசா என்னை எதிர்பார்த்து சோகமே உருவமாக அமர்ந்திருந்தார்.

“என்ன ஆயிற்று? விமான சர்வீஸ் இல்லையா?” என்று கேட்டேன்.

“விமானம் செல்கிறது. ஆனால் இடம்தான் இல்லை. ஏதோ பாதுகாப்பு நடவடிக்கைகளாம். நிறைய ராணுவத்தினர் போய்க் கொண்டிருக்கிறார்கள்” என்றார் அவர்.

“திருகோணமலைக்குப் போய்விட்டு, அப்படியே ‘சிகிரியா’ சித்திரங்களையும் பார்த்துவிட்டுத் திரும்பலாம் என்று இருந்தேனே...?” என்றேன் ஓர் ஏமாற்றத்தோடு.

“ரங்கநாதன் சொல்லுவார். நீங்கள் அவற்றைக் குறிப்பிடலாம்.

தமிழ் நாட்டு மக்களுக்கு இலங்கையைப் பற்றிய விவரங்கள் முழுமையாகவே இருக்கட்டும்' என்றார் துரைராசா. எனக்கும் அது சரி என்றே தோன் நியது. அவற்றைச் சுருக்கமாக இந்நாலில் தருகிறேன்..

"கமார் 1500 ஆண்டுகளுக்கு முன்பு 'சிகிரியா,' காசியப்பா என்ற சிங்கள மன்னின் தலைநகரமாக இருந்திருக்கிறது. அவன் இங்கிருந்து 18 ஆண்டுகள் அரசாண்டிருக்கிறான். அந்தக் காலத்தில் அவன் கட்டிவைத்த அரண்மனை, பெளத்த சந்தியாசிகள் உபன்யாஸம் செய்ய உபயோகித்த படிக்கட்டு மேடைகள், விஹாரங்கள், இளப்பாற நிமில்தரும் மண்டபங்கள் எவையுமே இப்போது இல்லை. அரசிகளும் தோழிமார்களும் உல்லாசமாகப் பொழுது போக்கிய நீச்சல்குளங்கள், நந்தவனங்கள், நீர்த்தேக்கங்கள் இவை மட்டுமே உருமாறி இருக்கின்றன. அரண்மனையின் பகுதியாக இருந்த சில படிக்கட்டு களும் தூண்களும் இருக்கின்றன. அரண்மனை அழிகள் உபயோகித்த குளங்கள் தூர்ந்து போயும் மறைந்தும் காணப்படுகின்றன..."

"‘சிகிரியா’ ஓவியங்களில் உள்ள கள்ளிகைகள் மிக அழகாகத்தான் இருந்திருக்க வேண்டும். அப்சர கள்ளிகைகளைப் போலத் தோன்றும் அவர்களுடைய ஓவியங்களில் இன்னெனு விசேஷம்; இடுப்பு அளவில் அநேகமாக எல்லா ஓவியங்களும் நின்று விடுகின்றன. கோயிலுக்குப் போவதானாலும், குளிப்ப தானாலும், அணிகள் பூண்டு அழகு பார்ப்பதானாலும் சரி, அந்தப் பெண்களின் அழகு முழுவதும் இடுப்புக்கு மேல்தான். எந்த ஓவியத்திலும் அவர்களுடைய கால்களின் அழகைப் பார்க்க முடிவதில்லை’ என்றார் ரங்கநாதன்.

"‘எத்தனை ஓவியங்கள் இருக்கின்றன அப்படி?’ என்று கேட்டேன்.

"வளைந்த படிக்கட்டு கள் வழியாக ஏறிப்போனால் மண் வண்ணைங்களுடன் சாந்து பூசிய சுவர்மீது தீட்டியுள்ள பத்தொன்பது வண்ணை ஓவியங்களைப் பார்க்கலாம். ஐந்நாற்கு மேற்பட்ட ஓவியங்கள் இருந்ததாகச் சொல்லுகிறார்கள். கல்வெட்டுக்களும் கூறுகின்றன. பாறையின் சுவரினை வழவழ என்று இருக்கச் செய்ய சண்மூல்புச் சாந்தையும், கோழி முட்டைகளையும், தேண்டும் உபயோகித்தார்களாம். ஓவியங்களில் பச்சை நிறம் அதிகமாக உண்டு. இதற்குத் தாமிரச்சத்து உள்ள மண்ணை உபயோகித்ததாகச் சொல்லுகிறார்கள். ‘சிகிரியா’ மலைக் கோட்டைக்குச் சுற்றுத் தொலைவில் செம்பு மூலப்பொருள் உள்ள பாறை களையும், மண்ணையும் கண்டுபிடித்திருக்கிறார்கள். அந்த வண்ணம் கலந்த மண்ணை, வழவழப்பான சாந்து சரமாக இருக்கும்போதே கலந்து ஓவியங்களை அமைத்திருக்கிறார்கள். அதனால்தான் இவ்வளவு ஆண்டுகளுக்குப் பிறகும் அந்த ஓவியங்கள் வண்ணம் குறையாமல் இருக்கின்றன’ என்றார் ரங்கநாதன்.

"‘இந்த அழகான கோட்டையும் ஓவியங்களும் அங்கே உருவானதைப் பற்றிக் கதை ஏதாவது இருக்குமே?’ என்று கேட்டேன்.

"‘உண்டு. கற்பனைக் கதை அல்ல; சரித்திரக் கதைதான்...’ என்று தொடங்கினார் ரங்கநாதன். அதை அப்படியே இங்கே தருகிறேன்...’

காசியப்பா என்ற அந்த அரச குமாரன் பிறவியிலேயே ஒரு கவிஞர். இயற்கையான ரசிகன். அழகான வடிவங்களையும் சித்திரங்களையும் எப்போதும் கற்பனை செய்து கொண்டிருப்பான். தன்னையே ஒரு தேவனாகவும், தனது மனைவியரை அப்சர பெண்களாகவும் நினைப்பதுண்டு. இந்தக் கற்பனைகளுக்குக் கிடைத்த வடிவம்தான் சிகிரியாவில் நாம் பார்க்கும் கனவுலகம்...

அவனுடைய தந்தைக்கு ஒரு பாமராப் பெண் மூலமாகப் பிறந்தவன் காசியப்பா. ராஜ வம்சத்திலேயே அவனுக்கு ஒன்றுவிட்ட சகோதாரனாக இருந்தான் மொகலானு, ‘அடுத்த வாரிக் யார்?’ என்ற போட்டி எழுந்தது.

அரசன், பாமரப் பெண்ணின் மகன் சிம்மாசனம் ஏறுவதை விரும்பவில்லை. மொகலானு அரசனுகும் வாய்ப்பு உண்டாயிற்று.

பிரதம சேநூதிபதிக்கு அரசனைப் பிதிக்கவில்லை. அவன் காசியப்பாவுடன் சேர்ந்து கொண்டான். அரசனை அவனுடைய படைகள் குழந்து கொண்டு கைது செய்து பதவியிலிருந்து இறக்கிவிட்டன. (அந்தக் காலத்திலேயே 'கூ' (Coup) இருந்திருக்கிறது பாருங்கள்!) மொகலானு உயிர் பிழைக்கத் தென்னிந்தியாவுக்குத் தப்பி ஒடிவிட்டான். காசியப்பா அரசனுகே முடி குட்டிக் கொண்டான். உடனடியாகத் தந்தையைச் சிறையில் வைத்தான்.

அரசாங்கத்தின் கஜானு காவியாகக் கிடந்தது. காசியப்பாவின் பெரிய திட்டங்களை நிறைவேற்றிப் பணம் இல்லை. “கஜானுவின் மதிப்பு மிகுந்த செல்வங்களை எங்கேயோ அரசன் பதுக்கிவைத்து விட்டான்” என்று சொன்னான் தலைமை சேநூதிபதி. அரசனைச் சிறையிலிருந்து அழைத்து வந்தார்கள். அவன் அமைத்த பெரிய நீர்த்தேக்கம் ஒன்றின் கரைக்கு அழைத்துச் சென்றார்கள். “நீ சேமித்த செல்வம் எல்லாம் எங்கே...?” என்று கேட்டார்கள்.

“இதோ—இதுபோன்ற நீர்த்தேக்கங்கள்தான் மக்களுக்காக நான் சேமித்த செல்வம். வேறு எதுவும் எனக்குத் தெரியாது!” என்றான் அரசன்.

காசியப்பாவுக்குக் கோபம் வந்தது: “என் தந்தையைக் கொன்று விடுங்கள்!” என்று உத்தரவு போட்டான். தலைமை சேநூதிபதி அரசனை உள்ளே வைத்துச் சுற்றிலும் கட்டடம் கட்டி, அவனை உயிருடன் சமாதியாக்கி விட்டான்.

‘இந்த உலகம் அதன் சுகம், அழகு, போகம் எல்லாம் அழியக் கூடியவையே. ஆனால், அதற்காக எவ்வளவு அழிவுகள் நடக்கின்றன?’ என்று எண்ணத் தோன்றுகிறது. ஆனால் காசியப்பா அழகையும் அதன் ரசனையையும் வாழ்க்கையின் ஓர் உண்த அம்சமாகக் கொண்டு சிருஷ்டித்த சிற்பங்களும், சித்திரங்களும், கூடங்களும், விஹாரங்களும் அமரத்துவம் வாய்ந்தவை. இன்றும் சிதிலமான நிலையிலும் அவற்றின் அழகு நம்மை மயக்குகிறது.

சுவரில் பொறிக்கப்பட்டுள்ள நுட்பமான எழுத்துக்கள் இன்னும் மறைய வில்லை. இந்தக் கவிதைகளை அங்கு வந்தபோன கவிஞர்கள் செதுக்கி இருக்க வேண்டும் என்று சொல்லுகிறார்கள். அவற்றில் உள்ள வருணைகள் அந்த அப்சர கன்னிகைகளின் உடல் அழகையும், மெருகையும், இளமையின் செழுமையையும் வருணிக்கின்றன.

பதினெட்டு ஆண்டுகள் இந்த சுவர்க்க பூமியில் காசியப்பா வர்ம்பந்தான். தண்ணேயே ஒரு தேவஞ்சுவம் கற்பணை செய்து கொண்டான். ஆனால் ஒவ்வொரு கணமும் தனது எதிரியான சகோதரன் மொகலானு திரும்பி வந்துவிடுவானாலே என்ற பயம் அவனுக்கு இருந்துகொண்டே இருந்தது. அதற்காகக் கோட்டைகளையும், காவலாளிகள் நின்று நெடுந்தாரம் பார்க்கக்கூடிய கோபுரங்களையும் கட்டி வைத்திருந்தான்.

பதினெட்டு ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு அந்த நாளும் வந்தது. தனது படையுடன் மொகலானு படையெடுத்து வந்தான். காசியப்பாவும் பெரும் படையுடன் அவனைப் போர்க்களத்தில் சந்தித்தான். கடும் போர் நடந்தது.

காசியப்பர் யானை மது ஏறிச் சண்டை போட்டான். போர்க்களத்தில் யானை சதுப்பு நிலம் ஒன்றின் அருகே வந்ததும் மேலே போகப் பயந்து திரும்பி ஒட ஆரம்பித்தது. அதைப் பார்த்த அவனது படை வீரர்கள் அரசன் புறமுதுகு காட்டி ஒடுவதாக எண்ணி, உயிர் பிழைக்க ஒடி மறைந்தார்கள். காசியப்பா தோல்லி அடைந்தான். ஆனால் அவன் அரண்மனைக்குத் திரும்ப

வில்லை. போர்க்களத்திலேயே வாலை எடுத்துத் தானே தன் கழுத்தை வெட்டிக் கொண்டு உயிர் துறந்தான்.

தந்தையைக் கொன்ற பாவம் விடவில்லை-பதினெட்டு ஆண்டுகளுக்குப் பிறகும்!

ரங்கநாதன் கதையைச் சொல்லி முடித்தார். “ரொம்ப சுவையான கதைதான்! இப்போது ‘சிளிரியா’வுக்குப் போகிறவர்கள் வேறு எதையாவது பார்க்க முடியுமா?” என்று கேட்டேன்.

“மலைமீது ஏறிப் பார்த்தால் அழகான காட்சி தெரியும். இரண்டாவது உலக யுத்தத்தின்போது மலையிலிருந்து இரண்டு மைல்கள் தொலைவில் உள்ள விமானதளம் பயன்பட்டதாகச் சொல்லுகிறார்கள். அங்கே அப்போது கண்டோன்மெண்ட் இருந்திருக்கிறது. அந்த குவார்டர்ஸ், கடைகள் இருந்த இடம் எல்லாம் இப்போது காலி!” என்று ஒரு பெருமுச்ச விட்டார் ரங்கநாதன்!

“உங்களுக்கு நீந்தத் தெரியுமோ...?” என்று கேட்டார் ரங்கநாதன். “தெரியாது. ஏதாவது நீச்சல்குளத்துக்கு அழைத்துக் கொண்டு போகப் போகிறீர்களா...?” என்று கேட்டேன்.

“குளம் அல்ல - கடலுக்கே போகலாம்! திருகேரண மலையை ஒட்டிய கடற்பகுதி அப்படிப்பட்டது. ஆண்டுதோறும் ‘கூரில்டு’கள் அங்கே கடலுக்கடியில் மூழ்கி விளையாடுவதற்காகவே போகிறார்கள். கிளிஞ்சல்கள், பெரிய சங்குகள் ஆகியவற்றுக்குப் பெயர் போன்று அந்த இடம். ‘ஹார்புலினை அராஸியகா’ என்ற மிக அரிதான கிளிஞ்சல்பாறைகள் உலகத்திலேயே இங்கேதான் கிடைக்கின்றனவாம். புகழ்பெற்ற இந்தக் கடற்கரைக்குப் பவளக்கரை என்று பெயரிட்டிருக்கிறார்கள். ஆண்டுதோறும் பிப்ரவரி முதல் ஏப்ரல் வரையில் சங்கு குளிக்கும் ‘சீஸன்.’ ஏராளமான இந்துக்களும், மூஸ்லீம்களும் இந்தக் குளியலைப் பொறுத்தவரை ஒற்றுமையாகவே மூழ்கு கிறார்கள். சங்குக்காக மூழ்குவது ஒருபுறம் இருக்கட்டும்; கப்பல்கள் மூழ்கு வதற்கே இலங்கையின் கடற்கரை பிரசித்தமானது!” என்றார் ரங்கநாதன்.

“அந்த இடங்களையும் கூரில்டுகள் போய்ப் பார்க்கிறார்களோ...?” என்று கேட்டேன்.

“போய்ப் பார்ப்பது மட்டும் இல்லை. கடலில் மூழ்கி உள்ளே கிடக்கும் கப்பல்களின் சிறு பகுதிகளை ஞாபகார்த்தமாக உடைத்து எடுத்துக் கொண்டும் வருகிறார்கள். பல நூற்றுண்டுகளாகப் போர்த்துக்கிசிய, டச்ச, பிரிட்டிஷ் கப்பல்கள் இங்கே ஆழ்ந்து மூழ்கி இருக்கின்றன. இரண்டாவது உலகப் போரில் கூட சில கப்பல்கள் மூழ்கி இருக்கின்றன. அந்த இடங்களைக்கடப் படத்தில் ‘மார்க்’ செய்து காண்பிக்கிறார்கள். மட்டக்களப்புக்கு அருகில் 175 அடி ஆழத்தில் அமிழ்ந்து கிடக்கும் பிரிட்டிஷ் கப்பலை வைத்து, ‘ப்ளா வாட்டர் - ஓயிட்டெத்’ என்று ஒரு திரைப்படமே எடுத்திருக்கிறார்கள்” என்றார் அவர்.

“‘கூரில்டு’களும் உள்ளே போய் புகைப்படம் எடுக்கலாமோ...?” என்று கேட்டேன்.

“ஜனவரி முதல் மே மாதம் வரை போட்டோ சீஸன்! வண்ணப்படம் எடுக்க காமிராக்கள், பல்புகள். முகமூடி சாதனங்கள் எல்லாமே கொடுக் கிறார்கள். சுருமீன் பயம் என்பதே இல்லை” என்றார் ரங்கநாதன்.

“திருகோணமலையின் பிரசித்தி பெற்ற கோண ஸ்வரன் ஆலயத்திற்குத் தலப் பெருமையும் உண்டு. போர்த்துக்கிசியர் காலத்தில் இந்தக் கோயில் இடிக்கப்பட்டிருக்கிறது. திருகோணமலைக் கோட்டையைக்

கட்ட இந்தக் கற்கள் உபயோகிக்கப் பட்டதாகக் கூறுகிறார்கள். கடந்த இருப்பதைந்து ஆண்டுக் காலத்தில் கோயிற்பணி மீண்டும் தீவிரமாக எடுத்துக் கொள்ளப்பட்டது.

“இக் கோயிலைக் கட்டி எந்த விக்கிரங்களை வைப்பது என்று நிர்வாக சபையினர் சிந்தித்துக் கொண்டிருந்தபோது, ஆனி மாதம் பட்டனத் தெருவில் கிணறு வெட்டும்போது, கோணேசர் விக்கிரங்கள் வெளிக் கிளம்பின. பார்வதி, சிவன், சந்திரசேகர் ஆகிய தெய்வத் திருவுருவங்கள் எந்தப் பின்னமும் இன்றிக் காணப்பட்டன. கோணைநாதரின் திருவுருளாக அதை மேற்கொண்டு, 1963-ம் ஆண்டு பங்குணி மாதம் இந்த விக்கிரங்களை வைத்து ஆலயத் திருப்பணியை முடிவடையச் செய்தனர். பங்குணி உத்தரம் இங்கு விசேஷமாகக் கொண்டாடப்படும் விழா. போர்த்துக்கீசியரால் அழிக்கப்பட்ட ஓர் ஆலயம். 340 ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு மீண்டும் நிறுவப் பட்டுப் புதுப்பொலிவுடன் விளங்குகிறது” என்று கூறுகிறார் தமிழ்ப்பர் ஏரம்பு சரவணபவன்.

உடல்நலம் பெறவும் மக்கள் இங்கே வருகிறார்கள்.

திருகோணமலைக்கு அருகில் உள்ள கிண்ணியா என்னும் இடத்தில் கடக்கூட நீர் ஊற்றுப் பொங்குகிறது. அவற்றில் குளித்தால் வாயுப் பிடிப்பு, வாததோப் ஆகியவை நீங்கும் என்று சொல்கிறார்கள்.

ஃ

ஃ

ஃ

இலங்கை அரசில் நீதித்துறை - கூட்டுறவுத்துறை அமைச்சராக இருக்கும் திரு. தேவநாயகம் பார்ப்பதற்கு ஒரு திருநெல்வேலி மாவட்டப் பிரமுகரைப் போலவே இருக்கிறார். நயமான குரலில் புஞ்சிரிப்புடன் பேச கிறார். இவர் மட்டக்களாப்பு மாவட்டத்தைச் சேர்ந்தவராதலாலும், தவிர்க்க முடியாத காரணங்களினால் மட்டக்களாப்புப் பகுதியில் சுற்றுப்பிரயாணம் செய்ய எனக்கு முடியாது போன்மையினாலும் இவரைச் சந்திப்பதற்கு மிகுந்த ஆவலோடு சென்றேன். என்னை அன்புடன் வரவேற்று உபசரித்துப் பேசினார்.

“தங்களுடைய தொகுதி மட்டக்களப்பைச் சேர்ந்தது என்று கேள்விப் பட்டேன். அந்தப் பகுதியைப் பற்றியும், தங்களுடைய குடும்பப் பின்னணி யைப் பற்றியும் சொல்ல முடியுமா...?” என்று கேட்டேன்.

“அந்தப் பகுதி தமிழர்கள் மிகப் பழைமையான பின்னணி உடையவர்கள். சுமார் இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளாக அங்கே வசித்து வருகிறார்கள். அவர்களுடைய கலாச்சாரம், பழக்கவழக்கங்கள், மொழி, வழக்கு ஆகியவற்றை நீங்கள் வேறு எந்தப் பகுதியிலும் பார்க்க முடியாது. மற்றவர்களைக் காட்டிலும் பழைமையானவர்கள் என்பதுடன் ஒரளவு கேரள மக்களை ஒத்தவர்கள் என்றும் குறிப்பிட வேண்டும். அவர்களுடைய உணவு, உடை, வாழ்க்கை முறை எல்லாமே கேரள மக்களைப் போல இருக்கும். மட்டக்களாப்புத் தமிழில் அந்தச் சொல்லமுகும், ஒசை நயமும் உங்களுக்குப் புரியும். கேரளப் பெண்களைப் போலவே இந்தப் பகுதிப் பெண்களும் இயற்கை அழகு மிகுந்தவர்கள். இன்னொரு ஒற்றுமையும் உண்டு. மாந்திரீகம் இலங்கையிலேயே இந்தப் பகுதியில்தான் அதிகமாக வேறுன்றி இருக்கிறது. கேரள மந்திரவாதிகளைப் போலவே இங்கேயும் சக்தி படைத்தவர்கள் பலர் இருக்கின்றனர்.

“இங்கே உள்ள கோக்கட்டாசவர் ஆலயம் புகழ் வாய்ந்தது. மதுரையில் ‘கல் யானை கரும்பு தின்றது’ என்று ஒரு வரலாறு உண்டு. இங்கும் அது போல கல்லினால் ஆன பசுமாடு புல் தின்று சாணமும் போட்டதாக வரலாறு

உண்டு! போர்த்துக்கிசியர் காலத்தில் இந்த ஆலயத்தை அடியோடு அழிக்க முயன்றார்கள்.

“என்னுடைய பாட்டனர் யாழ்ப்பாணப் பகுதியைச் சேர்ந்தவர். நான் மட்டக்களப்பில் பிறந்தேன். எங்களுக்கு விவசாயம்தான் குடும்பத் தொழில். நான் மட்டும் அரசியலில் வந்து சேர்ந்தேன். ஆரம்ப நாட்களில் தமிழ்த் தலைவர்களுடன் சேர்ந்து தமிழர் விடுதலை கூட்டணியில் இருந்ததுண்டு. திரு. செல்வா அவர்களுடன் எனக்கு அபிப்பிராய பேதம் ஏற்பட்டபோது, அவர் மிகப் பெருந்தன்மையுடன் என்னை விலகிக் கெல்வ அனுமதித்தார்.

“1965-ம் ஆண்டு கல்கூடா தொகுதியில் பெடரல் கட்சி வேட்பாளரைத் தோற்கடித்து நாட்டா ஞ மன்ற உறுப்பினர் ஆனேன். ‘ஜக்கிய தேசிய கட்சி’ (U.N.P.) உறுப்பினராக இருந்து வருகிறேன். கூட்டுறவுத்துறைப் பணிகளில் எனக்கு மிகுந்த அனுபவம் உண்டு. அதனால் இப்போது கூட்டுறவுத்துறையையும், நீதித்துறையையும் எனது பொறுப்பில் கொடுத்திருக்கிறார்கள்” என்று கூறினார் திரு. தேவநாயகம்.

“மட்டக்களப்பு பகுதியில் உள்ள பாடும் மீனப் பற்றிக் கேள்விப்பட்டேன். தாங்கள் அதைப் பற்றிக் கொல்ல முடியுமா...?” என்றேன்.

“அழகான உப்பங்கழிகள் அங்கே நிறைய இருக்கின்றன. அவற்றில் சங்கு வடிவம் கொண்ட மீன்களைப் பார்க்கலாம். இரவு வேளையில் நிலவொளி யில் அவை ‘ஆர்கன்’ வாசிப்பது போல ஒர் ஓலியை எழுப்பும். ‘நோட்’ வாசிப்பது போல அது இருக்கும். அதை நாம் தெளிவாகக் கேட்கலாம்” என்றார் அவர்.

“திருமதி பண்டாரநாயகாவின் எதிர்காலத்தைப் பற்றி என்ன நினைக்கிறீர்கள்...?” என்றேன்.

அவருடைய ஆட்சிக் காலத்தில் நடந்த அநியாயங்கள், இழைக்கப்பட்ட கொடுமைகள், எல்லாவற்றையும் இப்போது மக்கள் தெரிந்து கொள்ளும் படி வெளிப்படுத்தி வருகிறோம். விசாரணைக் கமிஷன்களை நியமித்து விசாரித்து வருகிறோம். மக்கள் அவருடைய உண்மையான உருவத்தைப் புரிந்து கொண்டு வருகிறார்கள். அதற்கேற்ப அவருடைய எதிர்காலத்தையும், மக்களே நிர்ணயிப்பார்கள் என்று நம்புகிறோம்” என்றார் திரு. தேவநாயகம்.

திரு. தேவநாயகம் எழுந்து கைகுலுக்கி விடை கொடுத்தார். தமிழ் நாட்டு மக்களுக்குத் தனது நல்வாழ்த்துக்களைச் சொல்லி அனுப்பினார். அவருடைய இனிய பண்புகள் என்னை வெகுவாகக் கவர்ந்தன.

ஃ

ஃ

ஃ

‘இலங்கை நம்முடைய அண்டை நாடு என்பதனுலோ என்னவோ, அளவில் சிறியதானாலும், அதைப்பற்றி முடிந்த அளவு விரிவாகவே எழுத வேண்டும் என்ற ஆர்வம் எனக்கு நிறைய இருந்தது.

இந்தப் பயணக் கதையில் எனக்கு இன்னொரு முக்கிய நோக்கமும் இருந்தது. இலங்கை வாழ் தமிழர்களுடைய பிரச்சினைகளை எந்தத் தமிழ்ப் பத்திரிகையும் இதுவரை எடுத்துக்காட்டாத அளவுக்கு - இந்த நூலின் வாயிலாக அவற்றை வெளியிட்டு மக்கள் பார்வைக்கு நான் வைத்திருக்கிறேன். இந்த நூலின் மூலம் நான் செய்த தொண்டுகளில் இதையே மிக முக்கியமானதாகவும், மிகச் சிறந்ததாகவும் நான் கருதுகிறேன்.

SRI LANKA

REFERENCE

- Roads (motorable) -----
 - Railways -----
 - Air Ports -----
 - Rest Houses & Guest Houses -----
 - Botanical Gardens -----
 - Irrigation & Colonisation Schemes -----
 - Basket & Hat Making -----
 - Hotels -----

SRI LANKA

REFERENCE

Roads (motorable)	—
Railways	—
Air Ports	●
Rest Houses & Guest Houses	●
Botanical Gardens	●
Irrigation & Colonisation Schemes	●
Basket & Hat Making	●
Hotels	●

Scale · One Inch to 24 Miles

1 : 1,520,540

80°

20½

